JOCUL MINCIUNII

DE

SARA SHEPARD

AUTOAREA SERIEI

Micuțele mincinoase

Prolog

M-am trezit într-o cadă murdară cu picioare în formă de labe de leu, într-o sală de baie necunoscută, placată cu gresie roz. Lângă closet zăcea un teanc de reviste Maxim, în chiuvetă rămăseseră mici urme de pastă de dinți verde, iar oglinda era stropită cu picături albe. Dincolo de fereastră se vedeau un cer întunecat și luna plină. Ce zi din săptămână era? Unde mă aflam? Într-o cameră a frăției de la Universitatea din Arizona? În apartamentul cuiva? Abia dacă îmi aminteam că numele meu era Sutton Mercer și că locuiam la poalele munților din Tucson, Arizona. Habar n-aveam unde mi-era poșeta și nici pe unde-mi parcasem mașina. De fapt, ce tip de mașină conduceam? Să-mi fi strecurat cineva ceva?

— Emma! s-a auzit vocea unui tip din altă cameră. Ești acasă?

— Sunt ocupată! a strigat un glas din apropiere.

O fată înaltă și zveltă, cu părul negru ciufulit atârnându-i în șuvițe pe față, a deschis ușa de la baie.

— Hei! am zis eu, sărind în picioare. Nu vezi că e cineva aici?

Corpul mă furnica, de parcă aș fi amorțit. M-am uitat în jos: pâlpâiam intermitent, ca și cum m-aș fi aflat sub o lumină stroboscopică. Nasol! Sigur că cineva mi-a strecurat ceva!

Fata nu părea să mă audă. A intrat nepăsătoare, iar pe față îi jucau umbre.

— Salut, am strigat, ieșind din cadă, dar fata tot nu s-a uitat la mine. Ești surdă?

Nimic. A început să-și dea pe mâini cu o loțiune cu aromă de lavandă.

Ușa s-a trântit din nou de perete și a intrat vijelios un adolescent cârn și nebărbierit.

— O! — privirea i-a căzut pe tricoul mulat al fetei, pe care scria New York New York Roller Coaster. Nu știam că ești aici, Emma.

— Poate că de-asta era ușa închisă?

Emma l-a împins afară și a trântit ușa. S-a întors în fața oglinzii. Mă aflam chiar lângă ea.

— Hei! am strigat din nou.

În cele din urmă, și-a ridicat privirea. M-am uitat fix în oglindă, ca să-i întâlnesc ochii. Dar privind într-acolo, am scos un țipăt!

Emma arăta exact ca mine!

Dar eu nu mă vedeam!

Emma s-a întors și a ieșit din baie, iar eu m-am luat după ea, ca și cum m-ar fi tras ceva. Cine era fata asta? De ce arătam la fel? De ce eu eram invizibilă? Și de ce nu-mi puteam aminti, mă rog, nimic?! Au izbucnit dureros câteva amintiri inexacte, străfulgerări nostalgice – apusul strălucitor peste Catalina, parfumul matinal al lămâilor din curtea mea, moliciunea papucilor mei de casă din cașmir. Dar alte lucruri, cele mai importante, se estompaseră și deveniseră confuze, ca și cum mi-aș fi trăit întreaga viață sub apă. Distingeam forme vagi, fără însă să pot spune ce reprezentau. Nu-mi mai puteam aminti ce făcusem în vacanțele de vară, cu cine mă sărutasem prima oară, cum era să simt soarele pe față sau cum era să dansez pe cântecul meu preferat. Care era cântecul meu preferat? Și ca situația să fie și mai rea, cu fiecare clipă care trecea lucrurile deveneau tot mai confuze. De parcă în curând aveau să dispară.

De parcă eu eram în curs de dispariție!

Însă concentrându-mă din răsputeri, am auzit un țipăt înăbușit. Și dintr-odată mi s-a părut că am ajuns în altă parte. O durere difuză mi-a străbătut tot trupul, apoi mi-am simțit mușchii cedând complet moleșelii. În vreme ce ochii mi se închideau treptat, am zărit o siluetă cețoasă, ca o umbră care se aplecase deasupra mea.

— O, Doamne! am șoptit.

Nu era de mirare că Emma nu mă vedea. Nu era de mirare că nu mă aflam și eu în imaginea din oglindă. De fapt, nu existam acolo de-adevăratelea.

Eram moartă!

1
Clona moartă

Emma Paxton a ieșit pe ușa din spate a casei noii ei familii adoptive, aflată la periferia Las Vegasului, ținând într-o mână o sacoșă de pânză, iar în cealaltă un pahar cu ceai rece. Pe autostrada din apropiere șuierau și duduiau motoarele mașinilor, aerul mirosea puternic a gaze de eșapament și a mizerie de la stația locală de epurare a apei. Singurele ornamente din curtea din spate erau niște haltere prăfuite, o capcană de insecte ruginită și niște kitschuri de statui de lut ars.

Era o diferență ca de la cer la pământ între curtea asta și curtea mea din Tucson, cu un decor deșertic perfect și un leagăn de lemn pe care-l ridicasem la rang de castel. După cum spuneam, era straniu și aleatoriu ce detalii îmi aminteam și care dispăruseră de tot. O urmăream de o oră pe Emma încercând să văd ce viață ducea și chinuindu-mă să mi-o amintesc pe a mea. Nu că aş fi avut de ales. Oriunde mergea ea, mergeam și eu. Nu eram pe de-a-ntregul dumirită nici cum de știam lucrurile astea despre Emma – îmi veneau pur și simplu în minte când o priveam, precum textul unui mesaj primit pe e-mail. Cunoșteam amănuntele vieții ei mai bine decât pe cele ale propriei mele vieți.

Emma și-a pus sacoșa pe masa din imitație de fier forjat de pe verandă, s-a aruncat într-un scaun pliant și și-a lăsat capul pe spate. Singurul lucru frumos la această verandă era că nu dădea spre cazinouri, oferind priveliștea amplă a unui cer senin și necurmat. Luna atârna la jumătatea bolții, deasupra orizontului, un biscuit mare de alabastru. Emma și-a abătut privirea spre două stele strălucitoare, pe care le cunoștea, aflate la Răsărit. Pe când avea nouă ani, denumise cu nostalgie steaua din dreapta Steaua Mami, iar pe cea din stânga, Steaua Tati. Și pe cea mai micuță, care sclipea chiar sub acestea două, Steaua Emma. Născocise o mulțime de povești legate de aceste stele, pretinzând că erau adevărata ei familie și că, într-o bună zi, se vor reuni pe Pământ, așa cum erau pe cer.

Mai toată viața ei, Emma fusese dată spre adopție. Nu-și întâlnise niciodată tatăl, dar își amintea de mama ei, la care locuise până la vârsta de cinci ani. Numele mamei ei era Becky. O femeie zveltă căreia îi plăcea să strige în gura mare răspunsurile la Roata norocului, să danseze prin camera de zi pe melodiile lui Michael Jackson și să citească tabloidele care publicau știri de genul copil născut dintr-un dovleac! Sau Batboy trăiește! Becky obișnuia să se joace cu Emma jocuri de vânătoare în jurul blocului lor, premiul fiind întotdeauna un tub de ruj folosit sau un baton mic de Snickers.

Îi cumpăra fustițe de balet plisate și rochițe dantelate de la magazinul Goodwill. Îi citea Harry Potter înainte de culcare, compunând câte o voce aparte pentru fiecare personaj.

Dar Becky era ca un loz în plic – Emma nu știa niciodată exact ce avea de gând cu ea. Uneori, își petrecea întreaga zi plângând pe canapea, cu fața schimonosită și cu obrajii brăzdați de lacrimi.

Alteori, o trăgea pe Emma la cel mai apropiat magazin și-i cumpăra câte două perechi din orice. „De ce am nevoie de două perechi de pantofi la fel?” o întreba Emma. Becky o privea visătoare: „în caz că prima pereche se murdărește, Emmy!”

Becky putea fi și foarte distrată – ca atunci când o lăsase pe Emma la magazinul Circle K. Mută de spaimă, Emma urmărise cum mașina mamei ei dispărea pe autostrada scânteietoare. Vânzătorul îi oferise un suc Popsicle, lăsând-o să stea pe lada frigorifică din fața magazinului, în vreme ce el a dat câteva telefoane. Când, în cele din urmă, Becky s-a întors, a luat-o pe Emma în brațe și a îmbrățișat-o din toată inima. De această dată, nici măcar nu s-a supărat când Emma i-a vărsat sucul lipicios pe rochie.

Într-o noapte de vară, nu mult după acest episod, Emma dormea împreună cu Sasha Morgan, o prietenă de la grădiniță. Când se trezise de dimineață, o văzuse pe doamna Morgan stând în pragul ușii, cu o expresie supărată pe chip. Becky strecurase un bilețel pe sub ușa familiei Morgan, în care scrisese că „pleacă într-o mică excursie”. Și ce excursie a mai fost – dura de treisprezece ani, și nu se terminase încă!

Pentru că nimeni nu mai reușise să dea de urma lui Becky, părinții Sashei o duseseră pe Emma la un orfelinat din Reno. Însă eventualii părinți adoptivi nu sunt interesați de un copil în vârstă de cinci ani – cu toții vor copii pe care să i poată modela în mici versiuni ale lor înșiși –, astfel că Emma a locuit în aziluri și în case de copii. Deși își iubise dintotdeauna mama, nu putea spune că-i simțea lipsa, cel puțin nu Nefericitei Becky, Maniacei Becky sau Lunaticei Becky, care-o uitase la Circle K. În schimb, simțea lipsa ideii de mamă, a cuiva care să fie fidel și statornic și care să-i cunoască trecutul și să se arate preocupat de viitorul ei și care s-o iubească necondiționat. Emma născocise pe cer stelele Mami, Tati și Emma gândindu-se nu la ceva ce trăise, ci la ceea ce ar fi vrut să trăiască.

Ușa glisantă de sticlă s-a deschis și Emma s-a uitat de jur împrejur. Travis, fiul de optsprezece ani al noii sale mame adoptive a intrat țanțoș și s-a instalat pe tăblia mesei de pe verandă.

— Iartă-mă c-am dat buzna peste tine în baie, a spus el.

— E-n regulă, a murmurat Emma acru, împingându-i ușor picioarele ca să n-o lovească.

Era aproape convinsă că lui Travis nu îi părea rău. Pentru băiat era deja un sport încercarea de-a o vedea dezbrăcată. Astăzi, Travis

purta o șapcă de baseball albastră, lăsată pe ochi, o cămașă cadrilată, ponosită și lălâie, și pantaloni scurți de blugi cu turul lăsat. Fața cu nas ascuțit, buze subțiri și ochi migdalați îi era acoperită de o barbă neuniformă, de fapt niște tuleie, pentru că nu era încă suficient de mare încât să-i crească părul pe față. Travis și-a mijit lasciv ochii cafenii, injectați, iar Emma i-a simțit clar privirea prelingându-i-se pe tricoul cu New York New York, care-i stătea strâns pe trup, peste brațele goale și bronzate, peste picioarele lungi.

Cu un mormăit, Travis a băgat mâna în buzunarul cămășii, a scos o țigară cu canabis și și-a aprins-o. A aruncat spre ea un colac de fum, și capcana de insecte a pornit. Scoțând un pocnet mic și fulgerând o luminiță albastră, a nimicit încă un țânțar. Ah, dacă ar fi putut proceda așa și cu Travis!

Păstrează distanța, bot împuțit! Ar fi vrut Emma să-i strige. Nu-i de mirare că nicio fată nu vrea să se apropie de tine! Dar în loc de asta, și-a mușcat limba, comentariul avea să fie trecut în lista ei de „replici care trebuiau spuse”, dintr-un carnețel cu coperte negre pe care-l ținea ascuns într-un sertar. Lista, mai pe scurt RETS, era plină cu remarci concise și sarcastice pe care Emma ar fi vrut să le spună mamelor adoptive, vecinilor nesuferiți, cățelelor de la școală și unei întregi armate de alți infami. Fiindcă de cele mai multe ori Emma își înghițea cuvintele – era mai lesne să păstrezi tăcerea, să nu faci boacăne și să te transpui în genul de fată cerut de o situație sau alta. De-a lungul timpului, Emma prinsese îndeajuns de multe șmecherii deștepte: la vârsta de zece ani, își desăvârșise reflexele, atunci când domnul Smythe, un părinte adoptiv temperamental, intra în starea da azvârle-cu-obiecte! Când locuise în Henderson, împreună cu Ursula și Steve, cei doi hippy care mâncau doar ce cultivau, însă fară să le pese și de ce mânca ea, Emma preluase fără tragere de inimă treburile bucătăriei, încropind turte de dovlecei, tartine cu legume și câteva preparate la tigaie delicioase.

După numai două luni, Emma se mutase la Clarice, o mamă singură care muncea ca barmaniță pentru jucătorii VIP de la M Resort. De atunci, își petrecea verile făcând fotografii, jucând la nesfârșit Minesweeper pe strașnicul ei smartphone Blackberry, pe care i-l dăruise prietena ei Alex înainte să plece de la părinții adoptivi din Henderson, și muncind sezonier la marele montagne russe de la cazinoul New York New York. Și, a, da, evitându-l pe cât posibil pe Travis!

Totuși, nu așa porniseră lucrurile. La început, Emma se străduise să se poarte frumos cu noul ei frate adoptiv, sperând că vor putea fi prieteni. Nu era ca în cazul celorlalte familii adoptive de rahat, în care nu reușise să se împrietenească deloc cu ceilalți copii, pentru că trebuia să depună o gramadă de eforturi. Se prefăcuse interesată de filmulețele de pe Youtube pe care le urmărea Travis: cum să devii un mic escroc, cum să deschizi o mașină cu un celular, cum să înșeli automatele de sucuri, cum să deschizi un lacăt cu o cutie de bere. Strânsese din dinți în fața televizorului la câteva partide de la Campionatul de lupte extreme, străduindu-se chiar să învețe cuvinte din vocabularul specific wrestlingului. Dar, o săptămână după aceea, când Travis încercase s-o pipăie în timp ce stătea aplecată în fața frigiderului deschis, s-a zis cu delicatețea Emmei.

— Ai fost așa de prietenoasă, îi murmurase el la ureche, și ea îi arsese imediat una între craci, cu totul „întâmplător”.

Emma nu voia decât să termine clasa a XII-a acolo. Era sfârșitul lui august, iar școala începea miercuri. Avea ocazia să plece de la Clarice la împlinirea vârstei de optsprezece ani, adică peste două săptămâni, dar asta însemna să renunțe la școală, să se mute într-un apartament și să-și găsească o slujbă pentru a-și putea plăti chiria. Clarice o asigurase pe asistenta socială care o avea în grijă pe Emma că fata putea sta la ea până la terminarea liceului. Încă nouă luni, își repeta Emma în gând, ca pe o mantra. Putea să reziste până atunci, nu-i așa?

Travis a tras încă un fum din țigară.

— Vrei și tu? a spus el cu o voce gâtuită, ținând fumul în plămâni.

— Nu, mulțumesc, a spus Emma bățoasă.

În cele din urmă, Travis a dat drumul fumului afară.

— Dulcea și finuța Emma! a spus el mieros. Dar nu ești mereu așa de bună, este?

Emma și-a lăsat capul pe spate și a privit din nou la stelele Mami, Tati și Emma. Hăt departe, în zare, se găsea o stea pe care o numise de curând Steaua Prietenului. În seara aceasta, părea să se apropie mai mult decât până atunci de

Steaua Emma – poate că era un semn. Poate că acesta va fi unul în care va întâlni iubitul perfect, un băiat căruia să-i fie destinată.

— Drace! a scăpat pe neașteptate Travis, băgând de seamă ca se întâmpla ceva în casă.

A stins chiștocul și l-a aruncat sub scaunul Emmei, taman când

Clarice și-a făcut apariția pe verandă. Emma s-a încruntat văzând mucul de țigară care încă fumega – ce inimos din partea lui Travis să arunce în ea cu chestia aia! — și l-a strivit cu talpa.

Clarice purta încă uniforma de lucru: o jachetă-smoching, cămașă albă de mătase și papion negru. Părul vopsit îi era adunat într-un coc perfect, iar buzele îi erau date cu un ruj strălucitor fucsia, care nu s-ar fi potrivit cu nuanța pielii nimănui altcuiva. În mână avea un plic alb.

— Îmi lipsesc două sute cincizeci de dolari, a anunțat sec Clarice, foșnind plicul gol. Era un bacșiș de la Bruce Willis în persoană. A semnat pe o bancnotă, pe care voiam s-o păstrez în albumul meu cu autografe.

Emma a suspinat compătimitor. Nu reușise să afle despre Clarice decât că era de-a dreptul obsedată de celebrități, Tinea un album în care descria toate interacțiunile pe care le avusese cu vedetele, iar pereții din colțișorul pentru micul dejun erau plini de fotografii lucioase cu autografe. Din când în când, Clarice și Emma se întâlneau la bucătărie, în jurul prânzului, care pentru Clarice, după schimbul de la bar, era mai degrabă dimineață devreme. Clarice nu voia să vorbească decât despre cum avusese ea o îndelungată discuție cu cel mai recent câștigător de la American Idol din noaptea precedentă, sau despre cum țâțele unei starlete de filme de acțiune erau cât se poate de false, sau despre cum gazda unui reality-show de întâlniri era o nemernică. Emma se arăta întotdeauna fascinată. N-o interesau cancanurile vedetelor, ci visa ca într-o bună zi să devină ziarist de investigații. Nu că i-ar fi spus vreodată lui Clarice despre visul asta. Pentru ca nici Clarice n-o întrebase niciodată despre viața ei.

— Când am plecat după-masă la lucru, banii erau în plicul ăsta, în dormitorul meu.

Clarice s-a uitat chiorâș la Emma.

— Acum nu mai sunt. Aveți ceva de spus?

Emma a aruncat o privire spre Travis, dar băiatul se uita pe smartphone la niște fotografii, printre care Emma a zărit și una cu ea, în oglinda de la baie. Avea părul ud și-și înnodase un prosop peste sâni.

Cu obrajii în flăcări, Emma s-a întors spre Clarice.

— Nu știu nimic despre asta, a spus ea cât mai politicos. Dar ar trebui să-l întrebi pe Travis. Poate știe el.

— Pardon?! a șuierat vocea lui Travis. Eu unul nu am luat niciun ban!

Emma a bombănit ceva a neîncredere.

— Știi că n-aș face asta, mamă, a continuat Travis, ridicându-se și trăgându-și pantalonii. Știu că muncești din greu. Dar am văzut-o pe Emma intrând azi în camera ta.

— Ce? a strigat Emma, întorcându-se pe călcâie ca să-l Înfrunte. Nici vorbă!

— Ete, na! i-a întors-o Travis.

Imediat ce s-a întors cu spatele la mama lui, zâmbetul fals de pe figură i s-a transformat într-o grimasă cu nas strâmb și ochi holbați.

Emma a făcut și ea ochii cât cepele. Era uimitor cât de nonșalant scotea minciunile pe gură.

— Te-am văzut umblând în poșeta mamei tale, a spus ea răspicat.

Clarice s-a sprijinit de masă, strâmbându-se.

— Travis a făcut asta?

— Nu, n-am făcut nimic! a spus Travis, arătând acuzator spre Emma. De ce-ai crede-o pe ea? Nici măcar n-o cunoști pe fătuca asta!

— Nu am nevoie de bani! a spus Emma, apăsându-și mâinile pe piept. Am o slujbă! Mi-ajunge!

Muncea de ani de zile. Înainte de montagne russe, avusese o slujbă la grădina zoologică pentru animale domestice, îngrijitoare-șefă la capre, se costumase în Statuia Libertății ca să facă reclamă, pe stradă, la o companie locală de credit și chiar vânduse cuțite din ușă-n ușă. Economisise mai mult de două mii de dolari, pe care-i ținea pitiți într-o cutie de tampoane pe jumătate goală, în dormitorul ei. Travis încă nu mirosise banii, probabil și pentru că tampoanele reprezentau un sistem de securitate împotriva băieților lacomi mai bun decât o haită de rottweileri turbați.

Clarice s-a uitat la Travis, care-i zâmbea bosumflat. Frământând plicul în mână, pe față i-a apărut o umbră de îndoială. Părea ca și cum, pe moment, putea pătrunde dincolo de masca lui Travis.

— Uite ce el a spus Travis, apropiindu-se de mama lui și punându-i mâna pe umăr. Cred că trebuie să afli cum stă treaba cu Emma.

A scos iar smartphone-ul din buzunar și a început să umble la el.

— Ce vrei să spui? a întrebat Emma, apropiindu-se și ea.

Travis i-a aruncat o privire fățarnică, acoperind ecranul smartphoneului.

— Voiam să discut cu tine între patru ochi despre asta. Dar acum e prea târziu.

— Să discuți cu mine despre ce?

Emma s-a năpustit spre el, mai-mai să dărâme lumânarea cu parfum de lămâie din centrul mesei.

— Știi tu ce!

Și a început să tasteze ceva. Un țânțar i se rotea în jurul capului, dar băiatul nu s-a obosit să-l alunge.

— Ești o ciudată!

— Ce vrei să spui, Travis? a întrebat Clarice, țuguindu-și neliniștită buzele ei fucsia.

În cele din urmă, Travis a aplecat aparatul, ca să vadă cu toții.

— Asta! a anunțat el.

Emma a simțit pe obraji o pală de vânt aspru fierbinte, iar praful din aer îi intra în ochi. Cerul de seară negru-albăstrui a părut să întunece câteva umbre. Lângă ea, Travis, care abia respira și duhnea a canabis, a intrat pe un site de videoclipuri. Afectat, a scris pe tastatură SuttonInAZ și a apăsat PLAY.

Videoclipul a început să se încarce. O cameră video se plimba printr-un luminiș. Din difuzor nu se auzea niciun sunet, ca și cum microfonul ar fi fost închis. Camera s-a rotit pentru a dezvălui o siluetă așezată pe un scaun, cu o legătură pe ochi, care-i acoperea jumătate din față. Pe clavicula osoasă, de femeie, atârna un medalion rotund de argint pe un lanț gros.

Fata își mișca puternic capul înainte și-napoi, făcând medalionul să se legene. Pentru o clipă, imaginea s-a întunecat și, dintr-odată, cineva s-a strecurat în spatele ei și a tras de lanț, strangulând-o. Fata își lăsase capul pe spate și dădea din mâini și din picioare.

— O, Doamne! a spus Clarice, ducând mâna la gură.

— Ce-i asta? a șoptit Emma.

Strangulatorul trăgea de lanț cu tot mai multă putere. Oricine ar fi fost, purta o mască pe figură, drept care Emma nu-i putea distinge trăsăturile. După vreo treizeci de secunde, fata din imagine a încetat să se mai zbată și s-a lăsat moale.

Emma s-a îndepărtat. Tocmai văzuseră pe cineva murind? Ce naiba! Și ce avea chestia asta de-a face cu ea?

Camera s-a fixat pe fata legată la ochi. Nu mișca. Apoi, pentru un moment, imaginea s-a întunecat din nou. Când a revenit, camera era înclinată, căzută pe pământ. Emma a zărit totuși dintr-o parte

silueta de pe scaun. Cineva s-a apropiat de fată și i-a îndepărtat legătura de pe ochi. După o lungă pauză, fata a tușit. Și a izbucnit în lacrimi. Clipea încet. Cu o secundă înainte ca ecranul să se înnegrească, ea s-a uitat pierdută spre obiectiv.

Emmei aproape că i-a căzut fața, până la tenișii ei Converse uzați.

Clarice a scos un geamăt puternic.

— Ei!? a spus triumfător Travis. Ți-am zis!

Emma se uita la ochii mari, albaștri ai fetei, la nasul ușor ridicat în vânt și la fața rotundă. Arăta exact ca ea!

Și asta pentru că fata din imagine eram eu!

2
Așa, așa, dă vina pe copilul adoptat!

Emma i-a smuls smartphone-ul din mână lui Travis și a pus clipul de la început, privind atentă imaginile. Când a apărut silueta aceea care a început s-o stranguleze pe fata legată la ochi, Emma a simțit cum stomacul i se strânge de frică. Iar când mâna anonimă a îndepărtat legătura, pe ecran a apărut o figură identică cu a ei. Emma avea același păr castaniu bogat și ondulat ca și fata din filmuleț. Aceeași bărbie rotundă. Aceleași buze rozalii care-i făceau pe copii s-o tachineze, căci erau umflate ca și cum ar fi suferit de vreo alergie. S-a cutremurat.

Priveam și eu îngrozită clipul. Medalionul care scânteia în lumină a scos la iveală un crâmpei de amintire: m-am văzut ridicând capacul cutiei mele cu jucării, scoțând medalionul de sub o girafa pe jumătate roasă, o pătură dantelata și o pereche de botoșei tricotați și punându-mi-l la gât. Totuși, filmulețul nu mi-a trezit nicio altă amintire. Nu știam dacă totul se petrecuse în curtea mea… sau la distanță de trei state. Aș fi vrut să mă confrunt cu memoria mea post-mortem.

Dar clipul era despre cum murisem, nu-i așa? Dacă ținem cont mai ales de străfulgerarea aceea pe care o avusesem când mă trezisem în baia Emmei: fața aceea apropiată de a mea, inima bătându-mi cu putere, ucigașul aplecat asupra mea. Dar habar n-aveam cum funcționase chestia asta cu moartea: pătrunsesem în lumea Emmei după ce-mi dădusem ultima suflare, sau asta se petrecuse zile – luni – mai târziu? Și cum ajunsese clipul să fie

postat pe internet? Îl văzuseră și cei din familia mea? Și prietenii? Era vorba de un soi de cerere de răscumpărare?

În cele din urmă, Emma și-a ridicat ochii de pe ecran.

— Unde-ai găsit asta? l-a întrebat pe Travis.

— Bag sama că cineva nu știa că a devenit star pe net, corect? a spus el smulgându-i înapoi smartphone-ul.

Clarice și-a trecut degetele prin păr. Se uita când la ecran, când la fața Emmei.

— Asta faci tu ca să te distrezi? a întrebat-o ea aspru.

— Îi induce probabil stări de euforie, a zis Travis, învârtindu-se pe verandă ca un leu la pândă. Am cunoscut anul trecut câteva fete de la școală care-i semănau, erau obsedate de asta. Una dintre ele a fost la un pas de moarte.

Clarice a dus mâna la gură.

— Ce se petrece cu tine?

Emma se uita când la Travis, când la Clarice.

— Stați așa! Nu! Nu sunt eu! Fata din film e altcineva!

Travis și-a dat ochii peste cap.

— Altcineva care îți seamănă exact? a spus el impasibil. Lasă-mă să ghicesc! O surioară pierdută cu mult timp în urmă? O geamănă posedată?

În depărtare s-a auzit bubuitul unui tunet. Briza aducea un miros de asfalt ud, semn clar că se apropia furtuna. O surioară pierdută cu mult timp în urmă! Ideea i-a izbucnit Emmei în minte precum artificiile de 4 iulie. Era posibil. Odată, întrebase la Serviciile Sociale dacă Becky mai avusese și alți copii pe care să-i fi abandonat de-a lungul vieții, dar îi răspunseseră că nu aveau informații de acest gen.

Și mie mi-a fulgerat un gând prin minte: fusesem adoptată. Măcar atât îmi amintesc. În familie era un lucru cunoscut: părinții mei nu încercaseră niciodată să mi-l ascundă. Îmi spuseseră că actul adopției fusese discutat pe ullima sută de metri și că nu se întâlniseră niciodată cu mama mea naturală. Chiar să fi fost posibil? Așa se explica de ce eram literalmente lipită de fata asta care arăta întocmai ca mine, urmând-o peste tot, ca și cum sufletele noastre ar fi fost legate.

Clarice bătea darabana pe tăblia mesei cu unghiile ei lungi.

— Nu admit minciuna sau hoția în casa asta, Emma!

Emma s-a simțit ca și cum tocmai ar fi primit o lovitură de picior

în stomac.

— Nu eu sunt în filmuleț, a protestat ea. Și nici nu am furat de la tine. Jur!

Emma s-a întins spre sacoșa pe care o lăsase pe masă. Tot ce avea de făcut era să-l sune pe Eddie, șeful ei de la montagne russe. Ar garanta oricând pentru ea. Dar Travis a ajuns primul la sacoșă, a răsturnat-o și a vărsat tot ce era înăuntru pe jos.

— Hopa! a strigat el triumfător.

Emma s-a uitat neajutorată cum exemplarul ei jerpelit din Fiesta a aterizat pe un mușuroi prăfuit. Un cupon mototolit pentru un bufet suedez la MGM Grand a ajuns, purtat de briză, până la halterele lui Travis. Smartphone-ul ei și un tub de strugurel cu aromă de cireșe s-au rostogolit până lângă o broască-țestoasă de lut. Și la urmă, dar nu mai puțin important, a ieșit la iveală un teanc de bancnote care arătau dubios, legate cu un elastic gros, de culoare purpurie. Teancul a căzut pe podea, s-a rostogolit o dată și a aterizat lângă tocurile lui Clarice.

Emma era prea uluită ca să scoată vreun cuvânt. Clarice a înhățat banii și și-a umezit degetul cu buzele ca să-i numere.

— Două sute, a spus ea când a terminat de numărat.

Apoi a ridicat o bancnotă de douăzeci cu o mâzgălitură albastră în colțul din stânga sus. Chiar și la lumina slabă, Emma a distins un B mare și bombat, provenind probabil de la Bruce Willis.

— Ce-ai făcut cu restul de cincizeci?

Din vecini s-a auzit un dangăt de pendulă. Emma înghețase complet.

Ha... habar n-am cum au ajuns banii în sacoșa mea. Din spatele ei, Travis a chicotit.

Te-am prins!

S-a sprijinit impasibil de peretele tencuit, chiar la stânga termometrului mare și rotund. Și-a încrucișat brațele la piept, cu buza de sus lățită într-un rânjet.

Emmei i s-a zbârlit părul de pe ceafa. Dintr-odată, pricepuse ce se petrecea. Buzele i s-au strâns, așa cum i se-ntâmpla mereu când nu se mai putea stăpâni.

— Tu ai făcut-o! a spus ea, întinzând un deget acuzator spre Travis. Tu ai pus la cale asta!

Travis s-a strâmbat. Ceva înlăuntrul Emmei a explodat.

La naiba cu încercările ei de-a fi împăciuitoare! La naiba cu

prefacerea în orice și-ar fi dorit familia de adopție să fie ea!
S-a năpustit la Travis, înșfăcându-l de gâtul lui cărnos.
— Emma! a țipat Clarice, desprinzând-o de fiul ei.
Emma s-a împleticit înapoi, lovindu-se de unul dintre scaunele de pe verandă.
Clarice a întors-o cu fața spre ea.
— Ce naiba ai pățit? Emma n-a răspuns. I-a aruncat încă o privire amenințătoare lui Travis. Băiatul se lipise de perete, cu mâinile ridicate în față ca să se apere, dar ochii îi luceau de încântare.
Clarice s-a îndepărtat de Emma, s-a lăsat în scaun și s-a frecat la ochi. Rimelul i s-a întins pe buricele degetelor.
— Nu merge, a spus ea încet, după o vreme.
Și-a ridicat privirea și s-a uitat lung la Emma.
— Credeam că ești o fată dulce și drăguță care n-o să-mi facă necazuri, Emma, dar asta e prea mult pentru noi.
— Dar nu am făcut nimici a șoptit Emma. Jur!
Clarice a scos o pilă de unghii și a început să-și pilească nervos unghia de la degetul mic.
— Poți să rămâi până la ziua ta, dar după aceea ești pe cont propriu.
Emma a clipit nedumerită.
— Mă dai afară?
Clarice s-a oprit din pilitul unghiei. Trăsăturile i se mai înmuiaseră.
— Îmi pare rău, a spus ea cu blândețe. Dar e cel mai bine pentru noi toți.
Emma s-a întors și și-a fixat privirea pe zidul urât de bârne din fundul curții.
— Aș fi vrut să fie altfel, a spus Clarice deschizând ușa glisantă și intrând din nou în casă.
Imediat ce-a plecat, Travis s-a dezlipit de perete și s-a proțăpit cât era de înalt.
S-a învârtit țanțoș în jurul Emmei, a înhățat chiștocul de țigară care zăcea încă sub scaun, a îndepărtat firicelele uscate de iarbă care se lipiseră în vârf și l-a aruncat în buzunarul enorm de la pantaloni.
— Ai noroc că nu te denunță! a spus el mieros.
Emma a rămas tăcută, în vreme ce Travis a intrat semeț în casă. Ar fi vrut să sară la el și să-i scoată ochii, dar simțea ca și cum picioarele i-ar fi fost umplute cu pământ ud și greu. Ochii i s-au

umplut de lacrimi. Nu din nou! Ori de câte ori o familie de adopţie îi pretindea Emmei să se mute, gândul îi zbura înapoi la clipa rece şi tristă în care realizase că Becky o abandonase pentru totdeauna. Emma rămăsese o săptămână în casa prietenei ei Sasha Morgan, vreme în care poliţia încercase să dea de urma mamei sale. Căuta să pară curajoasă, jucând Candy Land, urmărind Dora, exploratoarea şi organizând jocuri de vânătoare pentru Sasha, aşa cum făcuse Becky pentru ea. Dar în fiecare noapte, la lumina lămpii în formă de Cenuşăreasa a Sashei, se străduia să citească pasajele din Harry Potter pe care le putea înţelege – nu erau multe. Cu greu parcursese The Cat în the Hat. Avea nevoie de mama ei ca să-i citească cuvintele lungi. Avea nevoie de mama ei ca să imite vocile. Încă o durea!

Veranda se cufundase în linişte. Vântul răscolea plantele agăţătoare şi palmierii care o străjuiau. Emma rămăsese cu privirea pierdută pe sculptura de lut ars a unei femei bine făcute de care lui Travis şi amicilor lui le plăcea să se frece. Aşadar, gata! Nu va mai rămâne aici până la terminarea liceului. Nu va mai încerca să urmeze cursul de jurnalism de la Universitate... sau şcoala postliceală. Nu avea unde să se ducă. La cine să apeleze. Doar...

Dintr-odată, i-a venit din nou în minte imaginea din filmuleţ. O surioară pierdută cu mult timp în urmă! A tresărit. Trebuia s-o găsească.

Ah, dacă i-aş fi putut spune că era prea târziu!

3
Dacă citeşti pe facebook, ştii că e adevărat

O oră mai târziu, Emma stătea în micuţul ei dormitor, cu sacii ei marinăreşti deschisi pe podea. De ce să mai aştepte ca să-şi facă bagajul? Vorbea la telefon cu Alexandra Stokes, cea mai bună prietenă pe care-o avusese în Henderson.

— Poţi oricând să te muţi la mine, s-a oferit Alexandra, după ce Emma i-a povestit cum Clarice o dăduse afară. Pot să vorbesc cu mama. Cred c-o să fie de treabă.

Emma a închis ochii. Cu un an în urmă, ea şi Alexandra făcuseră parte din echipa de cros. În prima zi de antrenament, căzuseră amândouă pe un deal şi se împrieteniseră repede suportând

împreună usturimea când infirmiera le curățase rănile cu apă oxigenată. Își petrecuseră toată clasa a XI-a colindând cazinourile și făcând fotografii celebrităților și sosiilor cu Canon-ul SLR al lui Alex, plimbându-se prin magazinele de amanet, fără să cumpere vreodată ceva, și mergând la plajă la Lake Mead, în weekenduri.

— I-aș deranja prea tare pe-ai tăi.

Emma a golit un sertar de tricouri vintage și le-a trântit intr-unul din saci. Locuise împreună cu familia Stokes vreo doua săptămâni, după ce Ursula și Steve se mutaseră în Florida Keys. Petrecuse de minune, dar doamna Stokes era o mamă singură cu o grămadă de treburi pe cap.

— E o nebunie că te-a dat afară Clarice asta, a spus Alex.

Din receptor răzbăteau niște plescăituri, probabil că se delecta cu o tabletă de ciocolată Twizzlers, preferata ei în materie de dulciuri.

— Cum să creadă că tu ai furat banii ăia?

— De fapt, nu a fost doar asta, a spus Emma culegând o pereche de blugi și aruncându-i în sac.

— Dar ce altceva? a întrebat Alex.

Emma a tras de un petic descusut de pe sac.

— Nu pot să-ți spun acum.

Nu voia să-i povestească lui Alex despre filmulețul pe care-l văzuse. Voia să țină chestia asta pentru ea deocamdată, în caz că ar fi fost doar o făcătură.

— Dar o să te lămuresc cât de curând, bine? îți promit!

După ce a închis, Emma s-a așezat pe covor și s-a uitat prin cameră. Dezlipise de pe pereți fotografiile cu Margaret Bourke-White și Annie Leibovitz și golise rafturile de colecția ei de romane clasice și thrillere SF. Locul arăta acum ca o cameră de motel închiriată cu ora. S-a uitat și în serialul deschis al biroului, în care-și ținea lucrurile ei preferate, chestii pe care le căra în fiecare casă adoptivă. Era acolo monstrul-jucărie tricotat de doamna Hewes, o profesoară de pian, care i-l dăduse în ziua când reușise să cânte Fur Elise, cu toate că nu avea acasă un pian la care să exerseze. Mai păstrase câteva lucruri pe care Becky le folosea la jocurile de vânătoare, împachetate în hârtie aproape dezintegrată. Și mai era și Socktopus, caracatița de pluș jerpelită pe care Becky i-o cumpărase Emmei în timpul unei excursii la Four Comers. Cuibărite pe fundul sertarului se găseau cele cinci jurnale ale ei învelite în pânză, pline cu poezii, lista cu „replici care trebuiau spuse”, lista cu „trucuri

pentru flirt” (TPF), lista cu „lucruri care-mi plac și lucruri care nu-mi plac” și o evidență completă a tuturor magazinelor second-hand din zonă. Emma era expertă în materie de magazine în care se puteau face economii. Știa cu exactitate când se făcea aprovizionarea, cum să te târguiești la preț și cum să răscolești întotdeauna la fundul lăzii cu pantofi uzați – în felul ăsta, odată pusese mâna pe o pereche de pantofi Kate Spade cu talpa aproape deloc tocită.

În sfârșit, a luat din colțul sertarului Polaroidul ei rablagit și un teanc mare de fotografii. Aparatul fusese al lui Becky, dar Emma îl luase cu ea la familia Stokes, în noaptea când mama ei dispăruse. După aceea, începuse să scrie titluri false, pentru ca fotografiile să se potrivească oarecum cu viața ei și cu întâmplările din familiile ei adoptive: „Mama adoptivă care s-a săturat de copii și s-a închis în dormitor ca să urmărească sitcomul Live It to Beaver”, „Hipioți plecând în Florida fără să anunțe”, „Mamă adoptivă destul de cumsecade își găsește slujbă în Hong Kong, copilul adoptat nefiind invitat”. Aparatul era singurul reporter care consemna drumul Emmei. Dacă ar fi fost în formă, ar fi născocit un nou reportaj pentru ziua aceea: „Demonicul frate adoptiv distruge viața fetei”. Sau, mai bine, „Fata își descoperă clona pe net. Poate o surioară pierdută cu mult timp în urmă?”

Emma a poposit la acest gând. Privirea i-a căzut pe laptopul Dell uzat care zăcea pe podea, cumpărat de la o casă de amanet. Trăgând adânc aer în piept, l-a luat lângă ea pe pat și l-a deschis. Ecranul s-a aprins, și Emma a căutat repede site-ul pe care Travis găsise filmul cu strangularea. Clipul era chiar primul în listă. Fusese postat mai devreme în seara aceea.

Emma a apăsat pe play și a apărut imaginea cu purici. Fata era legată la ochi se zbătea și zgâria. Silueta întunecată trăgea tare de lanțul de la gâtul ei. Apoi camera a căzut și a apărut cineva care i-a îndepărtat fetei legătura de la ochi. Fața îi era pământie și buimacă. Privea înnebunită înjur, eu ochii rotindu-i-se în orbite ca niște bile. Apoi s-a uitat în obiectiv. Ochii ei verzi-albăstrii îi sticleau, iar buzele roz îi erau arse. Exact fața Emmei. Fiecare trăsătură era identică.

— Cine ești tu? a șoptit Emma, simțind un fior pe șira spinării.

Aș fi vrut să-i pot răspunde. Aș fi vrut să fac ceva mai folositor decât s-o însoțesc în tăcere ca un vânător de stafii. Era ca și cum aș

fi urmărit un film, doar că nu puteam nici măcar să strig sau să arunc cu pop-corn în ecran.

Clipul s-a terminat și site-ul a întrebat-o pe Emma dacă vrea să-l vadă din nou. Emma s-a întins dusă pe gânduri, făcând arcurile somierei să scârțâie. După o clipă, a tastat în câmpul de căutare Google Suttoninaz. Au apărut imediat mai multe site-uri, inclusiv o pagină de Facebook cu același nume. Sutton Mercer, scria acolo. Tucson, Arizona.

De afară s-a auzit un scrâșnet de cauciucuri, ca un cârâit. Pagina de Facebook s-a încărcat, iar Emma a scos un icnet. Era Sutton Mercer, stând în vestibulul unei case, împreună cu o gașcă de fete. Purta o rochie neagră fără spate, o bentiță strălucitoare și tocuri înalte, argintii. Văzându-i fața, Emma a făcut ochii mari, simțind că-i vine să verse. Și-a apropiat și mai mult capul de ecran, sigură că va găsi o deosebire între ea și Sutton, dar totul, până la urechile acelea mici ale lui Sutton și dinții perfect pătrați și perfect drepți, totul era identic!

Cu cât o privea mai mult, cu atât Emma se convingea că avusese o surioară pierdută cu mult timp în urmă. În primul rând, în unele momente simțise cât se poate de clar c-o însoțește cineva, ca și cum ar fi urmărit-o. Uneori, dimineața își amintea vise trăsnite despre o fată care semăna cu ea... știind însă că nu era ea însăși. Visele erau întotdeauna pline de viață: călărind un armăsar rotat Appaloosa la ferma cuiva, târând o păpușă cu păr negru de-a lungul unei verande. Și apoi, dacă Becky fusese îndeajuns de iresponsabilă incat s-o uite la Circle K, s-ar fi putut să fi făcut același lucru și cu un alt copil. Probabil că toți pantofii aceia în dublu exemplar pe care-i cumpăra Maniaca Becky nu erau nicidecum pentru ea, ci pentru sora ei geamănă, o fată pe care Becky o abandonase deja.

Poate că Emma avea dreptate, m-am gândit eu. Poate că erau pentru mine.

Emma a trecut cursorul peste capul fetei de lângă Sutton. M Madeline Vega, explica legenda. Madeline avea părul negru, lins și lucios, ochi căprui imenși, un trup zvelt și o strungăreata între dinții din față, la fel ca Madonna. Își ținea capul înclinat sugestiv într-o parte, avea și un fals – sau poate adevărat? — trandafir tatuat pe interiorul încheieturii, iar rochia sângerie pe care o purta era decoltată provocator.

Fata de lângă Madeline era o roșcată pe care-o chema Charlotte

Chamberlain. Avea pielea deschisă la culoare, ochi frumoși, verzi și purta o rochie neagră de mătase, care aproape că plesnea pe umerii ei lați. Două blonde cu ochi la fel de mari și nas cârn stăteau de o parte și de alta a grupului. Numele lor erau Lilianna și Gabriella Fiorello, dar în legendă Sutton le poreclise Gemenele Twitter.

M-am uitat peste umărul Emmei și le-am recunoscut pe felele din fotografie. Știam că fuseserăm apropiate. Dar erau aidoma cărților pe care le citisem în urmă cu două veri: știam că-mi plac, dar n-aș fi putut să le mai povestesc.

Emma a parcurs pagina până jos. Profilul era aproape în intregime public. Sutton Mercer avea să-și aniverseze majoratul anul acela, la fel ca Emma. Urma cursurile unui liceu numit Hollier. Îi plăcea să joace tenis, să meargă la cumpărături la mallul La Encantada și să-și facă împachetări cu papaia pentru piele uscată la Canyon Ranch. La rubrica ce-mi place și ce nu-mi place scrisese: îmi place Gucci mai mult decât Pucci, dar nu la fel de mult ca Juicy. Citind cuvintele acestea, Emma s-a încruntat.

Mda, nici eu n-aveam habar ce voia să-nsemne asta.

Emma a intrat apoi pe pagina cu fotografii și a dat de o poză cu un grup de fete îmbrăcate cu tricouri polo de tenis și adidași. La picioarele lor era așezată o pancartă pe care scria echipa de tenis a liceului Hollier. Emma a început să plimbe cursorul peste numele fetelor, până când a găsit-o pe Sutton. Era a treia din stânga, cu părul legat strâns la spate în coadă de cal. Apoi a pus cursorul pe fața de indiancă cu păr negru aflată la dreapta. În bula de deasupra capului ei era scris numele Nisha Banerjee. Pe chip i se întindea un zâmbet siropos, fals.

M-am uitat și eu lung la ea, cu o senzație neașteptată și confuză străbătându-mi trupul fără consistență. Știam că n-o plac pe Nisha, dar nu știam de ce.

Apoi, Emma a trecut la o poză în care Sutton și Charlotte stăteau pe terenul de tenis lângă un bărbat cărunt, înalt și chipeș. Nu exista nicio bulă deasupra capului său, dar legenda spunea: Eu, C și domnul Chamberlain, la Arizona Tennis Classic. Lângă această poză se afla o alta, în care Sutton îmbrățișa un băiat blond, arătos și bine făcut care |purta tricoul echipei de fotbal a liceului Hollier. Te iubesc, G! Scrisese ea. Cineva numit Garrett răspunsese în căsuța de comentarii: Și eu te iubesc, Sutton!

OF! A gândit Emma.

Și eu am simțit același val de căldură în inimă.

Ultima poză la care s-a uitat Emma o arăta pe Sutton stand la masă pe o verandă alături de un bărbat și o femeie draguți, mai în vârstă, și de o fată cu părul blond-murdar și cu bărbia pătrată, numită Laurel Mercer. Probabil sora adoptiva a lui Sutton. Zâmbeau cu toții, ciocnind paharele cu suc. Mi-e drag de ai mei, scria în etichetă.

Emma a zăbovit mult la fotografie, simțind o durere în piept. Toate reveriile ei despre Steaua Mami, Steaua Tati și Steaua Emma aduceau destul de mult cu ce era în poză: o familie plăcută, fericită, o casă frumoasă, o viață bună. Dacă si-ar fi decupat capul dintr-o fotografie de-a ei și l-ar fi lipit pe trupul lui Sutton, fotografia nu ar fi arătat cu nimic diferit. Și totuși, povestea ei era cât se poate de diferită de cea din poză.

Pe pagina de Facebook erau și câteva clipuri de pe You- Tube, iar Emma a dat clic pe primul. Sutton pe un fel de teren mare de golf, alături de Madeline și Charlotte. Stăteau în genunchi, scuturând cu putere niște tuburi de spray. Apoi, încet, în tăcere, au scris câte ceva pe o piatră mare. Ne e dor de TINE, T, spunea mesajul lui Madeline. Mesajul lui Sutton era: Nisha a fost aici.

— Unde e Laurel? a întrebat Charlotte.

— Pe o mie de dolari că îi e prea frică! a murmurat Sutton pe ecran.

Emmei i s-a părut așa de cunoscută vocea, încât a simțit un nod în gât.

Apoi a deschis celelalte clipuri. Într-unul dintre ele Sutton și prietenele ei făceau skydiving, în altul, bungee jumping. O grămadă de filmulețe arătau o fată care se plimba nepăsătoare, în vreme ce celelalte o speriau, făcând-o să țipe. Ultimul clip era intitulat „Să mor eu!” începea cu Madeline căzând într-o piscină, seara. Imediat ce-a atins apa, a început să dea din mâini.

— Ajutor! a strigat ea, cu părul negru lipit de față. Cred că mi-am rupt piciorul! Nu... pot... să mă mișc!

Camera s-a zgâlțâit.

— Madi! a strigat Charlotte.

— Rahat! a spus o alta.

— Ajutor! țipa Madeline zbătându-se.

— Ia stai, s-a auzit vocea șovăitoare a lui Sutton. A spus-o?

Camera a trecut la Charlotte, care s-a oprit în loc. Ținea în mână o

vestă de salvare alb cu roșu.
— Poftim? a întrebat ea buimacă.
— A spus-o? a repetat Sutton.
— N... nu cred, a chițăit Charlotte, strângându-și buzele și aruncând vesta pe jos. Foarte nostim! Știm că te prefaci, Madi! A strigat ea nervoasă. Ce actriță de doi bani! A bombănit.
Madeline a încetat să mai împroaște cu apă.
— Bine! a spus ea gâfâind și înotând până la scară. Dar te-am păcălit puțin. Charlotte mai avea puțin și făcea pe ea.
— Toate au început să chicotească.
Fleoșc! S-a gândit Emma. Așadar, asta era distracția lor?!
Și eu eram cam dezamăgită.
Emma a cercetat și restul profilului de Facebook, căutând vreo referire la ciudatul filmuleț cu strangularea pe care-l găsise Travis, dar nu exista nici măcar o singură mențiune. Singurul lucru cât de cât înfricoșător peste care a dat a fost un bilețel alb-negru scanat pe care scria dispărut din 17 IUNIE, alături de fața unui băiat rânjind la ea. Sub fotografie, cu litere de tipar, scria Thayer Vega. Emma s-a întors la numele de la profilul lui Sutton. Pe Madeline o chema tot Vega.
La urmă, a dat clic pe Peretele lui Sutton. Sutton postase cu doar câteva ore în urmă: Ți-ai dorit vreodată să poți fugi de acasă? Uneori, eu mi-am dorit. Emma s-a încruntat. De ce ar fi vrut Sutton să fugă? Părea să aibă tot ce-și dorea.
Habar n-aveam, dar postarea aceea mie uneia îmi spunea multe. Dacă o scrisesem cu câteva ore înainte, însemna că nu eram moartă de mult. Oare știa cineva c-am fost ucisă? M am uitat pe tot Peretele. Niciun necrolog pentru Sutton sau vreo schiță de casetă pentru condoleanțe. Poate că nu allase nimeni încă. Poate că nu mă găsiseră? Zăceam oare pe un câmp, pe undeva, cu lanțul strâns în jurul gâtului? M-am uitat în jos la trupul meu fosforescent. Chiar dacă nimeni altcineva nu mă putea vedea, din când în când reușeam să surprind câte ceva din mine, ca o licărire – o mână colo, un cot dincolo, o pereche de pantaloni scurți și șlapii galbeni. Nu vedeam niciun strop de sânge. Pielea nu mi-era albastră.
Chiar când se pregătea să închidă computerul, Emma a mai descoperit câteva postări pe Peretele lui Sutton. Abia aștept petrecerea de ziua ta! Scrisese Charlotte. O să fie o nebunie! Și ziua de naștere a Emmei se apropia. Apoi s-a uitat la informațiile

personale ale lui Sutton. Era născută pe 1O septembrie, ca și ea.
Inima a început să-i bată nebunește. Asta da coincidență!
La rândul meu, eram speriată, încrezătoare și confuză. Poate că era adevărat. Poate că noi două chiar eram gemene!
După o clipă, Emma a deschis o altă fereastră și a intrat pe propria ei pagină de Facebook. Față de cea a lui Sutton, părea neinteresantă și jalnică – poza ei de profil era un prim-plan neclar cu ea și Socktopus, și nu avea decât cinci prieteni: Alex, o fostă soră adoptivă pe nume Tracy, mascota Chunky Monkey de la înghețata Ben & Jerry și doi actori din distribuția serialului CSI. Apoi s-a întors din nou la pagina lui Sutton și a dat clic pe butonul pe care scria send Sutton a message. Când a apărut fereastra, a scris: O să sune cam anapoda, dar cred că suntem rude. Arătăm exact la fel și ne-am născut în aceeași zi. Locuiesc în Nevada, nu prea departe de tine. Nu cumva ești adoptată? Răspunde-mi, sau sună-mă, dacă vrei să vorbim.
MESSAGE sent! A apărut pe ecran. Emma și-a rotit privirea prin camera tăcută, în timp ce micul ventilator de pe birou arunca aer călduț în față. După chestia asta cu schimba rea vieții, se aștepta ca lumea să se transforme ca prin minune și în mod dramatic – un spiriduș să înceapă să danseze dincolo de fereastra deschisă, statuile kitsch din lut ars de pe veranda lui Clarice să capete viață și să se prindă într-un lanț conga, ceva! Dar nu se vedea decât aceeași crăpătură în zigzag din tencuiala tavanului și aceeași pată în formă de M de pe carpeta din fața dulapului.
Cesulețul din colțul ecranului de la laptop a trecut de la 1O.12 la 1O.13 p.în. Emma a dat refresh pe pagina ei de Facebook. A găsit o crăpătură prin jaluzelele pline de praf și a căutat pe cerul întunecat stelele Mami, Tati și Emma. Inima a început să-i bată puternic. Ce făcuse? S-a întins după telefon și a format numărul lui Alex, dar Alex n-a răspuns. Ești pe-acolo? I-a scris într-un mesaj, dar nu a primit răspuns.
Traficul și zgomotul de pe autostradă s-au potolit. Emma a oftat lung, gândindu-se la ce va urma. Poate se va putea muta înapoi în Henderson, să locuiască în camera de oaspeți și să-i plătească chirie mamei lui Alex. Ar putea să se angajeze cu program întreg – probabil schimburile de noapte la non-stop-ul Target de lângă casa lui Alex – ca să poată să-și termine liceul. Eventual să lucreze la ziarul local, în weekenduri…

Bzzz.

Emma a făcut ochii mari. Pe fereastră se vedea luna care se-nălțase sus pe cer. Ceasul de pe măsuță arăta 12.56 a.în. Ațipise.

Bzzz.

Telefonul era luminat. S-a uitat lung la el, ca și cum s-ar fi temut să nu sară la ea și s-o muște.

Apoi pe ecranul telefonului a apărut simbolul cu un plic. Inima a început iarăși să-i bată nebunește. Tremurând, a apăsat open. A trebuit să citească mesajul de pe Facebook de patru ori ca să priceapă sensul cuvintelor.

Dumnezeule! Nu pot să cred așa ceva! Da, chiar am fost adoptată. Dar până acum n-am știut nimic de tine. N putem întâlni la centrul de excursii de la Sabino Canyon, în Tucson, mâiN la 6 p.în.? Uite numărul meu de mobil. Nu mai spune nimănui cine ești, până nu vorbim – e periculos!

Pe curând!

Cu drag, Sutton (sora ta geamănă)

Firește, era o singură problemă cu mesajul ăsta: nu-l scrisesem eu!

4
Reuniune întreruptă

A doua zi, spre seară, Emma cobora clătinându-se dintr-un autocar Greyhound, cu rucsacul ei kaki în spate. În parcare, arsița dogorea în valuri, iar aerul era atât de sufocant, încât parcă pășise în carcasa unui uriaș uscător de păr. În dreapta ei se găseau căsuțe mici de chirpici și un club de yoga pentrui bărbați, vopsit în purpuriu, care se numea hombre. În stânga se afla o clădire mare și dărăpănată despre care ai fi zis că e bântuită, hotelul Congress. Ferestrele din față erau acoperite de afișe cu viitoarele concerte. Doi hipioți căscau gura pe stradă, fumând. În spate se găsea ceva ce arăta ca un magazin pentru sado-maso: vitrinele erau populate de manechine cu bice în mână, costumate în pisici, cu ciorapi de plasă și cizme înalte.

Emma a făcut stânga-mprejur și s-a uitat la stația Greyhound. Tucson Centru, scria pe o tăbliță în față. După câteva ore petrecute în autobuz, lângă un tip cu barbă de țap și înnebunit după chipsurile

cu ardei iute, ajunsese, în fine. Îi venea să alerge până la mascota firmei desenată mare pe tăbliță și să-i aplice un pupic apăsat și umed, dar a simțit telefonul vibrându-i în buzunar. A băgat repede mâna după el ca să răspundă. Pe ecran apăruse poza lui Alex.

— Bună! a spus Emma, ducând la ureche bătrânul ei smartphone. Ghici unde sunt!

— Doar n-ai făcut-o, a izbucnit Alex la celălalt capăt.

— Ba da!

Emma a târât sacul până la o bancă acoperită cu o copertină de pânză și s-a așezat să-și tragă sufletul. Alex îi răspunsese în sfârșit la mesajul din noaptea trecută cu ești acolo? Emma o sunase numaidecât, servindu-i pe nerăsuflate întreaga poveste, într-o singură frază lungă.

— I-am lăsat lui Clarice un bilețel, a spus Emma, trăgându-și picioarele din calea unui cuplu de bătrânei care târau după ei câte o valiză pe rotile. Nici Serviciul Social n-o să se mai ocupe de mine, sunt în pragul majoratului.

— Și ce ai de gând să-i spui fetei ăleia, Sutton? Adică, dacă e sora ta pe bune, crezi că poți să te muți la ea? A oftat gânditoare Alex. E ca-n Cenușăreasa, mai puțin prințul șchiop.

Emma s-a lăsat pe spate pe bancă, privind la munții vineții din depărtare.

— N-am de gând s-o iau înaintea evenimentelor, a spus ea. Să vedem deocamdată ce se-ntâmplă.

Totul era ca la teatru. Cât mersese cu autocarul, Emma își imaginase cum întâlnirea cu Sutton i-ar fi putut schimba viața. Ar fi putut să se mute în Tucson, ca să meargă la aceeași școală ca și Sutton. I-ar fi putut cunoaște și pe părinții adoptivi ai lui Sutton. Poate că o vor lăsa chiar să se mute cu ei, a îndrăznit ea să viseze. I s-a făcut pielea de gaină. Bine, bine, am ajuns cam departe, dar cine știe? Chiar era un soi de versiune mai interesantă a Cenușăresei.

Dar trebuia început cu începutul: întâlnirea din ziua aceea. Emma a zărit un singur taxi liber în partea cealaltă a statiei de autobuz și a pornit spre el.

— Te rog să nu vorbești cu nimeni despre asta, da? i-a spus ea lui Alex.

— Promit! a confirmat Alex. Baftă!

— Mulțam!

Emma a închis, s-a așezat pe bancheta din spate a taxiului și i-a

spus șoferului, abia stăpânindu-și tremurul vocii, că vrea să ajungă la Sabino Canyon. Taxiul a luat-o din loc și a pornit pe străzile Tucsonului. Emma se uita pe geamul murdar, zâmbind la diversele clădiri care țineau de Universitatea din Arizona, inclusiv la una pe care era o placă mare cu institutul fotografic. Emma ardea de nerăbdare să intre acolo și să viziteze expoziția. Apoi au trecut pe lângă curtea universității. Studenții trândăveau la soare. Un grup de joggeri a țâșnit pe lângă ei ca o turmă de căprioare. În mijlocul pajiștii stătea o fată deghizată într-o plantă de marijuana, ținând o pancartă pe care scria CLAXONAȚI PT. IARBA! Șoferul a claxonat.

Apoi au intrat pe autostrada 1O, îndreptându-se spre nord. Casele deveneau tot mai impunătoare, iar pe străzi se vedeau ici și colo săli de gimnastică moderne, bistrouri cochete, magazine cu delicatese și buticuri de lux. Emma a trecut pe lângă intrarea în mallul La Encantada și apoi pe lângă luxosul spa Elizabeth Arden Red Door. Poate că într-o zi Sutton și cu mine o să ne facem pedichiura aici, ca niște cucoane, s-a gândit ea.

De fapt, ideea asta a tulburat-o puțin. Până atunci nu-și făcuse niciodată pedichiura în mod profesionist. Ori de câte ori îi atingea cineva picioarele, începea să râdă cu sughițuri, ca Ernie din Strada Sesame.

Cât despre mine, în vreme ce mașina gonea pe lângă aceste priveliști, nu simțeam decât un fel de buimăceală. Anumite emoții și senzații fulgerau dincolo de suprafață, în adâncuri – vagi semne de entuziasm și bucurie, când am ajuns în dreptul unui restaurant numit NORTH, parfumul de iasomie când taxiul a trecut pe lângă magazinele din La Encantada – dar n-am reușit să aflu nimic mai serios. În cap îmi bâzâiau întrebări ca un roi de albine. Cine îi răspunsese Emmei? Mai descoperise cineva că eu eram moartă? Abia așteptam să mai arunc o privire pe pagina mea de Facebook, dar Emma nu o mai accesase. Trecuse o zi întreagă de când murisem – poate mai mult: unde credeau ceilalți că m-aș putea afla? Și de ce nu-mi găsise nimeni cadavrul? Și, încă o dată, dacă cineva mă omorâse, aș fi putut să fiu deja ciopârțită în mii și milioane de bucățele!

Voiam să strig. Voiam să urlu. Dar nu puteam decât s-o urmez pe Emma, mută și speriată. Era ca în visele acelea groaznice când mă prăbușeam, tot mai în jos, și mai în jos, de pe acoperișul unei clădiri înalte. Mereu încercam să strig după cineva care să mă prindă, dar

nu apărea niciodată nimeni.

Taxiul a făcut la stânga și în fața ochilor Emmei au aparut munții. Un indicator de lemn găurit spunea: SABINO CANYON.

— Am ajuns, a spus șoferul trăgând pe dreapta.

În sfârșit! Emma i-a întins șoferului o bancnotă de douăzeci de dolari și a mers pe pietrișul care scârțâia până la o bancă, inspirând mirosurile amestecate de loțiuni de plajă, praf și pietre încinse. Puțin mai încolo, excursioniștii de seară făceau exerciții de relaxare pentru gambe pe o bariera de parcare. Lanțul scânteietor de munți mușca din cerul albastru. Poteca era punctată cu mici tufe de flori sălbatice roz, galbene și purpurii.

E perfect, s-a gândit Emma. Instinctiv, a scos Polaroidul din rucsac. Nu-și luase prea multe lucruri în Tucson – doar portofelul, pe Socktopus, un schimb de haine, aparatul foto și jurnalul, fără de care îi era teamă să călătorească undeva. Lasase aproape totul, inclusiv economiile, într-un dulăpior cu cifru din stația de autobuz din Vegas. Un zgomot înfundat și fotografia era gata. Emma s-a uitat la poza care se developa încet. Surori despărțite cu mult timp în urmă se reîntâlnesc pentru prima oară, a pus ea titlul în gând.

Era ora șase fix. S-a așezat pe bancă, a scos o pudrieră Maybelline și s-a uitat în oglinjoară. Purta o rochie dungată de jerseu de la Gap, pe care-o găsise la Cinnaraon, un magazin second-hand de lângă locuința lui Clarice, iar pe buze se dăduse cu o tonă de gloss. Și-a mirosit pe ascuns pielea, sperând că nu se simțea mirosul de autobuz sau de chipsuri cu ardei iute. Întâlnirea cu Sutton i-a adus aminte de cum era primită într-o nouă casă de adopție. Părinții o priveau întotdeauna pe îndelete și cercetător, hotărând pe loc dacă o acceptau sau nu. Vă rog să vă placă de mine, se gândea ea, stând în nenumărate bucătării sau pe verandele atât de asemănătoare din fața caselor. Vă rog să faceți situația suportabilă! Vă rog să nu mă faceți să mă smiorcăi!

De pe drumul spre canion au început să apară și alți oameni. Emma s-a uitat la ceasul de la telefon. Era 6.1O. Dacă Sutton obișnuia să întârzie? Soiul ăsta de oameni o enervau la culme. Și oare ce aveau să-și spună una celeilalte? „Bună, Sutton”, a mimat Emma, exersând și un zâmbet. „Prin urmare, Becky te-a pierdut și pe tine?” Apoi a mimat că-i întinde mâna, după care a clătinat din cap și și-a retras-o. O să se îmbrățișeze, nu-i așa? Sau o să se codească, ferindu-și privirile?

Ciudatul film s-a derulat din nou pe ecranul din mintea ei. La urma urmei, ce fel de om acceptă să fie strangulat ca să se distreze? S-a gândit la fetele despre care vorbise Travis cu o zi înainte.
— O! a strigat cineva în spatele ei.
Emma a sărit în picioare și s-a întors, uitându-se la bărbatul necunoscut, îmbrăcat într-un șort și un tricou polo, care se oprise la vreun metru de ea. Cu părul său grizonant și t u statura lui nițeluș rotofeie, îi amintea Emmei de doctorul Lowry, singurul asistent social pe care-l plăcuse vreodată, în mare măsură pentru că-i vorbise ca unei ființe umane, nu ca unui monstru de copil adoptat. Apoi și-a amintit de fotografia de pe Facebook, în care Charlotte și Sutton se aflau pe un teren de tenis alături de un bărbat. Eu, C și domnul Chamberlain, la Arizona Tennis Classic. Era cineva din lumea lui Sutton, nu a ei.
Nu că eu mi-aș fi adus aminte mare lucru despre el!
Bărbatul se uita la ea tulburat.
— Ce... ce faci tu aici, Sutton?
Dându-și seama cum o strigase, Emma a făcut ochii mari și i-a zâmbit șovăitor. Își simțea limba umflată și grea. Nu spune nimănui cine ești, scria în e-mail. E periculos!
— Păi... mă plimbam, a răspuns Emma, stânjenită la culme.
Simțea o mâncărime în palme, așa cum i se întâmpla întotdeauna când îi mințea pe adulți.
— Vrei să urci pe munte? a insistat tatăl lui Charlotte. Aici se întâlnesc tinerii în ziua de azi?
Emma a aruncat o privire spre potecă, sperând că o să apară la cotitură o fată care să-i semene, lămurind toată situația. Au trecut câteva mașini, dar n-a oprit niciuna. Apoi a trecut o gașcă veselă de copii pe biciclete Schwinn.
— Păi... nu prea.
De vizavi a lătrat un câine. Emma a înlemnit – la nouă ani o mușcase un chow-chow și de atunci se temea de câini. Dar câinele pândea un iepure care se ivise pe neașteptate dinspre alee. Tatăl lui Charlotte și-a băgat mâinile în buzunare.
— Bine, pe curând! O seară plăcută!
Și a dispărut repede.
Emma s-a trântit pe bancă. Stânjenitor! Ceasul de la telefon arăta 6.2O. A deschis dosarul cu new messages, dar nu primise niciun mesaj care să spună întârzii, ajung imediat! Începea să simtă cum

neliniștea i se răspândește prin tot trupul, ca o otravă. Stomacul parcă mușca din sine însuși. Dintr-odată, împrejurimile nu i se mai păreau la fel de speciale ca până atunci. Excursioniștii care coborau acum de pe munte semănau cu niște arătări schimonosite și întunecate, în aer stăruia o duhoare înțepătoare. Ceva mergea foarte, foarte prost.

Trosc! Emma a întors brusc capul. Înainte să apuce să vadă ce fusese, o mână mică i-a acoperit ochii, somând-o să nu se miște.

— Ce? a spus ea.

O a doua mână i-a acoperit gura. Emma a încercat să se zbată, dar a simțit apăsarea unui obiect rece și dur între omoplați. A înghețat instantaneu. Nu mai simțise niciodată gaura unei țevi de pistol pe spate, dar nu putea fi altceva.

— Stai pe loc, nemernico, a șoptit o voce aspră.

Emma a simțit o respirație fierbinte în ceafă, dar de văzut, nu vedea decât palma care-i acoperea ochii.

— Vii cu noi!

Aș fi vrut să văd cine erau acei „noi”, dar era o chichiță la treaba asta cu moartea: când Emma nu putea să vadă ceva, nici eu nu puteam!

5
Ea este eu

Emma înainta mai mult târându-și picioarele și împleticindu-se. Arma îi apăsa pielea. Prin legătura pe care cineva i-o legase la repezeală peste ochi distingea forme întunecate și cețoase, în vreme ce zgomotul traficului îi vâjâia în urechi. A început să geamă speriată. Ciudatul film cu strangularea i-a trecut prin minte ca girofarul unei ambulanțe. Mâinile acelea trăgând tare de lanț. Sutton prăbușindu-se fără viață.

Și eu mă gândeam la același lucru, îngrozită.

Cineva a forțat-o pe Emma să traverseze drumul. S-a auzit un claxon, după care Emma a simțit cu piciorul bordura de pe cealaltă parte. În timp ce bâjbâia pe marginea drumului, zgomotul mașinilor se auzea ca un bas pătrunzător, ca o pulsație. În nări simțea miros de hamburgeri prăjiți, de hotdog și țigări. Apoi, un pleoscăit puternic. Cineva a chicotit. Altcineva a strigat:

— Îmi place!
Cineva a smucit-o pe Emma de mâini. Unde se afla?
Ce naiba?
Pe neașteptate, eșarfa de pe ochi i-a fost smulsă. Exact în același timp, lumea s-a luminat din nou și pentru mine. Prin fața Emmei se învârtea o fată cunoscută, cu păr lung, roșcat, piele palidă, umeri lați și talie groasă. Purta o rochie scurtă, albastră, și un colier la gât. Charlotte- s-a gândit Emma.
— Cred că și-a învățat lecția, nu? a spus Charlotte, aruncand eșarfa în spatele unui ghiveci cu un cactus.
Cineva i-a eliberat Emmei mâinile legate la spate. Nu mai simțea nici apăsarea armei între omoplați. Și-a rotit privirea în jur. În fața ei stăteau trei fete îmbrăcate în rochii de petrecere și fardate cu sclipici.
Cea mai înaltă dintre ele avea părul negru, claviculă proeminentă, un coc de balerină ciufulit și un trandafir tatuat pe interiorul încheieturii. Madeline Vega, fata din poza de pe pagina de Facebook a lui Sutton. Lângă Madeline erau două fete cu părul galben de ceară și ochi de un albastru spălăcit. Amândouă aveau în mână câte un iphone. Una era îmbrăcată clasic, într-o rochie polo, cu bentiță pe cap și sandale cu barete încrucișate. Cealaltă arăta de parcă tocmai atunci ieșise dintr-un videoclip al formației Green Day – avea ochii rimelați din belșug, o rochie cadrilată, cizme înalte și o grămadă de brățări de cauciuc negre în jurul încheieturilor. Erau pesemne Gabriella și Lilianna Fiorello, gemenele Twitter.
— Ți-am făcut-o! a zis Madeline, aruncându-i Emmei un zâmbet șters.
Gemenele Twitter au rânjit și ele.
— De când ne-am făcut eco? a oftat Charlotte din spatele lor. Repetiția nu e printre regulile noastre!
Madeline și-a tras în jos rochia scurtă, albă și evazată.
— Tehnic vorbind, nu a fost o repetiție, Char! Sutton a știut tot timpul că noi suntem.
A ridicat în aer un tub de ruj, pe care apoi i l-a lipit Emmei între omoplați:
— Chihuahua lu’ mama ar fi știut că asta nu e o armă.
Emma s-a întors. Tubul de ruj o păcălise într-adevăr.
Apoi, și-a mai dat seama de ceva: Madeline îi spusese Sutton, ca și tatăl lui Charlotte.

— Stați așa, a îngăimat ea, străduindu-se să-și recapete vocea. Eu nu-s...
Charlotte a întrerupt-o, fără să-și ia ochii de la Madeline:
— Chiar dacă Sutton și-a dat seama că ești tu, tot jalnic e. Știi foarte bine.
Avea o voce răutăcioasă și o privire pătrunzătoare. Deși Charlotte nu era cea mai drăguță din grup, era în mod clar șefa.
— Și-apoi, de când facem noi lucruri de-astea cu ele?
A arătat spre Gabriella și Lilianna, care s-au uitat în pământ rușinate.
Madeline se juca în continuu cu un capăt de la cureaua din piele a ceasului ei enorm.
— Nu fi așa de nesuferită. A fost ceva spontan. Am vazut-o pe Sutton și pur și simplu... mi-a venit.
Charlotte s-a apropiat puțin de Madeline și a spus mândră:
— Am stabilit regulile împreună, îți amintești? Ori cocul asta pe care ți-l faci la ora de balet ți-a oprit circulația sângelui prin creier?
Pentru o clipă, lui Madeline a început să-i tremure bărbia. Ochii ei mari, pomeții proeminenți și buzele arcuite îi aminteau Emmei de un galion de corabie. Dar apoi a observat că Madeline se juca nervos cu brelocul în formă de lăbuță de iepure agățat la fermoarul sacoșei, ca și cum toată frumusețea din lume nu-i adusese niciun noroc.
— E mai bine decât cu blugii tăi strâmți care-ți opresc circulația prin buci! i-a răspuns Madeline.
Am întins mâna spre Madeline, dar degetele i-au trecut pur și simplu prin piele.
— Madi! am strigat eu.
Am atins-o și pe Charlotte, pe umăr.
— Char!
Nici măcar n-a tresărit. Nu mi-am amintit nimic în plus despre ele. Știam că le iubesc, dar nu știam cu adevărat de ce. Dar cum puteau să creadă că Emma era eu? Cum de nu știau că cea mai bună prietenă a lor era moartă?
— Ăăă... fetelor... a încercat din nou Emma, măsurând cu privirea marele bulevard.
Intrarea în Sabino Canyon strălucea primitoare în apus.
— Am treabă altundeva.
Madeline i-a aruncat o privire disprețuitoare.
— Zău? La petrecerea Nishei?

A luat-o de cot pe Emma și a smucit-o spre mica poartă de fier forjat a casei pe a cărei alee stăteau. Uite ce e, știu că tu și Nisha aveți probleme de discutat, dar asta e ultima petrecere înainte de începutul școlii, de mâine. N-ai prea avea timp să discuți cu ea. Și, la urma urmei, unde ai fost atâta timp? Te-am sunat toată ziua. Și ce faci aici, la Sabino? Arăți ca un zombi.

— A fost ciudat, a ciripit Lilianna.

— Superciudat, a confirmat și Gabriella, cu o voce identică.

Apoi, a băgat mâna în buzunar și a scos un mic flacon. A desfăcut capacul, și-a turnat în palmă două pastile și le-a înghițit împreună cu o gură de Cola dietetică. Fată petrecăreață, s-a gândit Emma îngrijorată.

S-a holbat la cele patru fete. Să le spună cine era ea cu adevărat? Dar dacă într-adevăr era periculos? Dintr-odată, simțindu-și umărul ușor, și-a dat seama că-și pierduse rucsacul în falsa răpire. Uitându-se vizavi, l-a zărit. Avea de gând să se furișeze înapoi și să pună mâna pe el cât mai repede. Iar dacă apărea Sutton, văzându-l avea să știe că Emma fusese acolo.

— Stați o clipă, a spus Emma, oprindu-se brusc lângă un cactus mare, înflorit.

Și-a smuls brațul din prinsoarea lui Madeline și a scos telefonul din buzunar – bine măcar că nu-l lăsase în sac. Niciun mesaj nou. A acoperit ecranul cu mâna și a trimis lepede câteva mesaje pe numărul pe care i-l lăsase Sutton pe facebook cu o seară înainte: Prietenele tale au dat de mine. Sunt la o petrecere într-o casă de vizavi. Ele cred că eu sunt tu. N-am știut ce să le spun. Dă-mi un mesaj cu instructiuni, OK?

Emma tastase foarte repede – știa ea că locul trei câștigat la concursul de viteză-tastare din Vegas, din urmă cu doi ani, îi va folosi într-o zi – și apoi apăsase send. Așa! Putea să se întâlnească aici cu Sutton, ca să se lămurească odată cine e cine... sau s-ar fi întâlnit cu ea mai târziu și, cât dura petrecerea, putea să pretindă că e Sutton.

— Cui îi scrii? a spus Madeline aplecându-se spre telefonul Emmei și încercând să vadă ecranul. Și de ce mai umbli cu Blackberry-ul? Credeam că l-ai aruncat de mult.

Emma și-a strecurat telefonul înapoi în buzunar, înainte ea Madeline să poată citi ceva. I-au venit din nou în minte postările lui Sutton de pe Facebook. S-a îndreptat de spate și s-a uitat la

Madeline cu aceeași privire glacială pe care o văzuse la sora ei în clipurile de pe Youtube.

— Ce ți-ar mai plăcea să știi, afurisito!

Imediat ce-a spus asta, Emma a amuțit și și-a ținut respirația. Nu ar fi fost mai surprinsă nici dacă i-ar fi ieșit pe gură un buchet de margarete. Replici de genul ăsta apăreau doar în lista ei RETS, nu în conversațiile obișnuite.

Madeline a pufnit cu aroganță.

— Foarte bine, bestie umană!

După care și-a scos repede iphone-ul. Pe un sticker lipii pe spate, reprezentând o balerină, scria mafia lacul lebedeor.

— Adunarea!

S-au îmbulzit toate, rânjind. Madeline a întins mâna cu telefonul în față. Emma a rămas deoparte, zâmbind șters.

Apoi, fetele au pornit în josul aleii. Aerul serii se răcorise bine, iar Emma simțea din nou mirosurile amestecate de grătar cu cărbuni, lumânări cu parfum de lămâie și țigări. Gabriella și Lilianna mergeau ciripind în continuare. Trecând prin fața porții, spre poteca pietruită care înconjura casa, Charlotte a tras-o înapoi pe Emma, și au rămas amândouă puțin în urmă.

— Ești bine? a întrebat Charlotte, potrivindu-și mânecile largi ale rochiei astfel încât să nu i se mai vadă bretelele de la sutien.

Brațele îi erau înțesate de mii de pistrui.

— Sunt bine, a spus Emma potolit, deși încă-i mai tremurau degetele, iar inima îi bubuia nebunește.

— Unde e Laurel? a întrebat Charlotte scoțând un tub de gloss din poșetă și dându-și puțin pe buze. Parc-ai spus c-o s-o aduci și pe ea aici.

Emma a făcut ochii mari. Laurel! Era sora lui Sutton, corect? Și-ar fi dorit să aibă pe telefonul Blackberry o aplicație de genul Wiki-Sutton, sau ceva.

— Păi…

Charlotte a făcut ochii cât cepele.

— Iar ai expediat-o, este?

I-a făcut observație cu degetul, în glumă.

— Ești o soră rea, rea de tot!

Înainte ca Emma să apuce să răspundă, au intrat în curte. Cineva întinsese pe peretele unei magazii vopsite în roz-gălbui o pancartă pe care scria la revedere, vară! Pe verandă erau o mulțime de fete în

rochii lungi și vaporoase și de băieți în tricouri Lacoste. Doi tipi musculoși în tricouri inscripţionate cu echipa de polo a liceului Hollier ude leoarcă stateau au în bazin ținând în cârcă două fete slăbănoage în bikini, gata pentru o luptă de puicuțe. O fată cu păr ondulat și cercei lungi cu pene râdea mult prea zgomotos alături de o versiune mai tânără și mai arătoasă a lui Tiger Woods. Pe o masă lungă erau înșirați crenvurști mexicani, burritos vergearieni, sushi și căpșuni trași în ciocolată. Pe o altă masă se gaseau o mulțime de sticle de suc, punci și bere, plus două carafe mari cu Beefeater și Cuervo.

Văzând băuturile, Emma nu s-a putut abține să nu exclame:

— Maaamă!

Nu era cine știe ce băutoare – odată, ea și Alex trăseseră la măsea ceva mai mult jucând Twilight pe băutură și vomitaseră cu rândul în grădina cu pietre Zen a mamei lui Alex. În plus, nu prea știa cum să se comporte la petreceri. Se simțea întotdeauna stingheră și stătea deoparte, ciudatul copil adoptat fără casă.

— Nu-i așa? a murmurat Madeline apropiindu-se tiptil de Emma.

Se holba și ea la masă.

— De când a murit mama Nishei, lucrurile merg din ce în ce mai prost în familia Banerjee. Taică-său e așa de buimac, că, dacă Nisha ar pune la tombolă doze de cocaină, nici n-ar observa.

Cineva i-a atins brațul.

— Bună, Sutton! a salutat-o un tip înalt, atletic, genul de căpitan al unei echipe sportive.

Emma a zâmbit larg. O fată micuță, brunetă, care stătea lângă masa cu băuturi i-a făcut semn cu mâna.

— Ce rochie drăguță ai! a gângurit ea. E BEBG?

Emma nu și-a putut stăpâni o mică tresărire de gelozie.

Nu numai că Sutton avea o familie, dar mai era și foarte populară. Cum de ea dusese o viață așa de mizeră, iar Sutton, una atât de frumoasă?

Eu una nu eram convinsă de asta, având în vedere că Emma trăia, iar eu nu.

Au mai trecut pe lângă ea și alți puști, admirând-o. Emma zâmbea, făcea semne cu mâna și râdea, simțindu-se ca o prințesă care-și salută supușii credincioși. Era bine și aproape... distractiv! Înțelegea acum de ce uneori până și cei mai timizi copii pot urca pe scena școlii ca să joace în scenete, depășindu-și complet inhibițiile.

— Aici erai! a mormăit o voce sexy la urechea ei. Emma s-a întors pe călcâie și a dat cu ochii de un tip blond și chipeș, îmbrăcat cu un tricou gri care-l prindea de minune și cu un șort kaki. Și-a adus aminte imediat de o fotografie cunoscută de pe Facebook: Garrett, iubitul lui Sulton.

— N-am auzit nimic de tine toată ziua, a spus Garrett întinzându-i Emmei un pahar roșu de plastic, plin cu un lichid. Te-am sunat, ți-am scris mesaje... pe unde-ai umblat?

„Sunt chiar aici!" voiam să strig. Mi-au venit în minte câteva flashuri cu săruturi, țineri de mână, petreceri de sfârșit de an, dansuri lente cu Garrett. Am auzit clar cuvintele Te iubesc. Mă simțeam sfâșiată de un dor cumplit.

— Păi, prin preajmă, a răspuns vag Emma. Dar cineva trebuie să învețe să fie un pic mai independent, nu crezi? A adăugat ea, lovindu-l ușor pe Garrett în burtă.

Era replica pe care Emmei îi plăcea la nebunie s-o spună tuturor prietenilor prea protectori pe care-i avusese în trecut, genul celui care-i scria non-stop mesaje și făcea spume daca nu-i răspundea pe loc. În plus, suna și ca o posibilă replică de-a lui Sutton.

Garrett a tras-o mai aproape de el și a mângâiat-o pe păr.

— Bine că te-am găsit.

Apoi și-a coborât mâna din păr spre umeri, apropiindu-se periculos de mult de sânii ei.

— Ăăă... a îngăimat Emma retrăgându-se.

Eu jubilam.

Garrett și-a ridicat mâinile în semn că se predă.

— Iertare, iertare!

Apoi, Blackberry-ul i-a vibrat la șold. Mai să-i sară inima din loc. Sutton!

— Mă întorc repede, i-a spus ea lui Garrett.

El a dat din cap, iar Emma s-a strecurat prin mulțime spre casă. Când Garrett s-a întors ca să salute un tip înalt, asiatic, îmbrăcat într-un tricou World Cup, Emma a zbughit-o spre poarta laterală.

S-a întors ca să se mai uite o dată spre mulțimea de la petrecere și a băgat de seamă că o urmărea cu privirea cineva din fața unei mese mari de tec aflate în celălalt capăt al verandei. Era o fată cu pielea oacheșă, cu ochi mari și cu buzele strânse. Purta o rochie galbenă mulată și o brățară de aur pe biceps. Era Nisha, din fotografia lui Sutton cu echipa de tenis. Era petrecerea ei. Se uita la Emma ca și

cum ar fi vrut s-o ridice de ceafă și s-o azvârle afară.

Deși fiecare părticică din ființa Emmei cea fii-drăguță-și-nu-produce-belele îi cerea să salute cu mâna și să zâmbească, și-a făcut curaj, s-a gândit la Sutton și i-a aruncat Nishei o privire veninoasă. Pe fața Nishei se citea clar furia.

După o clipă, ea și-a smucit capul într-o parte, lovind-o cu parul prins în coadă de cal pe fata care stătea în spatele ei.

Mie mi s-a aprins un bec de alarmă. Nisha și cu mine aveam multe de împărțit – multe și mari.

Nu că aș fi știut ce anume!

6
Cine poate rezista unui tip misterios?

Aleea care ducea la casa Nishei era liniștită și tăcută. În tufisuri țârâiau greieri, iar Emma simțea pe piele aerul răcoros. Puțin mai departe o lumină albăstrie de la un televizor sclipea în geamul unei case. Un câine lătra de după un gard de lemn. Emma și-a recăpătat suflul și s-a îndreptat de spate. A scos telefonul și s-a uitat pe ecran. Mesajul era de la Clarice: am găsit bilețelul de la tine. Totul e-n regulă? Caută-mă dacă ai nevoie de ceva.

Emma a șters mesajul și a dat refresh în Inbox. No new messages. Apoi a măsurat cu privirea autostrada. O lumină puternică de reflector strălucea peste parcarea de la Sabino. Emma a înghițit în sec. Nu mai era nimic pe bancă. Oare îi luase cineva sacul? Unde era Sutton? Și ce avea să facă după ce se termina petrecerea? Portofelul era în sac. Acum nu mai avea nici bani. Nici acte.

Un foșnet. Emma s-a întors cu fața spre casa Nishei. Pe alee nu era nimeni. Apoi, prin aer a răsunat un pocnet, cineva deschisese o cutie de suc. Emma s-a întors din nou. Pe veranda casei vecine stătea o siluetă. Lângă ea se găsea un telescop mare, dar tipul se holba la Emma.

Ea s-a dat câțiva pași înapoi.

— Ah, iartă-mă!

Tipul s-a apropiat puțin, iar pomeții săi proeminenți au ieșit la iveală în lumină. Emma i-a văzut apoi ochii rotunzi, sprâncenele groase și părul tuns scurt. Gura lui era o linie dreaptă, încordată, care părea să spună înapoi. Era îmbrăcat mult mai simplu decât

băieții de la petrecere, purta o pereche de pantaloni scurți de excursie, uzați, și un tricou cenușiu care-i scotea în evidență conturul pieptului său musculos.

L-am recunoscut, dar, firește – ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu asta până acum –, nu mi-am dat seama de unde.

Din curtea Nishei s-au auzit chicoteli. Emma s-a uitat peste umăr, apoi din nou spre tip. Era intrigată de figura lui posacă și de faptul că nu părea să-i pese că la vecini se dădea o petrecere zgomotoasă. Fusese întotdeauna atrasă de genul ăsta de băieți misterioși.

— De ce nu ești și tu la petrecere? a întrebat ea.

Băiatul a privit-o tăcut, cu ochii lui ca două luni uriașe.

Emma s-a apropiat până a ajuns chiar în fața casei lui.

— La ce te uiți? a spus ea arătând spre telescop.

Băiatul nici n-a clipit.

— La Venus? a încercat Emma. La Carul Mare?

Băiatul și-a dres vocea. Apoi și-a dus mâna la ceafa și s-a întors. În cele din urmă, Emma a făcut stânga-mprejur pe călcâie.

— E-n regulă, a spus ea, străduindu-se să pară cât mai degajată. Stai de unul singur. Nu mă bag.

— La Perseide, Sutton!

Emma s-a întors spre el. Așadar, o cunoștea pe Sutton.

— Ce sunt Perseidele? a întrebat ea.

Băiatul s-a sprijinit cu mâinile de balustrada verandei.

— O ploaie de stele.

Emma s-a apropiat de el.

— Pot să văd și eu?

În vreme ce Emma străbătea curtea, băiatul a rămas nemișcat. Casa lui era un bungalou mic, de culoarea nisipului, cu un umbrar în loc de garaj. Aleea era străjuită de câțiva cactuși. De aproape, băiatul mirosea a bere de sasafras. Lumina îi cădea pe față, scoțându-i în evidență ochii izbitor de albaștri. Pe balansoarul de pe verandă zăcea o farfurie cu un sendviș mâncat pe jumătate, iar pe jos erau două cărți îmbrăcate în piele. Pe coperta rufoasă a primei cărți scria Poezii alese de William Carlos Williams. Emma nu mai întâlnise un tip bine care să citească poezii – cel puțin, nu unul care să recunoască asta.

În cele din urmă, băiatul s-a uitat în jos, a potrivit telescopul la înălțimea Emmei și s-a dat la o parte. Emma s-a aplecat să privească prin obiectiv.

— De când ai devenit astronom? a întrebat el.
— De nicicând! — Emma a înclinat telescopul spre luna plină, uriașă. Obișnuiesc să dau nume stelelor.
— Zău? Cum ar fi?
Emma a dat un bobârnac micuțului capac al lentilei, care atârna de un șnur negru.
— Păi de exemplu Steaua Afurisitei. Cea de colo!
A arătat spre o mică sclipire chiar de deasupra acoperișului. Cu câțiva ani în urmă, o numise așa gândindu-se la Maria Rowan, o fată din clasa a Vil-a care făcuse o băltoacă de limonadă sub pupitrul Emmei la ora de spaniolă, după care spusese tuturor că Emma suferea de incontinență. Tradusese chiar și în limba spaniolă – incontinencia. Emma își imaginase cum ar proiecta-o pe Maria pe cer, exact cum procedau zeii greci cu copiii lor, aruncându-i în lumea subpământeană pentru totdeauna.
Băiatul a râs scurt și înfundat.
— De fapt, cred că Steaua Afurisitei face parte din constelația Orion.
Emma și-a dus mâna la piept, ca o sudistă ofensată.
— Așa vorbești tu cu toate fetele?
S-a apropiat mai mult de ea, până când brațele aproape ca li s-au atins. Emma își simțea inima-n gâtlej, atât de natural era totul. Pentru o clipă, s-a gândit la Carter Hayes, căpitanul echipei de baschet a liceului Henderson, pe care-l adora de la distanță. În lista ei cu „trucuri pentru flirt”, adunase tone de lucruri fermecătoare pe care să i le spună lui Carter, dar ori de câte ori se nimereau singuri împreună, se trezea că vorbea despre emisiunea American Idol. Nici măcar nu-i plăcea American Idol.
Băiatul s-a uitat din nou în sus spre cer.
— Poate că celelalte stele din Orion ar putea fi botezate Steaua Mincinoasei și Steaua Trișoarei. Trei fete neastâmpărate care au fost trase de păr până în peștera lui Orion, a spus el privind-o cu subînțeles.
Emma s-a aplecat peste balustradă, simțind că acele cuvinte aveau un sens pe care nu-l putea descifra.
— Mi se pare mie sau te-ai gândit o grămadă până sa scoți asta?
— Poate.
Băiatul avea cele mai lungi gene pe care Emma le văzuse vreodată. Dar brusc privirea i s-a schimbat, din poznașa a devenit mai mult…

curioasă, parcă.

Și, pe neașteptate, m-a fulgerat un crâmpei de amintire despre el. Nu era propriu-zis o amintire, ci un amestec de dat de recunoștință și umilință. A dispărut numaidecâl, nimic mai mult decât o străfulgerare!

Băiatul și-a întors privirea și s-a scărpinat nervos în cap.

— Iartă-mă! Chestia e că... nu am mai vorbit de când... știi tu. A trecut ceva timp.

— Păi trebuie să trăim în prezent! a spus Emma.

Pe buzele lui a apărut un surâs timid.

— Mda!

S-au privit din nou. În jurul lor dansau licurici. Dintr-odată, aerul se încărcase cu parfumul florilor de câmp,

— Sutton! a strigat o voce de fată din întuneric.

Emma s-a întors într-acolo. Băiatul s-a crispat.

— Unde-a dispărut? a întrebat o alta.

Emma și-a dat părul după urechi. S-a uitat prin curte și a zarit două siluete pe aleea din fața casei Nishei. Ghetele negre Doc Martens ale Liliannei bocăneau pe caldarâm. Gabriella ținea în față lanterna de la iphone ca să-și lumineze drumul.

— Vin îndată! le-a strigat Emma.

S-a uitat la băiat.

— De ce nu vii și tu la petrecere?

El a pufnit indignat.

— Nu, mulțumesc!

— Haide! a insistat ea zâmbind. O să-ți spun totul despre Steaua Ipocritei, Steaua Nesuferitei...

Fetele ajunseseră la capătul aleii.

— Sutton! a strigat Lilianna mijindu-și ochii la lumina verandei.

— Cine-i ăsta? a întrebat Gabriella.

Tronc! Emma s-a uitat în jur. Băiatul dispăruse. Coronița uscata care atârna pe ușă s-a clătinat la dreapta și la stânga, cheia s-a răsucit cu un clic, iar jaluzelele de la marea marchiza din dreapta s-au închis într-o clipită. Biiine!

Emma a coborât încet de pe verandă și a străbătut curtea inapoi.

— Ethan Landry era? a întrebat Gabriella.

— Vorbeați? a întrebat în același timp și Lilianna, intrigată. Ce spunea?

În spatele gemenelor Twitter a apărut Charlotte. Avea obrajii

îmbujorați, iar fruntea îi lucea.
— Ce se petrece aici?
Gabriella s-a oprit din tastat.
— Sutton vorbea cu Ethan.
— Cu Ethan Landiy? a spus Charlotte ridicând din sprâncene. Domnul Rebel Fără Cauză chiar a vorbit?
Ethan! Acum măcar puteam să-i dau un nume feței.
Ca și Emma. Dar apoi a observat privirile consternate ale fetelor. Las-o pe ea să încerce o lipeală „instant” cu un tip care nu era printre prietenii deja acceptați ai lui Sutton. Și-a scos din nou telefonul. Dar tot nu avea niciun mesaj nou.
Privirea lui Charlotte era ca un laser fierbinte. Emma simțea că trebuie să dea o explicație – și repede!
— Cred că am băut prea mult, a îngăimat ea.
Charlotte a plescăit cu înțeles.
— O, draga de tine!
A luat-o de braț, conducând-o spre lungul șir de mașini parcate.
— Te duc eu acasă.
Emma s-a îndreptat de spate, pricepând că Charlotte îi înghițise scorneala. Apoi și-a dat seama ce se oferea să facă. Avea de gând s-o ducă acasă la Sutton.
Da, te rog, a spus ea, urmând-o pe Charlotte spre mașină.
Și pentru mine era o ușurare. Odată ce ajungeam din nou acasă, poate că reușeam în sfârșit să primesc niște răspunsuri!

7
Dormitorul pe care emma nu l-a avut niciodată

Charlotte a tras imensul său jeep Cherokee negru pe alee și l-a parcat pe locul marcat.
— Am ajuns, coniță! a spus ea cu un accent englezesc prefăcut.
A dus-o pe Emma spre o casă cu două etaje tencuită în calcio vecchio, cu ferestre mari, în arcadă. Pietrișul curții din față era acoperit de palmieri, cactuși și două straturi de flori frumoase bine îngrijite. Aleea care ducea la ușă era străjuită de flori în ghivece mari de piatră, pe verandă atârnau clopoței de vânt, iar deasupra garajului cu trei mașini era agățat un soare modelat din lut ars. Pe o latură a cutiei poștale din capătul aleii era gravată o singură literă,

M. Pe alee erau parcate două automobile, un Volkswagen Jetta și o mașină de teren Nissan.

Nu puteam găsi decât un singur cuvânt pentru toate astea: acasă!

— Se pare că cineva a tras lozul norocos, a spus Emma în soaptă.

Dacă Becky ar fi abandonat-o pe ea prima!

— Ce-ai zis? a întrebat Charlotte.

Emma și-a cules o scamă de pe rochie.

— Nimic.

Charlotte i-a atins brațul gol.

— Te-a scos Madi din circulație?

Emma s-a uitat la părul roșu și la rochia albastră a lui Charlotte, dorindu-și să-i fi putut spune ce se petrecea cu adevărat.

— Am știut din prima că ele sunt, a zis ea.

— Bine!

Charlotte a deschis radioul.

— Pe mâine, bețivo! Nu uita să iei un vagon de vitamine, ca să nu leșini. Și, hei, nu dormi la mine vineri? Îți promit ca o să fie fain. Tata nu s-a întors încă în oraș, iar mama nu și bagă nasul.

Emma s-a încruntat.

— Tatăl tău e plecat din oraș?

I-a venit în minte imaginea bărbatului pe care-l întâlnise la Sabino Canyon.

Pe chipul lui Charlotte a apărut o umbră de îngrijorare, prima spărtură în armura impenetrabilă din seara aceea.

— A fost la Tokio toată luna trecută. De ce?

Emma s-a scărpinat la ceafa.

— Doar așa.

Probabil că tipul de pe drum era altcineva.

A trântit portiera și a urcat pe alee. Aerul era încărcat cu parfum de citrice de la lămâii și portocalii din curtea din față. Un steag de vânt de argint flutura pe streașina verandei. Modelele învârtejite din tencuială îi aminteau Emmei de frișca de pe o prăjitură. S-a uitat pe fereastra care dădea în vestibul și a zărit un candelabru de cristal și un pian mare. Câteva mici afișe reflectorizante lipite pe fereasira dormitorului de la etaj anunțau:

Camera copilului. În caz de incendiu, va rugăm SA-L salvați primul.

Nicio familie adoptivă nu-și bătuse capul să pună astfel de afișe pe fereastra Emmei. Ar fi vrut să facă o poză, dar din spatele ei s-a auzii

un motor ambalat. Emma s-a întors și a văzut-o pe Charlotte privind-o bănuitoare. Pleacă odată, și-a spus în sinea ei. Sunt bine!

Jeepul nu se urnea. Emma a cercetat aleea, s-a aplecat și a dat la o parte o piatră mare de lângă verandă. Spre uimirea ei, sub piatră sclipea o cheie argintie. Mai că a izbucnii în râs. Chei ascunse sub pietre mai văzuse doar la televizor, nu credea că oamenii chiar fac asta!

Apoi a urcat scările verandei și a băgat cheia în ușă. A deschis cu ușurință. A intrat și i-a făcut lui Charlotte un ultim semn cu mâna. Mulțumită, Charlotte a demarat de lângă bordură. Motorul a huruit, iar luminițele roșii au dispărut în noapte. Emma a tras adânc aer în piept și a deschis larg ușa casei.

A casei mele! Nu că mi-aş fi amintit prea multe despre ea. Scartaitul balansoarului de pe verandă, în care mă legănam și citeam reviste. Deodorantul de cameră cu parfum de de levanțică din care mama pulveriza peste tot. Îmi aminteam clar sunetul soneriei de la ușă, două note înalte, ca niște ciupituri, și că, uneori, ușa din față se bloca un pic înainte să deschidă. Dar altceva...

Vestibulul era răcoros și tăcut. Pe pereți se profilau umbre lungi, iar pendula înaltă, de lemn a bunicului ticăia în colț. Dușumeaua scârțâia sub tălpile Emmei, care s-a apropiat șovăitor de traversa dungată întinsă până la scări.

S-a întors ca să apese pe un întrerupător din apropiere, dar a ezitat și s-a retras. Se aştepta să se declanşeze alarma, să cada peste ea o cușcă din tavan și locatarii să sară și să strige „Hoții!”.

Tinându-se bine de balustradă, Emma a început să urce tiptil treptele, pe întuneric. Poate că Sutton era sus. Poate că doar adormise și totul nu era decât o mare neînțelegere. Seara asta putea fi salvată. Încă mai existau șanse să aibă întâlnirea de basm pe care și-o imaginase. La etaj, în fața unei băi cu faianță albă se găsea un coş cafeniu de nuiele, plin cu prosoape murdare. Lângă plintă licăreau două lumini de strajă, aruncând pe pereți coloane gălbui. Din spatele unei uși aflate la capătul holului au zornăit niște plăcuțe de identificare pentru câini.

Emma s-a întors și s-a uitat lung spre ușa unui dormitor. Agatate la nivelul ochilor, câteva poze cu modele pe un podium parizian și cu James Blake și Andy Roddick la Wimbledon, iar de clanță atârna o plăcuță cu reflexe roz pe care scria SUTTON. Bingo! Emma a împins încet ușa, care s-a deschis cu ușurință și fără zgomot.

În cameră pluteau arome de mentă, lăcrămioare și balsam de rufe. Lumina lunii se filtra prin fereastră, învăluind minunatul pat cu baldachin. La stânga se găsea o carpetă cu o girafă desenată pe ea, iar pe un scaun tip ou din colț erau aruncate tricouri, sutiene de baie și câteva perechi de șosete sport amestecate. Pe pervaz erau așezate lumânări în vase mari de sticlă, alături de sticle de vin albastre, verzi și cafenii din gurile cărora ieșeau flori și de mai multe ambalaje goale de ciocolată Valrhona French. Fiecare colțișor liber era acoperit cu perne – se găseau cel puțin zece pe pat, trei pe scaun și încă vreo câteva aruncate pe podea. Pe biroul lung de lemn alb se afla un laptop Macbook Air în stand-by și o imprimantă. Lângă mouse era sprijinit un singur carto naș pe care scria petrecerea de majorat a lui Sutton! Obligatoriu să iasă genial! Sub birou se afla un fișet închis cu un lacăt mare și roz și pe care era lipit un bilețel: L game. Să if fost ca în serialul The L World?

Dar lipsea ce era mai important, s-a gândit Emma. Sutton!

Firește că lipseam! Mă uitam prin încăpere odată cu Emma, sperând să-mi aduc aminte câte ceva – măcar un indiciu. Exista vreun motiv pentru ca fereastra dinspre curtea din spate să fie pe jumătate deschisă? Lăsasem eu intenționat o revistă Teen Vogue deschisă la un articol despre Săptămâna Modei la Londra? Nu-mi aminteam să fi citit acest articol, și cu atât mai puțin de ce mă oprisem la pagina aia. Nu-mi puteam aminti niciun obiect din cameră – lucruri care fuseseră totuși ale mele.

Emma și-a verificat din nou telefonul. No new messages! Voia să inspecteze toată casa, dar dacă dădea peste ceva... sau peste cineva? A început să tasteze încă un mesaj pentru Sutton: SUNT ÎN DORMITORUL TĂU. ORIUNDE TE-AI AFLA, RĂSPUNDE-MI CA SĂ ȘTIU CĂ EȘTI BINE. SUNT ÎNGRIJORATĂ.

Apoi a apăsat send. O clipă mai târziu, în cameră a răsunat un ding-dong înăbușit care-a făcut-o pe Emma să sara-n sus speriată. S-a apropiat de locul de unde venea sunetul, o poșetă mică, argintie care se găsea lângă laptop. A deschis fermoarul. Înăuntru era un iphone cu carcasă roz și un portofel albastru Kate Spade. Emma a scos telefonul și a oftat. Pe ecranul luminat apărea chiar textul pe care tocmai il scrisese ea!

A început imediat să caute prin calendarul mesajelor. Era acolo și ultimul pe care i-l trimisese. Deasupra lui, la 8.2O, un mesaj de la Laurel Mercer, sora lui Sutton: mulțumesc PENtru nimic,

AFURISITO!
Emma a lăsat din mână telefonul și s-a îndepărtat de birou, de parcă ar fi fost dat dintr-odată cu un lac toxic. Nu pot sa mă uit în telefonul ei, s-a mustrat ea singură. Sutton ar putea să apară oricând și m-ar prinde. N-ar fi cea mai recomandată cale de a începe o relație între două surori.
Și-a scos din nou Blackberiy-ul ei și i-a trimis lui Suton un mesaj personal pe Facebook, în care spunea același lucru – poate că Sutton era jos, la un alt computer, și își uitase aici telefonul. Lângă birou se găsea un panou plin de fotografii cu Sutton și cu prietenele ei, fetele pe care Emma le întâlnise cu câteva ore în urmă. Unele dintre fotografii păreau recente: într-una se vedeau Sutton, Charlotte, Madeline, Laurel şi un băiat brunet cunoscut, lânga buza unei cascade. Laurel și băiatul se stropeau reciproc, în vreme ce Sutton și Madeline stăteau deoparte, pozând blazate. Alte fotografii păreau mai vechi, probabil din gimnaziu. Mai era o fotografie cu toate cele trei prietene aplecate peste un castron cu aluat din bucătăria cuiva, încercând sa se mânjească una pe alta. Madeline purta un costum de balet și era... ăăă... mai îndesată decât acum. Charlotte purta aparat dentar și avea obrajii mai rotunzi. Emma s-a uitat mai atent la Sutton: avea exact fața ei, doar cu patru ani mai tânără.
Apropiindu-se tiptil de dressingul lui Sutton, Emma a apucat mânerul cu toată palma. Dacă-și băga nasul în dulapul lui Sutton era la fel de urât ca atunci când îi controlase mesajele? Hotărând că nu putea fi așa, a deschis ușa, descoperind un spațiu mare și pătrat plin de stative de lemn și rafturi așezate în ordine. Suspinând, a intrat și a pipăit toate rochiile, bluzele, jachetele, puloverele și fustele, lipindu-și unele dintre stofele fine de obraz. În capătul dressingului se afla un morman de jocuri: Clue, Scattergories și
Monopoly. Deasupra era o cutie pe care scria trusa micului ornitolog. Includea o carte despre păsări și un binoclu. Pe capac, o etichetă: lui Sutton, cu drag, tata. Cutia părea sigilata, făcând-o pe Emma să-și închipuie că lui Sutton nu-i prea plăcuse cadoul. Tot de acolo a scos un dosar plin cu teste și hârtii vechi. Un extemporal de ortografie din clasa a V a era notat cu „foarte bine”, iar o analiză literară a cartii Fahrenheit 451 primise „suficient”, însoțit de o notificare cu roșu: E clar că nu a citit cartea. Apoi a văzut titlul unei compuneri: „Istoria familiei mele”. Eu nu știu istoria familiei mele

adevărate, scrisese Sutton. Am fost adoptată încă de mică. Părinții mei mi-au spus asta de la început. Nu mi-am întâlnit niciodată mama naturală și nici nu știu nimic despre ea.

Emmei i-a fost rușine că zâmbise, dar nu se putuse stăpani.

Tot în capătul dressingului, Emma a zărit o cutie cu bijuterii. A deschis capacul și și-a cernut printre degete brătarile groase, colierele de aur delicate și cerceii de argint tunători ai lui Sutton. Nu a găsit medalionul pe care aceasta îl purtase în filmulețul cu strangularea. Poate-l mai purta și acum.

M-am uitat în jos la trupul meu care licărea. Nu-l purtam la gat. Poate că rămăsese pe trupul meu real. La gâtul cadavrului. Oriunde s-ar fi găsit acesta.

În oglinda triplă de pe peretele dressingului, Emma și-a văzut în trei versiuni figura stupefiată. Unde ești, Sutton? A implorat-o ea în gând. De ce m-ai pus să bat atâta drum, ca să nu te arăți?

Apoi a ieșit din dressing. Când s-a așezat pe patul lui Sutton, oboseala a lovit-o ca un tren. Capul îi zvâcnea. Își simțea fiecare mușchi ca pe un burete stors. S-a întins pe saltea. Era pufoasă ca un nor, mult mai bună decât obișnuitele saltele albăstrii de la Kmart pe care i le plasau familiile adoptive. Și-a aruncat sandalele cu barete din picioare și le-a auzit bufnind pe podea. O putea aștepta pe Sutton la fel de bine și acolo. Cu siguranță că mai devreme sau mal târziu avea să apară.

A început să respire mai potolit. Prin minte i-au trecut tot felul de știri închipuite: Fată străină în rolul surorii la petrecere, O soră zănatică. Mâine va fi sigur o zi mai bună. Gemenele se întâlnesc în sfârșit, poate.

Emma s-a întors pe o parte și și-a cufundat capul în pernă, care mirosea a Tide. Umbrele și formele din marele dormitor au devenit din ce în ce mai vagi.

Și după încă vreo câteva minute, totul a dispărut încet și pentru mine, și pentru ea!

8
Cafea, brioșe, identitate falsă...

— Sutton! Sutton!

Emma s-a trezit când cineva a zdruncinat-o de umeri. Se afla într-o cameră luminoasă. La fereastră fluturau draperii cu dungi verzi și albe. Tavanul era neted și fără contur pe margini. În locul în care de obicei se afla toaleta sărăcuță a lui Clarice, aici se găsea o comodă pe care stătea un televizor LED mare.

Ia stai așa! Păi nu mai era nicidecum la Clarice! Emma s-a ridicat în capul oaselor.

— Sutton! a spus din nou vocea.

O femeie blondă stătea aplecată deasupra ei. Avea fire albe la tâmple și mici riduri în jurul ochilor. Purta un costum albastru, tocuri înalte și era fardată strident. Emmei i-a fulgerat prin minte ca un blitz fotografia cu familia lui Suton ciocnind paharele cu suc. Asta era mama lui Sutton.

Enma a sărit din pat, uitându-se aiurită prin cameră.

— Cât e ceasul? a întrebat ea.

— Ai exact zece minute să ajungi la școală.

Doamna Mercer i-a întins un umeraș cu o rochie și o pereche de pantofi cu toc înalt și cu baretă pe gleznă. Pentru o clipă, s-a uitat atent la Emma.

— Sper că nu te-ai fâțâit prin fața ferestrei îmbrăcată așa

Emma s-a uitat în jos. La un moment dat în timpul nopții, își scosese pe jumătate adormită rochia în dungi pe care-o purtase la petrecere, iar acum avea pe ea doar un sutien și un șort băiețesc. Și-a acoperit repede pieptul cu mâinile.

Apoi s-a uitat la sandalele pe care le aruncase pe podea cu o seară înainte. Zăceau exact în același loc unde le lăsase. Poșeta argintie și iphone-ul cu carcasă roz ale lui Sutton erau tot pe birou. Realitatea atât de clară i-a provocat o senzație de greață. Sutton nu s-a întors aseară, s-a gândit ea. Nu m-a găsit.

— Stai o clipă, a spus Emma prinzând-o pe doamna Mercer de braț.

Mersese prea departe. Ceva nu se lega de niciun fel.

— E o greșeală.

— Sigur că e o greșeală, a spus doamna Mercer, străbătând grăbită încăperea și aruncând într-o sacoșă de tenis mare și roșie, cu o

etichetă pe care scria Sutton cusută pe o parte, un șort flaușat Champion, un maiou decupat la spate, o pereche de tenişi și o rachetă Wilson. N-ai pus ceasul sa sune?

Apoi s-a oprit și și-a dat o palmă ușoară peste frunte.

— Ce-mi mai trece și mie prin cap! Sigur că nu l-ai pus! Doar așa faci tul

Am privit-o pe mama cum dă drumul sacoșei pe pat și-i inchide fermoarul. Nici măcar propria mea mamă nu-și dăduse scama că Emma nu era eu.

Doamna Mercer a făcut un semn spre rochia pe care-o întinsese pe pat. Cum Emma n-a schițat niciun gest, ea a oftat, a scos rochia de pe umeraș și i-a băgat-o Emmei pe cap.

— Pot să am încredere că-ți vei pune singură pantofii, nu-i așa? a spus pe un ton sever doamna Mercer, ridicând un pantof de baretă. Pe etichetă scria mare by mare jacobs. Sa fii jos, la micul dejun, în două minute!

— Stai! a protestat Emma, dar doamna Mercer ieșise deja din cameră, trântind ușa cu așa putere, încât o fotografie cu Sutton, Laurel, Charlotte și Madeline a căzut de pe panou, cu fața în jos, pe podea.

Emma și-a rotit înnebunită privirea prin cameră. S-a repezit spre taburetul pe care-și lăsase telefonul. No new mesages, a apărut pe ecran. A înșfăcat iphone-ul lui Sutton de pe birou. Acolo apăruse un mesaj nou de când îl verificase ultima oară, dar era de la Garrett: Ai dispărut seara trecută!

NE VEDEM LA ȘCOALĂ LA PRIMA ORA?!

— E o nebunie, a șoptit Emma.

I-a venit în minte brusc postarea pe care-o văzuse pe Peretele lui Sutton de pe Facebook, înainte să plece din Vegas: Ti-ai dorit vreodată să poți fugi de-acasă? Uneori, eu mi-am dorit. Oare să fi fugit Sutton, gândindu-se că Emma îi va putea ține locul îndeajuns de mult ca să poată să se îndepărteze? A ieșit repede din dormitorul lui Sutton, desculță, și a coborât în fugă scările.

Holul de la parter era decorat cu uriașe fotografii de familie înrămate: din școală, din vacanțele petrecute la San Diego și Paris și una cu familia Mercer participând la ceea ce părea să fie o nuntă extravagantă la Palm Springs. Emma a pornit spre bucătărie,

luându-se după știrile de dimineață care se auzeau de acolo și după mirosul de cafea. Era o în căpere spațioasă, cu ferestre luminoase, din tavan până-n podea, prin care se puteau vedea terasa de cărămidă și munții de dincolo de ea. Blatul mobilei era negru, iar dulăpioarele, albe, și prin toată încăperea se găseau o mulțime de lucruri în formă de ananas – pe dulăpioare, ananași de lemn, un vas de ceramică în formă de ananas în care se aflau palete și polonice, o pancartă în formă de ananas lângă ușa din spate, pe care scria bine ați venit!

Doamna Mercer era la chiuvetă, turnând cafeaua. Sora lui Sutton, Laurel, savura un croasant la masă, îmbrăcata într-un tricou cu un desen frumos, care arăta identic cu o bluză pe care Emma o văzuse în dulapul lui Sutton. Apoi a intrat domnul Mercer, cu Wall Street Journal și Tucson Daily Star în mână, învelite în folie de plastic. Emma a observat haina de doctor, pe care scria J. Mercer, chirurgie ortopedică. Ca și doamna Mercer, era un pic mai în vârstă decât cei mai mulți dintre părinții adoptivi pe care-i cunoscuse, peste cincizeci de ani, dar arăta încă bine. Emma s-a întrebat dacă incercaseră să aibă propriii lor copii înainte să o adopte pe Sutton. Și Laurel? Avea aceeași bărbie pătrată ca a doamnei Mercer și aceiași ochi albaștri și rotunzi ca ai domnului Mercer. Probabil era fiica lor naturală. Poate că soții Mercer au conceput-o imediat ce le-a fost aprobată adoptia citise undeva despre fenomenul ăsta.

Cand Emma a apărut în pragul ușii, toți ochii au fixat-o, inclusiv cei ai unui dog danez uriaș. Acesta s-a ridicat dintr-un culcuș de lângă ușă și s-a apropiat repede de ea. L-a mirosit mâna, atingându-i ușor pielea cu fălcile lui mari. De zgardă îi atârna o tăbliță în formă de os pe care scria Drake. Emma a rămas complet nemișcată. Probabil că în câteva secunde Drake avea să latre a semnal de alarmă, știind că Emma nu era cea pe care o cunoșteau cu toții. Dar câinele s-a mulțumit să pufnească, s-a întors și s-a grăbit să se ducă înapoi la culcușul lui.

O amintire despre Drake mi-a venit în minte ca o bulă care se ridică la suprafața apei. Gâfâitul lui zgomotos. Atingerea limbii lui pe fața mea. Cum urla prostește ori de câte trecea vreo ambulanță cu sirenele în funcțiune. Simțeam o dorință dureroasă de a-l îmbrățișa și de a-i da un pupic pe holul lui rece și umed.

Doamna Mercer a pus jos un flacon cu vitamine și s-a apropiat de Emma.

— Bea asta! — i-a întins un pahar cu suc de portocale. Ai bani pentru prânz?

— Trebuie să-ți spun ceva, a spus Emma tare și răspicat.

S-au oprit cu toții s-o privească. Ea și-a dres glasul.

— Eu nu sunt Sutton. Fiica ta a dispărut. S-ar putea să fi fugit de-acasă.

O linguriță a căzut pe o farfurie, iar doamna Mercer a ridicat din sprâncene. Emma se pregătea sufletește pentru urmarea a ceea ce tocmai spusese – să pornească alarma, să explodeze artificii, să apară niște ninja din spălătorie și s-o trântească la pământ, orice ar fi dat de înțeles că tocmai spusese ceva foarte, dar foarte periculos. Însă domnul Mercer n-a făcut decât să clatine din cap și să mai ia o gură de cafea dintr-o cană în formă de ananas pe care scria aloha din Hawaii!

— Și cine, mă rog, ai putea să fii tu? a întrebat el.

— Sunt... sora ei geamănă pierdută cu mult timp în urmă, Emma. Trebuia să mă întâlnesc ieri cu Sutton. Dar ea... a dispărut.

Doamna Mercer a făcut ochii mari. Domnul Mercer a schimbat cu Laurel o privire neîncrezătoare.

— Păstrează-ți imaginația pentru ora de engleză, a spus doamna Mercer, luând un croasant de pe platou și întinzându-i-l Emmei.

— Vorbesc serios, numele meu este Emma, a insistat ea.

— Emma? Și numele de familie?

— Pa... a început Emma, dar Laurel a trântit cana de cafea pe masă.

— Doar n-o s-o crezi, mamă! încearcă să scape de școală.

Firește că n-o cred, a spus doamna Mercer strecurandu-i Emmei în palmă o bucată de hârtie. Ai aici orarul. Laurel, poți tu să aduci de sus pantofii și sacoșa de tenis ale frumoasei Adormite?

— De ce trebuie s-o fac eu? s-a văitat Laurel.

— Pentru că nu am încredere în sora ta!

Doamna Mercer a înhățat un teanc de chei dintr-un suport în formă de ananas aflat lângă telefonul de perete.

— E în stare să adoarmă la loc.

— Biiine! a gemut Laurel, dându-se înapoi cu scaunul. Emma s-a uitat în gol la nasturii de alamă strălucitoare de la costumul serios al doamnei Mercer, apoi la colierul cu cristale new-age pe care-l purta la gât. Cum era posibil așa ceva? De ce nu o credeau? Chiar era o nebunie?

Poate că da. Dar voiam ca părinții mei să creadă ce le spunea Emma, deși suna atât de straniu.
Laurel a traversat încăperea spre scări.
— Mulțumesc foarte mult pentru seara trecută, javră! i-a șuierat Emmei când a trecut pe lângă ea.
Emma s-a dat înapoi, ca și cum Laurel ar fi pălmuit-o. Apoi și-a amintit de ce spusese Charlotte la petrecere: Iar ai expediat-o, este? Ești o soră rea, rea de tot! Și mai era și mesajul lui Laurel de pe telefonul lui Sutton: MULȚUMESC PENTRU NIMIC, AFURISITO!
— Nu te-am expediat! a spus Emma întorcându-se și uitandu-se în urma lui Laurel, care se îndepărta încet. O așteptam pe Sutton, când Madeline m-a dus la petrecere. Nu mai știam ce-i cu mine.
Laurel s-a întors și s-a proțăpit chiar în fața Emmei.
— Sigur, Sutton! Te-a durut în fund de singurul lucru pentru care te-am rugat acum nu știu câte săptămâni. Am fost pur și simplu abandonată la spa-ul Elizabeth Arden Red Door. Pun pariu că tu ai pus asta la cale, știind că mi se descărcase bateria de la telefon, este?
Avea nasul plin de pistrui. Și mesteca din greu o lamă nouă de gumă Juicy Fruit.
— Unde ți-e medalionul?
Emma și-a dus mâna la gât și a ridicat neajutorată din umeri.
Laurel a deschis gura și a pufnit disprețuitor.
— Credeam că e ceva special pentru tine! a spus cu o voce de gheață. Ceva ce nu mai are nimeni altcineva. „Nu poate nimeni să mi-l ia, numai dacă nu-mi taie capul!” a imitat-o ea pe Sutton, pițigăindu-și vocea.
— Fetelor, nu vă mai certați! le-a avertizat domnul Mercer, luându-și de pe blat servieta de piele și cheile de la mașină.
— Da, nu vă certați! a repetat și doamna Mercer. Și adu sacoșa aia, bine? Ai treizeci de secunde!
Laurel s-a întors și a început să urce scările.
— Ce mașină iei? Sutton, mașina ta e tot la Madeline?
Doamna Mercer s-a întors spre Emma, așteptând.
— Păi, da! a bâiguit Emma.
0 Luăm pe-a mea! A strigat Laurel de la etaj.
Doamna Mercer a tras-o pe Emma în hol. Simțind parfumul Fracas, aceasta a strâmbat din nas. S-a uitat adânc în ochii femeii, încercând să-i transmită limpede cine era ea... și mai ales cine nu era! Și-ar fi recunoscut cu siguranță propria fiică, nu-i așa?

Dar doamna Mercer și-a pus amândouă mâinile pe umerii Emmei. Avea un nod în gât.

— Crezi că poți să nu ne mai faci probleme azi?

A închis ochii și a oftat din adâncul inimii.

— Peste două săptămâni vom da o petrecere mare de ziua ta. Crezi că, măcar de-acum încolo, te-ai putea strădui s-o meriți?

Emma a tresărit și apoi a dat repede din cap. Chiar nu o crezuseră!

Laurel a tropăit pe scări cu mai multe sacoșe de sport și pusete în mână. I-a întins Emmei pantofii cu barete aleși de doamna Mercer, sacul de tenis și o poșetă de piele de culoarea untului, pe care Emma nu a recunoscut-o. A aruncat o privire înăuntru. În buzunare erau portofelul albastru Kate Spade al lui Sutton și iphone-ul cu carcasă roz. Pe fund erau creioane, pixuri, un rimel Dior și un ipad nou-nouț. Emma a ridicat din sprâncene. Măcar afla și ea în sfârșit ce era ăla ipad.

Doamna Mercer a deschis larg ușa de la intrare.

— Afară cu voi!

Laurel a ieșit repede pe verandă, jucându-se cu cheile de la mașină. De inelul cheilor atârna un breloc argintiu return to tiffany Et co. După ce s-a încălțat, Emma a ieșit și ea Avea impresia că, dacă nu făcea asta, doamna Mercer ar fi azvârlit-o pe ușă cu ajutorul padelei decorative sprijinite în colțul vestibulului.

Imediat ce a ieșit din casă, Emma a început să transpire. Aspersoarele șuierau pe gazonul de vizavi, copiii în uniforme de școală așteptau la colț autobuzul. Bocănind eu tocurile pe alee, Laurel i-a aruncat o privire peste umăr.

— A fost jalnică încercarea ta să scapi de școală!

Apoi a apăsat un buton de pe telecomanda mașinii. Dupa două bipuri, ușile Volkswagenului Jetta negru garat sub panoul de baschet s-au deschis. Sora ta geamănă pierdută eu multă vreme în urmă? De unde ai mai scos-o și pe asta?

Emma s-a uitat din nou de-a lungul străzii. Încă mai spera s-o vadă pe Sutton apărând țanțoșă pe trotuar, cu o scuză sau o explicație pregătită. În jurul tufișurilor înflorite bâzâiau netulburate câteva albine. O camionetă a trecut huruind pe lângă ele. Lanțul muntos strălucea în soare. Pe acolo pe undeva era și Sabino Canyon.

— Hei, lunatico!

Emma a tresărit. Laurel s-a apropiat din nou de ea, cu un pliculeț

alb în mână. Pe el scria cu litere mari Sutton.

— Era băgat sub ștergătorul de parbriz, a spus Laurel cu o voce cam acră. Ai un alt admirator secret?

Emma a privit plicul câteva clipe. Pe colțul drept de sus se lipiseră câteva firișoare de polen. Să deschidă ceva ce nu-i aparținea? Dar Laurel o fixa cu privirea, așteptând și plescanindu-și guma la urechea ei.

În cele din urmă, Emma s-a uitat la Laurel.

— Îmi poți acorda puțină intimitate?

Suna a ceva ce-ar fi spus și Sutton.

Laurel a pufnit și s-a dat un pas înapoi. Emma a dezlipit cu grijă plicul și a scos o bucată de hârtie liniată.

Sutton este moartă. Nu mai spune nimănui. Continuă să te prefaci că ești ea… sau urmezi tu!

Emma s-a uitat prin toată curtea, dar dimineața era sinistru de liniștită. De după colț a apărut autobuzul școlii, care i-a îmbarcat pe copii. În timp ce se îndepărta, frânele pițigăiate aduceau cu niște țipete.

— Ce scrie? a întrebat Laurel aplecându-se.

Emma a strâns repede hârtia în mână.

— Nimic, a răspuns ea aproape fără grai.

Laurel s-a strâmbat batjocoritor. Apoi a deschis portiera dinspre pasager și i-a făcut semn să intre.

— Urcă!

Emma s-a supus, prăbușindu-se năucită pe scaun și ținandu-și privirea ațintită în față. Inima îi bătea atât de tare, încât îi era teamă să nu-i explodeze.

— Te porți așa de ciudat! a spus Laurel, pornind mașina. Ce-i cu tine?

Uitându-mă la ele, privirea a început încet-încet să mi se împăienjenească. Urechile au început să-mi vâjâie. Ce-i cu tine? O auzeam pe Laurel repetând asta iar și iar. Cuvintele veneau în valuri, devenind tot mai puternice. Dintr-o dată, am văzut-o pe Laurel stând într-o grotă întunecată. Pe chip îi juca o lumină. Avea colțurile gurii lăsate în jossi ochii plini de lacrimi. Ce-i cu tine? Ce-i cu tine? Cuvintele îmi țăcăneau în cap ca o limbă într-un clopot.

În întunericul din mintea mea a licărit o luminiță. Apoi încă una, și încă una. Era ca un șir de piese de domino căzând una după alta, până când s-a format o imagine completă din trecutul meu. O

amintire!
Deodată, mi-am amintit limpede unde și când întrebase Laurel Ce-i cu tine? Și acesta nu era singurul lucru care mi se dezvăluia...

9
Imitația este forma supremă de lingușeală

Petrecerea a început în mod oficial! Strig, ieșind semeață de după o stâncă mare la adăpostul căreia îmi pusesem un bikini argintiu.
Sunt proaspăt epilată pe picioare, chipul mi-e fără cusur, iar părul îmi strălucește ușor în luminile stațiunii. Toți ochii sunt pe mine.
Garrett fluieră:
— Tu faci să dea în clocot izvoarele fierbinți.
Zâmbesc.
— Știi asta!
Garrett mă cheamă mai aproape. Se scufundă în apa caldă, învârtejită a izvoarelor termale din stațiunea Clayton, un spa tăinuit la umbra munților. Practic, nu am avea voie să fim aici – zona e destinată în exclusivitate vilegiaturișlilor bogați –, dar ăsta nu e un lucru care să ne oprească pe mine și pe prietenul meu. Găsim întotdeauna mijloace sa obținem ceea ce ne dorim.
— Vino și tu, dragă! strigă Madeline.
A intrat deja în apa fierbinte. Are părul strâns în vârful capului într-un coc neglijent, brațele-i sunt mlădioase datorită milioanelor-de-ore-de-Pilates-pe-săptămână și baletului, iar căldura apei îi face pielea să strălucească sexy. Madi arată întotdeauna nițeluș mai bine decât mine, ceea ce ma scoate din sărite. Și mai și stă aproape de Garrett – cam prea aproape. Nu că mi-aș face griji că s-ar putea întâmpla ceva – atât Madi, cât și Garrett știu că, dacă s-ar întâmpla, i-aș ucide pe amândoi dar îmi place să-l țin pe Garrett numai pentru mine.
Suntem împreună doar de două luni. Toată lumea are impresia că ies cu el pentru că este unul dintre cei mai buni jucători de fotbal din școală sau pentru că arată distrugător de bine pe scaunul salvamarului de la bazinul stațiunii W sau pentru că familia lui are o casă pe plaja Cabo San Lucas, unde se duc în fiecare primăvară. Dar adevărul e că eu îl plac pe Garrett pentru că este puțin... dus cu pluta. Nu seamănă cu toți ceilalți băieți înfumurați care-și duc pe-

aici traiul lor suburban, dulceag și monoton.
Mă bag între cei doi, aruncându-i lui Madeline un zâmbet rece:
— Doar nu-l pipăiai pe prietenul meu pe sub apă, nu-i așa, Madi? Știu că nu prea poți să faci deosebirea între gagii.
Fața lui Madi se îmbujorează. Nu cu mult timp în urmă, puțin după ce Thayer, fratele lui Madi, a dispărut, Madi s-a încurcat cu un brunet din Ventana Prep, la o petrecere în desert. După o vreme, s-a dus să-și umple paharul și s-a înntors în zona anume desemnată pentru giugiuleli, continuând să se pupe... doar că tipul de acum era blond! Pentru cel puțin câteva minute, Madi nici măcar nu și-a dat seama, numai eu observasem greșeala. Uneori, mă întreb dacă Madi nu încearcă din răsputeri să-i semene lui Lindsay Lohan: fetele drăguțe devin năbădăioase, sălbatice și-și distrug viața.
O bat pe Madeline pe umăr. E cald de la apă:
— Stai liniștită, secretul tău e în siguranță la mine!
Mă fac că-mi zăvorăsc buzele și arunc cheia.
Apoi mă cufund în apa fierbinte. Unele fete pătrund treptat în izvor, scoțând câte un mic chițăit de fiecare dată când apa le atinge câte un colțișor de piele. Mie-mi place să plonjez. Fierbințeala intensă îmi dă fiori.
Charlotte apare și ea de după stânci. Încă mai poartă o esarfă roz peste costumul de baie și-și acoperă cu mâinile picioarele palide și scurte. O încurajăm cu toții. Chiar în spatele lui Charlotte vine Laurel, chicotind isteric. Oftez si-mi încovrig degetele mari de la picioare sub apă. Ce caută Laurel aici? N-am invitat-o și pe ea.
Sună celularul lui Garrett. Pe ecran apare scris mama.
— Ar cam trebui să răspund, bombăne.
Iese din izvor, împroșcând cu apă spre stânci.
— Da? spune el cu o voce blândă, dispărând printre copaci.
Madeline își dă ochii peste cap.
— Garrett e mult prea mămos!
— Da' măcar are un motiv bine întemeiat, spune Charlotte pe un ton atotștiutor.
Stă cocoțată pe o stâncă de lângă izvor.
— Vreau să spun, când eram împre...
— De ce nu vii în apă cu noi, Char? o întrerup eu, înainte ca Charlotte să înceapă un alt monolog de-al ei gen eu-știu cel-mai-bine-din-moment-ce-am-fost-cu-prietenul-tău-înaintea-ta.
Charlotte rămâne cu picioarele departe de apă.

— Mi-e bine așa, zice ea afectat.
Eu chicotesc.
— Haide! între prieteni nu are importanță că ai pielea un pic pătată, ca de homar! Pun rămășag că unii băieți găsesc sexy erupția ta.
Charlotte se strâmbă și-și ferește talpa goală de atingerea apei.
— Mă simt foarte bine aici, Sutton.
— Treaba ta!
Înhaț iphone-ul lui Madeline de pe o piatră din apropiere.
— Să facem poze! Adunarea!
Ne strângem toate în cadru și eu apăs butonul.
— E bine, dar nu extraordinar! zic, verificând rezultatul Madi, iar ai făcut mutra ta de regină frumoasă.
Îmi iau fața în palme și le ofer un surâs marca tot-ce-vreau-e-pacea-pe-lume.
Laurel se uită peste umărul meu.
— Eu nu apar deloc.
Arată spre un braț, doar atât se vede din ea în poză.
— Știu, îi spun. Așa am și prevăzut.
Pe chipul lui Laurel se citește o mare dezamăgire. Madeline și Charlotte se simt stânjenite. După o clipă, Charlotte îi dă un ghiont lui Laurel.
— Îmi place colierul tău, Laur!
Laurel se mai înseninează puțin.
— Mulțumesc! Azi l-am cumpărat.
— Foarte drăguț! intervine și Madeline.
Mă aplec să văd ce le-a stârnit admirația. Laurel are la gat un cerc mare de argint.
— Pot să-l văd și eu? o rog pe Laurel cu cea mai dulce voce pe care-o pot brodi.
Laurel mă privește nesigură, apoi se apropie de mine.
— Drăguț! zic, plimbându-mi degetele pe colier. Și mi-e cunoscut!
Mijesc ochii, îmi ridic părul de pe ceafă și-i arăt taman același colier și la gâtul meu. Îl avusesem mereu, dar nu neepusem să-l port decât în ultimul timp. Anunțasem gasca precum că urma să fie colierul meu pe post de marcă, așa cum Nicole Richie poartă întotdeauna haine de ţigancă sau ușa cum Kate Moss poartă blazer și pantaloni scurți de blugi. Fusese prezentă și Laurel la anunțul ăsta. Cum prezentă fusese și când adăugasem că, din acel moment,

nu aveam să-l mai scot de la gât niciodată. Singurul mod prin care cineva ar fi putut să mi-l scoată de la gât era să-mi taie capul.

Laurel își face de lucru cu breteaua sutienului de la costumul de baie. Poartă ceea ce eu am numit, în loc de bikini, boarfkini: bretelele sunt atât de subțiri, iar triunghiul atât de mic, încât practic ne oferă tuturor un spectacol de striptease gratuit.

— Nu e chiar la fel, mă contrazice ea. Medalionul tău e mai mare, vezi? Iar ăsta al meu nici măcar nu e un medalion. Nu se deschide.

Charlotte se holbează la gâtul meu, apoi la al lui Laurel.

— Are dreptate, Sutton!

— Da, sunt destul de diferite, recunoaște și Madeline.

Îmi vine să le împroșc cu apă fierbinte pe față. Cum indrăznesc prietenele mele să se arate atât de interesate de completa lipsă de originalitate a surorii mele? E deja îndeajuns de aiurea că Laurel e cu noi. E îndeajuns de aiurea că prietenele mele i-au permis să intre în clubul nostru doar pentru că le pare rău pentru ea după dispariția lui Thayer. Și e chiar aiurea de tot că părinții mei – mai ales tata – o divinizează, în vreme ce cu mine se poartă ca și cum aș fi o bombă pe cale să explodeze.

Înainte să-mi dau seama ce fac, îmi strâng mâna pe medalion și-i smulg lui Laurel lanțul de la gât. Apoi îl azvârl în pâlcul de copaci. Se aude un mic sunet metalic dinspre unu dintre pietre și apoi un fâsâit vag, atunci când colierul aterizează într-un tufiș des. Laurel face ochii mari.

— De... de ce ai făcut asta?

— Asta primești dacă mă imiți.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Ce-i cu tine?

Se smiorcăie, iese din izvorul fierbinte, se repede pe stânci și aleargă spre pâlcul de copaci.

Câteva momente lungi, nimeni nu face nicio mișcare. Fetele prietenelor mele sunt învăluite în aburi, ceea ce, în loc sa pară sexy, ia dintr-odată o turnură prevestitoare de rău. Mormăi și ies și eu din apă, simțindu-mă puțin vinovată. Laurel! Strig spre crâng.

Niciun răspuns. Îmi iau şlapii în picioare, îmi trag pe mine tricoul și pantalonii scurți de velur și pornesc pe urmele ei.

Lumina soarelui care cade pe potecă dispare la câțiva metri de izvoare, lăsând loc unei întunecimi sumbre. Fac cativa pași șovăitori în desișul de roșcovi, cu brațele întinse în față.

— Laurel!
În apropiere se aud un fâlfâit și un trosnet.
— Laurel!
Mai fac câțiva pași, călcând prin iarba înaltă deșertică. Mici spini de cactus îmi înțeapă pielea. Încă vreo câțiva pași. Un oftat.
— Laurel, spun eu printre dinții încleștați. Îmi pare rau!
O să-ți cumpăr un colier nou.
Unul care să nu semene chiar așa de bine cu al meu, vreau să adaug.
După ce trec de mai mulți copaci, ajung într-un luminis pustiu – albia unui pârău secat de mult. Simt pe față aerul greu, fierbinte și uscat. Pe pământul crăpat alunecă umbre contorsionate. Din tufișuri se aude țârâitul zgomotos al greierilor.
— Laurel! strig eu.
Nu mai văd luminile stațiunii printre copaci. Nici măcar nu mai sunt sigură în ce parte vine stațiunea. Apoi, aud pași.
— Hei! strig, dintr-odată crispată.
Cineva se uită la mine dinspre smocurile de iarbă. Aud o șoaptă, urmată de un chicot îndepărtat. După care simt o mână pe umăr. Ceva rece și ascuțit îmi apasă gâtul.
Înțepenesc toată. Două brațe puternice mă înșfacă și-mi răsucesc mâinile la spate. Ceva îmi apasă gâtul, sufocandu-mă și pătrunzându-mi în piele. Durerea îmi străbate tot corpul. E un cuțit.
— Țipă și vei muri! pârâie o voce la urechea mea.
Și apoi… întunericul!

10
Oricărui băiat îl place un bandit

M-am trezit din nou în mașina lui Laurel, în care Emma stătea bățoasă pe scaunul pasagerului, în vreme ce mașina iesea cu spatele de pe alee.

Sutton este moartă, s-a gândit ea. Sutton este moartă. Era imposibil de conceput. Moartă... unde? Cum? Avea vreo legătură cu filmulețul acela cu strangularea? Cineva chiar o strânsese de gât?

Simțea un ghem în stomac. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Chiar dacă nu-și întâlnise niciodată sora, deși aflase de existența ei cu doar două zile în urmă, era o pierdere colosala. Descoperirea surorii ei echivala cu marele premi caștigat la loto, un lucru la care Emma nici nu îndrăznise vreodată să viseze. Toată speranța pe care-o păstrase atâția ani crescuse brusc în aceste două zile. Iar acum...

Gândiți-vă cum mă simțeam eu! Mă holbasem îndelung la bilețelul pe care-l deschisese Emma. De fapt, văzând scris acolo negru pe alb Sutton este moartă, devenise un lucru de netagăduit. Eram moartă de-adevăratelea. Dusă! Și chiar fusesem ucisă – amintirile mele confuze erau corecte. Întunericul. Zbaterea. Cuțitul la gât. Acum, cel care-o făcuse voia ca sora mea pe care n-o cunoscusem niciodată să-mi ia locul, astfel ca nimeni să nu afle vreodată adevărul. De parcă ar fi fost chiar atât de ușor! Măcar dacă aș fi avut un cuvânt de spus. Nu voiam să înlocuiesc viața nimănui.

Și nici Emma nu voia să-și însușească viața mea. A pufnit cu zgomot, făcând-o pe Laurel să se întoarcă.

— Ce-i?

Colțurile gurii i s-au lăsat în jos.

Emma a strâns biletul în mână. Sutton este moartă. Laurel merita să vadă asta, nu? Sora lui Sutton trebuia să afle că era moartă, nu? Totuși, nu-i putea arăta biletul. Daca Laurel n-o s-o creadă, închipuindu-și că era doar o altă încercare ca să chiulească de la școală? Și dacă a doua partea amenințării era adevărată? Continuă să te prefaci că ești ea... sau urmezi tu! Dacă Emma s-ar fi destăinuit cuiva, avea să se întâmple ceva groaznic.

— Nimic, a răspuns ea într-un târziu.

Laurel a ridicat din umeri și și-a văzut de drum pe strada principală din cartier, făcând dreapta pe lângă un parc mare cu un spațiu pentru câini, un loc de joacă și trei terenuri de tenis în aer liber. Virând din nou, pe o parte a străzii au apărut magazine de legume și fructe, saloane scumpe de manichiură și buticuri, iar pe cealaltă parte, un birou de curierat, o secție de poliție tencuită în calcio vecchio și poarta de piatră a liceului Hollier. Mașinile făceau coadă la curba spre stânga, așteptând să intre în incinta școlii. Blonde cu ochelari de soare stăteau tolănite în decapotabile. Dintr-

un Escalade mare, cu un sticker lipit pe bara de protecție – echipa DE fotbal a universității Hollier – răsunau bași. Printre masinile care așteptau și-a croit drum o fată brunetă pe un scuter verde-marin, trecând la câțiva centimetri de ele.

Înainte să intre în incinta școlii, Emma s-a uitat spre secția de poliție. În parcare se aflau șase mașini de patrulare. Un polițai în uniformă și-a stins țigara pe aleea din față.

Laurel a accelerat urcând o pantă mică și a depășit indicatorul mare și roșu pe care scria parcare elevi. Apoi a privit-o cu coada ochiului pe Emma.

— Nu poți să-i ascunzi mereu mamei unde-ți ții mașina. Și nici eu n-am de gând să fiu șoferul tău pentru restul anului.

Abia atunci s-a petrecut ceva cu Emma. S-a întors spre sora lui Sutton.

— Dar azi-noapte de ce nu te-ai dus cu mașina ta la petrecerea Nishei?

Laurel a făcut o mutră bosumflată.

— Scârț! Pentru că tata a dus-o la atelier. Doar știai asta.

Au trecut de șirul de mașini parcate. Atmosfera era ca de petrecere înaintea unui meci de fotbal. Puștii stăteau sprijiniti de barele de protecție, sorbind din amestecuri Jamba Juice. Pe terenul prăfos din dreapta parcării, băieții încinseră o partidă de fotbal. Trei fete drăguțe, cu șlapi Havaiana de culoarea înghețatei cu lapte se uitau la niște poze de vacanță pe un laptop așezat în portbagajul unui Mini.

Sutton este moartă, s-a gândit încă o dată Emma. Certitudinea s-a năpustit asupra ei ca niște valuri distrugătoare Trebuia să facă ceva. Nu mai putea păstra secretul doar pentru ea. Indiferent de amenințarea din bilet. Inima a începui să-i bată puternic.

Laurel a tras mașina lângă un tomberon mare deja plin ochi cu sticle de apă și cutii Starbucks. De cum s-a oprii motorul, Emma s-a repezit la mânerul portierei, a sărit din mașină și a rupt-o la fugă pe gazon spre secția de poliție.

— Hei! a strigat Laurel în urma ei. Sutton, ce naiba!

Emma nu i-a răspuns. Și-a croit drum prin vegetația sărăcăcioasă care despărțea liceul de secția de poliție. Măceșii o zgâriau pe mâini, dar abia dacă băga de seamă. Apoi a ajuns pe un petic îngust de gazon și s-a repezit spre ușii secției.

Înăuntru era răcoare și întuneric. Marea încăpere împărțită în mai

multe cabinete și birouri mirosea a pui King Pao și a sudoare. Telefoanele sunau, stațiile de transmisie bâzâiau și un post de radio sportiv zumzăia în fundal. Jaluzelele orizontale erau pline de praf, iar lângă ușă, pe podea, se găsea o cutie de Fanta turtită plină cu mucuri de țigări. Pe peretele opus era un panou cu un afiș: dacă vezi ceva, spune și cu liste ale celor căutați. Emmei i-a atras atenția fotografia alb-negru a unui tânăr cu păr negru și ochi galeși, familiari. Dispărut din 17 iunie. Thayer Vega. Era același anunț pe care Emma îl văzuse scanat pe pagina de Facebook a lui Sutton. Un bărbat mai în vârstă, cu părul ciufulit, îmbrăcat intr-un trenci ocupa cea mai mare parte a singurei banchete. Avea mâinile încătușate. Când a dat cu ochii de Emma, s-a luminat la față și i-a aruncat un zâmbet gen sunt-soiul-de-tip-care-și-arată-părțile-dosnice-fetițelor.

— Cu ce te pot ajuta?

Emma s-a întors. Un polițist tânăr, cu părul de un blond albicios tuns perie, o privea din spatele unui birou mare. Un mic ventilator îi arunca în față aer uscat. Pe ecranul calculatorului său se vedea o poză cu doi copii cu ochi bulbucați, îmbrăcați în echipamente de baseball și respectiv de gimnastică. Emma s-a uitat pieziș la cătușele prinse la centura lui și la arma din toc. Și-a umezit buzele și a făcut câțiva pași spre el.

Vreau să anunț o... o persoană dispărută. Probabil o crimă.

Bărbatul a ridicat din sprâncenele de un blond atât de deschis, încât aproape că nu se vedeau.

— Cine a dispărut?

— Sora mea geamănă.

Și apoi, întreaga poveste a izbucnit din ea, țâșnind ca sângele dintr-o rană.

— Azi-noapte, am crezut că a fost doar o neînțelegere și ca Sutton e teafără, a încheiat ea. Dar de dimineață am primit biletul ăsta.

A despăturit hârtia și a netezit-o pe biroul polițistului Sutton este moartă, nu mai spune nimănui, continuă să te prefaci CĂ ești ea... sau urmezi tu! În lumina stridentă a neonului, arăta cât se poate de reală și înspăimântătoare.

Buzele blondului se mișcau în tăcere, în timp ce citea.

— Sutton, a șoptit el apăsat.

Era ca și cum deasupra capului i se aprinsese un bec. A ridicat receptorul din furcă și a apăsat o tastă.

— Quinlan, ești liber?

A pus receptorul înapoi și a bătut în scaunul portocaliu de lângă birou.

— Stai aici, i-a spus Emmei.

Apoi a înhățat biletul, a pornit spre capătul secției și a dispărut într-un birou micuț pe care scria detectiv Quini.an. Emma se holba la silueta ofițerului, care se distingea prin fereastra mare și luminată. În timp ce vorbea, gesticula abundent cu mâinile.

Ușa de la biroul detectivului s-a deschis din nou și polițistul blond a ieșit. Apoi a ieșit și Quinlan, un tip înalt, cu părul negru, cu o mapă de carton sub braț și ținând în mâna o cană de cafea inscripționată cu Universitatea din Arizona. Văzând-o pe Emma la biroul din față, s-a strâmbat.

— De câte ori trebuie să ne mobilizăm pentru chestia asta? a întrebat el, agitând în aer biletelul Emmei.

Emma s-a uitat în jur. Oare vorbea cu altcineva? În afara de domnul Expunere Indecentă de pe banchetă, era singura persoană din încăpere.

— Poftiți?

Quinlan și-a sprijinit brațele de spătarul scaunului.

— Cu toate că o crimă plăsmuită e ceva nou chiar și pentru tine, Sutton.

Numele lui Sutton a lovit-o ca un pumn în stomac.

— Nu! Eu nu sunt Sutton! Sunt sora ei geamănă, Emma. Nu ti – a spus? A zis ea arătând cu degetul spre polițistul blond. Lui Sutton i s-a întâmplat ceva groaznic, și acum cel care i-a făcut-o mă amenință pe mine! Spun adevărul!

— Așa cum spuneai adevărul despre cadavrul de lângă Mount Lemmon, anul trecut? a spus Quinlan strângându-și buzele. Sau despre cum vecina ta creștea nouăzeci de chihuahua în camera de oaspeți? Sau despre cum jurai cu cerul și cu pământul că ai auzit un copil țipând într-un tomberon din spalele prăvăliei lui Joe? A continuat el bătând tactul pe mapa de hârtie. Ai impresia că nu păstrez toate bazaconiile tale?

Emma s-a uitat la dosar. Pe etichetă scria Sutton Mercer, cu cerneală neagră și litere îngroșate. Gândul i-a zburat la fratele ei adoptiv David, din Carson City. David obișnuia să cheme poliția la câteva săptămâni o dată, ca să le spună că toaletele ambulante de la o stație de lucru din apropiere au luat foc, fiindcă așa putea vedea camioanele pompierilor prin zonă. În cele din urmă, dispecerii de la

urgență se prinseseră de trucul lui și nu l-au mai crezut pe David în ziua când i-a anunțat despre un foc izbucnit în tufișurile din curtea lor din spate. Flăcările arseseră jumătate din casa familiei, înainte ca prima autospecială a pompierilor sa apară. David a devenit oficial „Băiatul care strigă toalete-in flăcări”. Oare polițiștii chiar credeau că Sutton era „Fata care strigă copil-în-tomberon”?

Emma a cotrobăit prin poșeta lui Sutton până când a dat de iphone-ul ei roz. Cu degetele tremurându-i, a căutat site-ul cu filmulețul pe care i-l arătase Travis.

— Există un clip cu cineva care o strangulează. Poate voi să știți unde se petrece.

În fine, pagina de pornire a siteului s-a încărcat. Emma a tastat SuttoninAZ în căsuța de căutare. După o clipă, a apărut o nouă pagină: no matches found.

— Ce? a chițăit Emma, privindu-i rugător pe polițiști. E o greșeală. Acum două zile filmulețul era postat aici, vă jur!

Quinlan a mormăit ceva. Înainte ca Emma să înțeleagă ce se petrece, tipul s-a întins și i-a luat poșeta bej de pe umăr. A înhățat portofelul albastru Kate Spade al lui Sutton și l-a desfăcut la folia de plexiglas în spatele căreia se găsea carnetul de conducere. Sus, cu litere albastre, scria Arizona. Sutton zâmbise în fața aparatului foto, machiată ca la carte și cu părul perfect aranjat. Emma și-a amintit brusc de pro propria ei fotografie de pe carnet, făcută în lumina proastă de la Serviciul de permise, unde nu exista aer condiționat, a doua zi după ce i se extrăsese măseaua de minte la urgență. Părul i se lipise de frunte, rimelul începuse să-i curgă pe față, iar obrajii îi erau umflați, ca la veverițe. Arăta ca un soi de Shrek slinos.

Ouinlan a început să fluture portofelul prin fața Emmei.

— Aici scrie că ești Sutton Mercer. Nu vreo fată numită Emma.

— Nu sunt eu, a spus Emma cu o voce firavă.

Se simțea ca pasărea prinsă în garajul lui Clarice cu câteva săptămâni înainte – înnebunită și neajutorată. Cum să faca pe cineva să creadă că ea nu era Sutton… când arăta identic cu ea? Dintr-odată Emma a înțeles ceva: ucigașul o urmărise atunci când o așteptase pe Sutton. Oare tot el o atrăsese aici? Oare de când era moartă Sutton? La urma urmei, fără o fată dispărută nu exista nici crima.

A arătat spre bilețel.

— Măcar puteți lua amprentele de pe el?

Bărbatul a făcut un pas în spate, și-a încrucișat mâinile la piept și i-a aruncat o privire care spunea „îți bați joc de mine?”.

— Credeam că o fată căreia i s-a confiscat mașina n-o să mai caute necazuri. Putem mări teancul de amenzi, știi asta.

— Dar… a încercat Emma neajutorată.

Habar n-avea ce să răspundă. Telefonul polițistului blond a sunat și acesta s-a întins să răspundă. Pe ușa principală a dat buzna un polițist cu o pălărie cafenie de cowboy care s-a dus spre una dintre camerele de interogatorii.

— Ia-le!

Cu o privire scârbită, detectivul Quinlan i-a aruncat Emmei în poală bilețelul și portofelul lui Sutton. Apoi și-a apropiat fața de a fetei.

— Acum te duc înapoi la școală. Dacă te mai prind pe-aici, o să te rețin pentru o noapte. Să vedem atunci cum o să-ți placă! Ai priceput?

Emma a dat din cap.

Quinlan a condus-o afară, traversând parcarea. Spre groaza Emmei, a deschis portiera mașinii de patrulare și a arătat spre locul din spate.

— Intră!

Emma a oftat.

— Pe bune?

— Îhî!

Și-a strâns pumnii. Incredibil! După o clipă, s-a așezat pe bancheta din spate a mașinii de poliție, unde erau băgați infractorii. Mirosea a vomă și a odorizant auto. Pe scaunul de piele sintetică cineva scrijelise boule.

Quinlan s-a aruncat pe scaunul șoferului și a întors cheia în contact.

— Merg la liceul Hollier, a anunțat el în stația atașată la bord. Mă-ntorc numaidecât.

Emma s-a lăsat deznădăjduită pe speteaza scaunului. Măcar nu pornise sirena.

Când Quinlan a făcut stânga să iasă din parcare, noua realitate în care trăia Emma a început treptat să capete contur. Fusese ușor – chiar amuzant – să pretindă că e Sutton la petrecere. Dar ea voia s-o întâlnească pe Sutton, nu să-i preia viața. Și cu toate că dintotdeauna își dorise să investigheze o crimă, nu-și închipuise

niciodată că va fi parte la așa ceva. Dar dacă nimeni nu avea s-o creadă – și dacă n-o făceau cei din familia lui Sutton și nici poliția, atunci cine? —, nu avea de ales. Depindea numai de ea să înțeleagă ce se petrece.

Dar, de fapt, ea nu era singură. Mă gândeam din nou de ce eram aici cu Emma, urmărindu-i fiecare mișcare, plutind în spatele ei și văzând-o cum îmi preia viața, cum umblă cu prietenele mele și cum se sărută cu iubitul meu. Bătrâna doamnă Hunt, vecina noastră înspăimântătoare, cu prea multele pisici, îmi spusese odată că stafiile bântuie prin lumea sinistră atunci când au lăsat treburi neterminate care le împiedică să treacă mai departe. Poate că din cauza asta eram și eu aici – să rezolv propria mea crimă.

11
Atenție la dracul de copil!

Zece minute mai târziu, Emma se găsea la toaleta fetelor de la etajul întâi al liceului Hollier. Încăperea placată cu faianță roz mirosea a Ajax și a mucuri de țigară uscate. Din fericire, pe sub ușile cabinelor nu se vedea niciun picior și nici nu erau strânse fete în fața oglinzii.

Și-a privit fața cu dâre de lacrimi în oglinda striată. Sub ochi avea cearcăne, fruntea îi era încordată, iar pe obraji și pe bărbie îi apăruseră pete roșii, ca întotdeauna atunci când plângea. A încercat să surâdă, dar n-a reușit să facă decât o grimasă.

— Adună-te! și-a certat ea imaginea. Poți s-o faci! Poți sa fii Sutton!

Era silită să se conformeze, măcar până găsea o cale prin care să determine pe cineva s-o creadă. Sigur, o scosese la capăt cu o seară înainte, dar asta fusese înainte să afle ce petrece.

Simțea cum o cuprinde din nou amărăciunea, trimițându-i alte șiroaie de lacrimi pe obraji. A luat un prosop de hartie de pe rulou. Oare de câte ori folosise Sutton toaleta asta? De câte ori se privise în oglindă? Cum s-ar simți știind că Emma îi luase locul?

Nu eram prea sigură, ca să fiu sinceră. Cum ar fi putut afla Emma cine m-a ucis... fiind eu? Părea imposibil. Și totusi... în afară de ucigașul meu, Emma era singura care știa ca sunt moartă. Ea era singura șansă pe care-o aveam.

Suna clopoțelul. Emma și-a dat sub ochi cu un fard pe care-l găsise pe fundul poșetei lui Sutton, și-a înfoiat puțin parul și a pornit spre ușă cât de încrezătoare a putut, deși își simtea stomacul în gât. Holul era plin de elevi strânși lângă dulăpioarele lor, fetele se îmbrățișau și ciripeau despre vacanța de vară, iar băieții, în tricouri de fotbal și baschet, se împingeau în țâșnitori.

— Bună, Sutton! a salutat-o o fată.

Emma s-a forțat să zâmbească.

— Abia aștept petrecerea ta de vinerea viitoare! i-a strigat un băiat din celălalt capăt al holului.

Dintr-o sală de clasă, două fete brunete șușoteau ceva arătând-o cu degetul. Emmei i-a venit din nou în minte bilețelul. Oricine l-ar fi putut scrie... chiar și cineva din școală.

A scos orarul pe care i-l dăduse doamna Mercer la micul dejun. Din fericire, era aproape de clasa unde se desfășura prima oră, ceva prescurtat pur și simplu G-1O3 în sala 114. Intrând pe ușă, Emma a văzut un drapel mare, negru, roșu și galben, fixat într-un stativ lângă tablă. Pe catedră se găsea o tăbliță pe care scria respectă atotputernicul umlaut!

Pe peretele opus se întindea un poster înfățișând un băiat cu o față rotofeie, îmbrăcat în pantaloni scurți de piele. Într-o bulă care-i ieșea din gură scria: ein, zwei, drei!

Emma s-a încruntat. G-ul din orar era prescurtarea pentru germană. Ein, zwei și drei erau singurele cuvinte în limba germană pe care le cunoștea. Super! S-a stăpânit din răsputeri să nu izbucnească iar în lacrimi. Mai mulți puști au urmărit-o cu privirea când a trecut printre scaune și s-a prabușit pe un loc din spate. Apoi a observat lângă fereastră un băiat brunet pe care-l cunoștea și care se uita la pista roșie de atletism: era Ethan, cel care studia stelele când dăduse peste el cu o seară înainte. Domnul Rebel Fără Cauza.

Ethan s-a întors și s-a uitat peste umăr ca și cum ar fi simțit că Emma îl privește. Când a văzut-o, ochii lui parcă au prins viață. Emma i-a zâmbit în semn de salut. I-a zâmbit și ei. Dar când o altă fată a trecut pe culoarul dintre scaune și a murmurat „Bună, Ethan”, el a dat doar scurt din cap.

— Pst! a șoptit o voce din cealaltă parte a clasei.

Emma s-a întors și, câteva rânduri mai încolo, a zărit capul cu păr blond, țepos al lui Garrett. Băiatul și-a fluturat mâna și i-a făcut cu ochiul. Emma și-a fluturat și ea mâna, simțindu-se însă ca o

impostoare. Ce-ar gândi iubitul lui Sutton dacă ar afla că e moartă? Și nici măcar nu-i putea spune.

Clopoțelul a sunat din nou, și toți s-au repezit să se așeze la locurile lor. În clasă a intrat bățoasă o femeie asiatică, tunsă scurt, bărbătește, purtând o rochie lungă, albastră care părea mult prea groasă pentru arșița Arizonei. Frau Fenstermacher, a înșirat ea pe tablă cu un scris colțuros, trăgand o linie groasă dedesubt. Emma s-a întrebat dacă nu cumva își schimbase numele de familie pentru autenticitate.

Frau Fenstermacher și-a pus pe nas ochelarii ei curați, cu rame Lucite, și a început să strige catalogul.

— Paul Anders, a lătrat ea.

— Prezent, a bombănit un băiat cu ochelari cu rame negre și cu un tricou cu formația Grizzly Bear.

— Răspunde în germană!

Profesoara avea cam un metru și jumătate înălțime, dar avea ceva dur și amenințător care-o făcea să arate ca și cum ar fi putut să tragă cuiva o mamă zdravănă de bătaie.

— Ah! a roșit Paul. Ja!

Suna ca yeah.

— Garrett Austin!

Ja, ja! A spus Garrett, ca o păpușă din Muppets.

Toți copiii au chicotit care mai de care.

Frau Fenstermacher a strigat mai multe nume. Emma și-a | plimbat nervoasă degetele peste o scrijelitură de pe pupitru, cu un simbol anarhic. Spune ja când o strigă pe Sutton Mercer, îngâna ea fără încetare.

După încă nouă ja-uri, Frau Fenstermacher a pălit cu ochii-n catalog.

— Sutton Mercer! a strigat ea cu o voce din cale-afară de furioasă.

Emma a deschis gura, dar arăta de parcă s-ar fi înecat cu un șnițel vienez. Toată lumea s-a întors s-o privească. Și chicotelile au izbucnit iarăși.

Sprâncenele lui Frau Fenstermacher se uniseră.

— Te văd acolo, Fraulein Mercer! Știu și cine ești. Ești o Teufel Kind. Un drac de copil! Dar nu și la ora mea, ja?

Scuipa când vorbea.

Întreaga clasă se uita când la Emma, când la Frau Fenstermacher și înapoi, de parcă ar fi urmărit un meci de ping-pong. Emma și-a

umezit buzele.
— Ja, a spus ea.
Avea o voce spartă.
Colegii au început din nou să râdă.
— Am auzit că era să fie arestată de două ori în vara asta, i-a șoptit o fată cu o vestă de jerseu lungă și blugi mulați unei fete de vizavi, cu părul ondulat. Și am mai auzit că mașina i-a fost confiscată. A încălcat de atâtea ori regulamentul rutier, încât până la urmă au hotărât să i-o ridice.
— Azi-dimineață a fost adusă la școală cu poliția, a șop tit la rândul ei fata cu păr ondulat.
— Nu mă miră, a ridicat din umeri vesta de jerseu.
Emma s-a lăsat pe spate în scaun, gândindu-se la dosarul de la poliție pe numele lui Sutton. Ce soi de fată trăsnită mai era și ea? A băgat mâna în buzunar și a atins biletul, tânjind cu disperare să-l mai vadă cineva care să și creadă ce scria acolo. Apoi a dat drumul biletului, a scos ipad-ul lui

Suton și l-a pus pe pupitru. Acum mai trebuia să și știe cum sa-l deschidă.
Inca șase ore cu profesori circumspecți. Opt ceasuri rele. O pauza de masă cu Madeline și Charlotte, care au felicitat-o pe Emma că a venit la școală într-o mașină de poliție – lor li se părea o treabă strașnică. În cele din urmă, la sfârșitul zilei, Emma a deschis dulăpiorul lui Sutton. Era lihnită de foame, și căutase în portofelul lui Sutton niște bani pentru pranz, dându-și seama că n-avea nicio șansă să reziste întreaga zi fără să mănânce. Pe lângă bancnote, carnetul de conducere cu poza lui Sutton gen America's Next Top Model, un card Amex Blue și un horoscop de buzunar pentru fecioară, pe luna august, Emma mai găsise și o mică foaie de hârtie pe care era trecut cifrul de la dulăpiorul lui Sutton. Era ca și cum aceasta ar fi pus intenționat hârtia acolo, nădăjduind ca Emma să dea peste ea.
Măcar s-o fi pus eu anume. Măcar să-i fi lăsat Emmei tone de indicii despre cel care-mi făcuse toate astea – poate sa-i fi agățat o țintă mare de cap ucigașului. Cu toate astea, o admiram pentru minuțiozitatea cu care cerceta fiecare bucățica de hârtie din portofel, de parcă ar fi conținut un indiciu vital. A alcătuit și o listă cu numele copiilor din clasă, scriindd lucruri precum: Sienna, două pupitre mai în față, istorie – zâmbește, pare prietenoasă, s-a referit

la „întâmplarea cu copilul-embrion” și Geoff, din colțul opus, dezghețat

— Imi tot aruncă priviri ciudate, a făcut și o glumă (?), că arăt „altfel” astăzi. Dacă aş fi știut s-o fac și eu pe detectivul, oare rolurile noastre s-ar fi inversat? M-aș fi repezit oare să răzbun o soră pe care nici măcar n-o cunoșteam? Și mai era ceva ce observasem la Emma: cum mergea pe hol cu buzele strânse, de parcă și-ar fi ținut respirația. Cum dăduse buzna la toaleta fetelor ca să se privească în oglindă, de parcă ar fi căutat să-și adune tot curajul. Amândouă pastram câteva secrete. Și eram amândouă atât de singure!

Emma a deschis dulăpiorul. Era gol, în afară de un carnețel și de câteva fotografii cu Sutton, Madeline și Charlotte lipite pe interiorul ușiței. Tocmai când era pe cale să adune manualele primite în ziua aceea, căutând să le îndese în poșeta de piele a lui Sutton – care tăntălău vine la școală fara rucsac? —, a simțit o mână pe umăr.

— Te gândești să chiulești de la tenis?

Emma s-a întors. În fața unui afiș cu drogurile sunt ceva nasol stătea Charlotte. Își strânsese părul roșcat într-o coada de cal prinsă sus și se schimbase într-un tricou alb, șort negru Champion și o pereche de tenişi gri Nike. Pe umar ducea o sacoșă sport asemănătoare cu cea pe care-o pregatise mama lui Sutton pentru Emma în dimineața aceea.

Tenis! Corect!

— Mă gândeam, a bâiguit Emma.

— Da’ de unde! — Charlotte a luat-o de braț și a tras-o pe hol. Mergi! Laurel ți-a adus echipamentul la vestiar, dupa tentativa ta de chiul de azi-dimineață. Maggie o să ne ucida dacă întârziem.

Pe drum, Emma a privit-o pe Charlotte, surprinsă că facea și ea parte din echipa de tenis. Dacă te luai după fizicul ei, Charlotte aducea mai mult a luptătoare. Apoi și-a muscat vinovată buza. Fusese răutăcioasă?

Nu mai mult ca mine, dacă judecam după un crâmpei de amintire care tocmai ieșise la suprafață. Și, într-un fel, aveam sentimentul că era doar vârful aisbergului.

Emma și Charlotte au traversat holul absolvenților, ornat cu fotografii ale elevilor din ani mai mari. Emma a observat o fotografie a lui Sutton râzând cu prietenele ei în curtea din față a școlii. Lângă această poză era un instantaneu cu Laurel și cu un băiat brunet cunoscut stând în tribuna sălii de sport și jucând

„prinde-mi degetul”. Emmei i-a căzut intr-un târziu fisa. Era același tip pe care-l văzuse pe panoul lui Sutton cu o noapte înainte... și pe afișul cu dispăruți de la secția de poliție, de dimineață. Thayer, fratele lui Madeline. S-a întrebat ce se-ntâmplase cu el. Unde și de ce fugise. Dacă, la fel ca în cazul lui Sutton, de fapt nu fugise nicăieri.

— Și cum a fost ziua? a întrebat-o Charlotte, lovind-o peste spate cu coada ei de cal.

— Păi... bună.

Emma a trecut pe lângă două fete care mergeau în direcția opusă, ținând în mână câte un manuscris cu My Fair Lady.

Toți profesorii s-au purtat ca și cum îmi voiau capul.

Charlotte a pufnit.

— Și ești surprinsă?

Emma a strâns între degete cureaua aspră a sacoșei de sport. Da, ar fi vrut ea să recunoască. Nu i se-ntâmpla în fiecare zi să-i spună un profesor că e un drac de copil și nici nu o așezase nimeni chiar în primul rând „ca s-o aibă sub observație”, și nici nu o privise spunându-i „Toate pupitrele din clasa asta sunt prinse în șuruburi, Sutton! Asta ca sa știi!” Biiine!

Dar Charlotte începuse deja să se plângă de proful ei de sport și de ceva ce numea aerisirea împuțită.

— Iar doamna Grady de la istorie voia să mi-o facă neapărat! s-a plâns ea. M-a chemat la catedră, după ce a sunat clopoțelul, și a-nceput: „Tu ești o fată deșteaptă, Charlotte. Nu te mai afișa în grupul cu care te văd mereu. Fă ceva cu viața ta!”

Și și-a dat ochii peste cap.

Au cotit pe culoarul cu laboratoarele de biologie. În fata unei săli de clasă se găsea un schelet uman care-a făcut-o pe Emma să se cutremure. Sutton ar putea arăta ea ăsta, s-a gândit ea.

Apoi, Charlotte i-a dat un ghiont:

— Dar destul despre mine. Tu ce mai faci?

S-a uitat cu coada ochiului la pieptul Emmei.

— Unde ți-e colierul?

Emma și-a pipăit gâtul.

— Habar n-am.

Charlotte a ridicat din sprâncene.

— Asta da surpriză! a zis ea ridicându-și sacoșa pe umăr.

Cum mai merg treburile între tine și Garrett?

— Păi bine, a răspuns încet Emma.

În același timp, i-a venit în minte fotografia de pe Facebook cu Sutton și Garrett fericiți. Era singurul lucru după care putea să se ia.

Charlotte i-a zâmbit cam fără chef, cu buzele lipite.

Am auzit că ți-a cumpărat ceva cu totul special de ziua ta.

— Zău?

— Îhî! Băftoaso!

Vocea lui Charlotte era nefirească. Emma s-a uitat pe furiș la ea, îngrijorată, dar Charlotte se juca preocupată cu o bretea de la sacoșa ei de tenis.

O clipă mai târziu, au intrat în vestiarul zgomotos, care rasuna de uși de dulăpioare trântite și de încurajări ale șefilor de galerie care se încălzeau, bătând din palme și strigând: Pe ei, pe ei! Emma și-a pus repede șortul și maioul pe care i le împachetase mama lui Sutton, după care a urmat-o pe Charlotte printr-un labirint de coridoare, la celelalte fete din echipa de tenis. Toate stăteau pe podea, pe burtă, făcând exerciții de încălzire. Emma a zărit-o pe Laurel în șirul al doilea. Când le-a văzut și ea, și-a ferit privirea. O fată aflată chiar în față se uita amenințător la Emma. Nisha!

— Sutton! a strigat o altă voce.

O femeie de vreo douăzeci și ceva de ani, care patrula pe una din laturile sălii, i-a zâmbit. Avea o coadă de cal blond-roșcată și purta un tricou polo albastru pe care scria ANTRENOAREA ECHIPEI DE TENIS A LICEULUI HOLLIER. Pe piept avea cusut numele Maggie.

— Fundul sus! Co-căpitanii în față!

Co-căpitani? Emma aproape că a izbucnit în râs! Majoritatea cunoștințelor ei despre tenis se datorau jocului video de tenis pe care-l jucase acasă la Alex. S-a uitat neajutora la la Charlotte, dar aceasta s-a mărginit să ridice din umeri.

— Dați-i bice! a strigat antrenoarea Maggie, făcând o mișcare circulară cu mâna.

Emma s-a uitat încă o dată spre Nisha, care stătea în fața. Nisha purta un tricou roz-cenușiu pe care scria Căpitanul echipei de tenis a liceului Hollier. Emma s-a crispat. Era limpede că universul complota împotriva ei.

S-a strecurat ușor prin labirintul de fese ridicate în aer, până când a ajuns în față. I-a aruncat Nishei un zâmbet ca între co-căpitani, care parcă spunea „hai să fim prietene”, dar Nisha i-a întors o privire scârbită.

Maggie a suflat în fluier și restul echipei s-a ridicat în picioare.

— După cum știți, conform tradiției, în prima zi de antrenament din fiecare an purtăm echipamentul Hollier, ca să ne demonstrăm spiritul de echipă.

Câteva fete au început să chiuie și să fluiere.

— Nisha Banerjee și Sutton Mercer, noii co-căpitani ai noștri, vor avea onoarea să vă distribuie echipamentele.

Maggie a făcut un semn spre un recipient de plastic albastru plin ochi, aflat în fața Nishei. Emma s-a uitat înăuntru și a văzut fustele și tricourile de tenis împăturite cu grijă în teancuri egale și ordonate. A încercat să scoată unul afară, dar Nisha a îmbrâncit-o.

— Eu trebuie să fac asta!

Nisha s-a întors spre echipă și a început să strige numele. Una câte una, fiecare fată a venit în față. Nisha le întindea echipamentul, ca un director care le înmânează absolvenților diplomele de bacalaureat. După ce fiecare fată a primit echipament și după ce Maggie a dispărut în cabinetul ei, Nisha a scos ultimul echipament din recipient și i l-a întins Emmei.

— Uite-l și pe-al tău, Sutton!

Emma a desfăcut echipamentul și s-a uitat la el. Mânecile abia dacă aveau 3 centimetri, iar bluza nu-i acoperea în întregime abdomenul. Fie intrase serios la apă, fie fusese creat special pentru un piticot. Câteva fete au început să chicotească.

— Emma își simțea obrajii în flăcări.

— Păi... nu avem ceva un pic mai mare?

Nisha și-a aruncat coada de cal peste umăr.

— Le-am dat pe toate, Sutton. Asta primești dacă nu m-ai ajutat să pregătesc echipamentele ieri după-amiază.

— Dar... n-am fost aici ieri! A protestat Emma.

Practic, atunci era în autobuzul acela împuțit în drum spre Tucson.

Nisha și-a tras nasul disprețuitor.

— Atunci presupun că la petrecerea mea a venit altcineva, care arăta exact ca tine.

A arătat cu degetul spre echipamentul de piticot:

— Grăbește-te să-ți pui echipamentul, co-căpitane! Doar vrei să-ți arăți spiritul de echipă, nu?

Învârtindu-se pe călcâie, a ieșit țanțoșă din sală și a pornit spre terenul de tenis, urmată de câteva fete mai mici, Chicotelile erau din

ce în ce mai puternice, răsunând din pereții înalți ai sălii de sport.

Emma a mototolit echipamentul în mână. Nimeni nu se mai purtase până atunci atât de urât cu ea. Nisha punctase decisiv în confruntarea cu Sutton.

Și eu gândeam la fel. Și, într-un fel, mă tulbura chestia asta.

Charlotte s-a apropiat de Emma, cu gura ca o linie subțire.

— N-o putem lăsa să-ți facă una ca asta, a șuierat ea la urechea Emmei. Te gândești și tu la ce mă gândesc și eu?

Emma s-a uitat prin ea.

— Să i-o coacem! a adăugat Charlotte. Cât de curând.

Să i-o coacem? Undeva înlăuntrul Emmei s-a produs un cutremur nedefinit. Dar înainte să poată scoate un cuvânt, Charlotte a tras-o spre ușă și apoi în soarele istovitor al Arizonei, lăsându-ne pe amândouă să ne întrebăm ce voia sa spună!

12
Primul rateu al emmei la cina în familie

De cum a intrat pe ușă după antrenamentul de tenis, Emma a simțit mirosul de friptură, de cartofi copți și de cornuri. Doamna Mercer a scos capul pe ușa de la bucătărie.

— Bine că ai venit! Cina e gata! Emma și-a trecut o mână prin părul umed. Chiar acum? Spera să mai aibă câteva minute pentru ea înainte de cină. Poate ca să meargă sus, să se ghemuiască, să-și plângă sora moartă, niciodată întâlnită, să-și dea seama ce ar putea să faca mai departe...

A aruncat sacoșa de tenis a lui Sutton în vestibul și a intrat în bucătărie. Doamna Mercer ducea paharele cu apă la masa, în vreme ce domnul Mercer destupa o sticlă de vin, turnand în două cupe. Laurel se așezase deja la locul ei, făcandu-și de lucru cu furculița. Plecase după antrenamentul tenis, fără să se ofere să o aducă și pe Emma acasă.

Emma s-a trântit pe locul de lângă Laurel. Lângă paharul ei cu apă era o hârtie împăturită în formă de cocor. Laurel și-a dres glasul și a arătat cu bărbia spre hârtie.

— Ar trebui s-o deschizi.

Emma s-a uitat la hârtie, după care s-a uitat bănuitoare prin cameră. Prefera să n-o deschidă, nu, mulțumesc, mai ales dacă nu

era decât un alt bilețel de groază. Dar Laurel o fixa în continuare cu privirea. Emma a desfăcut încet cocorul, foșnind hârtia lucioasă. Pe partea albă și netedă a citit TE-AM IERTAT. L.

— Am auzit că petrecerea Nishei a fost o porcărie, a spus Laurel, răsucind un șervețel în mână. Și-apoi, am întrebat o pe Char după tenis. Mi-a spus că te-au luat pe sus.

Emma a împăturit la loc pasărea din hârtie lucioasă și i-a întins mâna lui Laurel.

— Mulțumesc!

Nu era mult, dar cel puțin exista cineva care să creadă în sfârșit ceva ce spunea și ea.

— Cu plăcere! a spus Laurel, aruncându-i Emmei o privire cât de cât încrezătoare.

Dintr-odată, în fața ochilor mi-a apărut o amintire încețoșată despre Laurel. Am văzut o imagine cu noi amândouă stând în fața unei porți pe care scria

BAZINUL DE SPA LA PALOMA – ACCESUL PERMIS DOAR PE BAZA DE INVITAȚIE!

Purtam amândouă șorturi flaușate și ochelari de soare uriași.

— Pur și simplu fă-te că ești de pe-aici, o instruisem eu pe Laurel, luând-o de mână.

Se uitase la mine cu aceeași privire plină de interes, devotata, gen tu-ești-sora-mai-mare-și-vreau-să-fiu-și-eu-ca-tine, ca și acum, când se uita la Emma.

Așadar, până la urmă, fuseserăm prietene… odată ca niciodată. Deși din amintirea aceea de la izvoarele termale nu rezulta deloc același lucru.

— Totuși, poate că ar trebui să încerci să te împaci cu mine, i-a spus Laurel Emmei, încrucișându-și mâinile la piept. Manichiura la Mr. Pinky, săptămâna viitoare, înainte de petrecerea de ziua ta? Poate marți?

— OK, a răspuns Emma, cu toate că putea să fie și marți din mileniul următor.

Oare va mai fi aici săptămâna viitoare?

Doamna Mercer a scos din cuptor un castron, cu un zănganit puternic. Domnul Mercer a scos din sertar câteva cuțite strălucitoare. Laurel s-a aplecat în față. Bluza i s-a descheiat, astfel că Emma a zărit marginea sutienului ei roz cu sârmă.

— De ce-ai fugit de dimineață? a șoptit ea. Madi mi-a spus că te-a

văzut coborând dintr-o mașină de poliție înainte de ore.
Emma a înțepenit.
Încercam să scap de școală, a răspuns ea tot în șoaptă. Un polițai care patrula pe-acolo m-a văzut. Mi-a spus că, daca nu mă-ntorc la școală cu el, o să-mi crească amenda pentru mașina confiscată.
— Nu prea ține!
Lui Laurel i-a căzut în ochi o șuviță din părul ei auriu ca mierea.
Doamna Mercer le-a întrerupt, venind grăbită la masa cu farfuriile aburinde. Făcuse pentru Fiecare câte o porție de friptură, spanac și cartofi copți. Domnul Mercer i-a arucat pe furiș lui Drake o bucată de corn, pe care câinele a infulecat-o pe nemestecate. După ce toată lumea a fost servita doamna Mercer și-a despăturit un șervet în poală.
— Tocmai m-a sunat antrenoarea Maggie, Sutton. Spunea că în meciul de azi ai fost mereu pe lângă.
— Eh! a spus Emma, tăind cartoful copt cu furculița.
Ora de tenis nu fusese tocmai reușită, dar măcar nu trebuise să poarte echipamentul de piticot – Maggie îi spusese Emmei că vor rezolva problema cu echipamentul a doua zi. În timpul antrenamentului, returnase câteva mingi – muțumită jocului video! —, dar serviciile îi șuieraseră pe langa urechi, iar când jucase la dublu cu Charlotte alergase dupa o minge și nimerise direct în partenera ei.
— Mda, cred că sunt nițeluș depășită, a adăugat ea.
Ca să nu mai amintim că tot timpul era ușor distrata.
Domnul Mercer a plescăit.
— Asta probabil pentru că n-ai jucat deloc vara asta,
— Poate c-ar trebui să-ți petreci ceva timp pe teren deseară, a spus doamna Mercer, ștergându-se la gură cu un șervețel imprimat cu un ananas.
— Dar poate că Sutton n-a jucat bine pentru că azi Nisha Banerjee a fost din cale-afară de afurisită, a intervenit Laurel.
Emma i-a aruncat o privire recunoscătoare. Era drăguț ca sărea în apararea ei.
Ca sărea în apărarea mea, voia să spună Emma. Dar eram de acord cu ea. Era drăguț că Laurel îmi ținea partea.
Doamna Mercer a făcut o figură înduioșată și gânditoare.
Cum mai e Nisha? În weekend m-am întâlnit cu tatăl ei la club. Se pare că vara asta a stat numai pe terenul de tenis. Și, în plus, a

urmat un program preuniversitar la Stanford. A fost foarte puternică, mai ales după ce s-a întâmplat cu maică-sa.

Emma a pufnit. Dacă puternică era sinonim cu afurisită, atunci doamna Mercer avea perfectă dreptate.

— Nisha are ceva diabolic în ea.

— Cu prisosință, a adăugat Laurel.

— Și Madeline și Charlotte nu? a spus doamna Mercer muscand dintr-o bucățică de friptură.

— Madeline și Charlotte sunt minunate, a chițăit Laurel. Drăguțe.

Doamna Mercer a luat o gură de vin.

Voi știți, fetelor, ce părere am eu despre relația voastră cu ele. Intră mereu într-o grămadă de belele.

Emma a înghițit o bucată de friptură, gândindu-se la mapa de hârtie pe care detectivul Quinlan i-o arătase mai devreme la secția de poliție. Madeline și Charlotte nu dețineau exclusivitatea la capitolul intrat în belele.

— Chiar și părinții lor sunt… ciudați, a continuat doamna Mercer, mestecând spanacul. După ce a înghițit din gură, a adăugat:

— Întotdeauna mi s-a părut că doamna Vega e prea agitată. Cum o idolatrizează ea pe Madeline și dansul. Iar domnul Vega e atât de… impulsiv. Cum se certa mereu cu Thayer, chiar și în public.

S-a lăsat pe spate în scaun și s-a uitat cu subînțeles la Laurel. Laurel întindea cu migală unt pe un corn.

Emma s-a aplecat în față, sperând să afle amănunte despre Thayer Vega.

— Și ce se petrece cu mama lui Charlotte? a spus în loc de asta doamna Mercer, strâmbând din nas. De câte ori deschid ziarul, e mereu în altă rochie, lansând o ambarcațiune pe Lacul Havasu și deschizând o șampanie.

Domnul Mercer și-a tăiat o bucată de friptură.

— Rochiile doamnei Chamberlain sunt foarte… interesante.

— Vrei să spui nepotrivite! a zis doamna Mercer ducandu-și mâna la gură. Scuze, fetelor! Nu e frumos să vorbești despre alții. Nu, James?

— Corect, a bâiguit domnul Mercer.

Apoi a fixat-o pe Emma cu privirea ca o rază laser. Pe față i-a trecut o undă de neliniște. Emma și-a plecat tulburată capul. Inima a început să-i bubuie în piept. Dintr-odata, bărbatul o fixa cu privirea ca și cum ar fi știut.

Apoi, domnul Mercer s-a uitat în altă parte. Emma a desfăcut cartoful copt și l-a zdrobit cu furculița, așa cum făcea încă de mică.

— Poate că Madeline și Charlotte intră în belele pentru că părinții lor sunt... par... preocupați de alte lucruri.

Doamna Mercer s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Hm, cât de profund gândit, Oprah! Emma a ridicat indiferentă din umeri. Era de fapt prima lecție din Psihologia copiilor adoptați 1O1 – majoritatea copiilor se comportă într-un fel anume atunci când nu li se dă îndeajuns de multă atenție sau nu sunt îngrijiți. Nu au părinti care să-i ajute la temele pentru acasă, care să-i însoțească la antrenamente sau să-i încurajeze să meargă la expozițiile științifice. Nimeni nu le citește povești la culcare, nici nu-i sărută de noapte bună și nici nu-i așază la masă cu întreaga familie.

Emmei i-a venit brusc în minte o constatare. Într-un fel, asta era prima cină adevărată în familie la care, ei bine, luase parte vreodată! Chiar și când era cu Becky, de obicei mancau fie în mașină, când ajungeau la câte-un restaurant take-away, fie pe tăvi, în fața televizorului. Sau, alteori, Emma mânca singură un castron de cereale, în vreme ce Becky depăna un monolog de o oră în curtea interioară.

A cuprins-o din nou gelozia, dar a îndepărtat-o repede și gandul i-a zburat iarăși la bilețel. Sutton este moartă. Nu va avea niciodată parte de o cină în familie cu sora ei.

O vreme, au rămas cu toții tăcuți, se auzeau doar clinchetul furculițelor în farfurii și scrâșnetul lingurilor pe platouri. Pagerul domnului Mercer a țiuit. Acesta l-a verificat și apoi l-a băgat la loc în tocul lui. Emma i-a mai surprins de cateva ori privirea. În cele din urmă, el și-a pus palmele pe masă.

— OK, chestia asta mă înnebunește. Cum ți-ai făcut cicatricea aia pe bărbie?

Emma își simțea inima în gât. S-au întors toți trei și au privit-o.

— Cum... care cicatrice?

— Aia, a spus el întinzând un deget peste masă. N-am mai văzut-o până acum.

Laurel a făcut ochii mari.

— Mda, ciudat!

Doamna Mercer s-a încruntat.

Emma și-a atins bărbia. Căpătase cicatricea atunci când căzuse din mașinuța în formă de hamburger de la locul de joacă la un

Medonald's. Leşinase pentru câteva secunde, și când își revenise se așteptase s-o vadă pe Becky aplecata asupra ei ca să-i aline durerea. Dar Becky se făcuse nevăzută. În cele din urmă, Emma o găsise în partea cealaltă a locului de joacă, plângând pe rupte în vreme ce se legăna înainte și înapoi călare pe o figurină pop-corn, cu genunchii la gură, ca să-și poată ține tălpile în scărițe. Când văzuse sângele țâșnind din bărbia Emmei, Becky începuse să bocească și mai tare.

Emma nu putea să-i spună domnului Mercer chiar toate astea. A dus paharul cu apă la buze.

— O am de ceva timp. Bănuiesc că nu mă cunoști chiar atât de bine cum crezi.

— Asta pentru că ești o fată numită Emma? a spus în glumă mama lui Sutton.

Cât pe ce să-i stea apa-n gât! Pe fața mamei lui Sutton ne întindea un surâs pieziș, aproape răutăcios.

— Și, apropo, cum se mai simte Emma astăzi? a adăugat domnul Mercer, făcându-i cu ochiul.

Doamna Mercer s-a uitat lung la ea, așteptându-i răspunsul. Glumea, nu? Emma nu mai era sigură! Nu mai era sigură de nimic.

— Ăăă... Emma e puțin dezorientată, a spus ea încet.

Cei din familia mea nu prea aveau cum să-și dea seama cat de adevărat era acest răspuns.

13
Corpul întins pe pământ

O oră și jumătate mai târziu, Emma cobora pe aleea din fata casei lui Sutton, cotind apoi la dreapta spre marele parc din capătul cartierului. După ce se mai gândise, luase hotărarea să urmeze sfatul doamnei Mercer și să-și exerseze loviturile de tenis. Poate că, printr-o minune, o să reușească să prindă câte ceva, pentru ca a doua zi să poată să-i tragă una Nishei în fundul ăla obraznic, cu toată fustița aia a ei de tenis. Sau, cel puțin, ca să nu cadă de-a berbeleacul când o să alerge după o minge scurtă.

De pe fundul sacoșei de tenis, de lângă iphone-ul lui Sutton, Blackbery-ul ei a început să țiuie. Alex, a anunțat robotul.

— Așadar, trăiești! i-a strigat Alex Emmei când a răspuns. Trebuia să mă suni aseară! Credeam că ai căzut în canion!

Emma a râs amar.
— Nu, sunt încă aici.
— Ei? a zis Alex. Cum e? Sora ta e minunată? Gata, v-ați atașat?
— Păi... a bâiguit Emma, ocolind o trotinetă abandonată de un copil pe trotuar.
Era greu de crezut că se afla aici doar de o zi.
— Chiar e minunată! Ne simțim bine împreună!
Spera ca vocea să nu-i sune fals. Instinctiv, s-a uitat în spate, sigură că cineva trăgea cu urechea.
— Prin urmare, o să mai stai acolo o vreme? Te muți cu sora ta? Ești moartă după ea?
Emma a înghițit greu în sec, pentru că amenințătorul SUTTON ESTE MOARTĂ i-a trecut prin minte pentru a miliarda oara. Ceva de genul ăsta!
Să vedem!
— Îmi fac griji pentru tine!
Convorbirea s-a întrerupt pentru o clipă.
— Ăăă... am un alt apel, a spus Alex. Vorbim mai târziu, bine? Trebuie să-mi povestești totul.
Apoi a închis. Emma a mai rămas câteva clipe cu telefonul cald la ureche, în timp ce sentimentul de vinovăție i se revărsa pe dinăuntru ca un hidrant spart. N-o mai mințise pană atunci pe Alex, mai ales despre ceva atât de grav. Nu ca ar fi avut cu adevărat de ales.
Un trosnet a făcut-o pe Emma să înghețe. Fusese... un pas? S-a întors încet pe călcâie, cu urechile țiuindu-i de atata liniște. În jur întunericul se făcuse compact și greu. O lumină roșie de alarmă clipea pe bordul unei mașini de teren de la cotul străzii. Ceva s-a mișcat lângă una dintre roțile din față, iar Emma a sărit înapoi ca arsă. De sub mașina a țâșnit o șopârlă de culoarea nisipului, care s-a ascuns repede după un tomberon mare pe rotile.
Emma și-a cufundat fața în palme, încercând să se calmeze. Parcul era la capătul străzii, o întindere de iarbă bine tunsă, cu locuri de joacă și terenuri de sport. Restul drumului a alergat, cu sacoșa de tenis bălăbănindu-i-se pe lânga șold. Pe terenul de baschet, câțiva băieți la bustul gol și transpirați își împachetau echipamentul. Doi joggeri făceau stretching lângă un container mare de gunoi de culoare verde.
În fața ușii din plasă de sârmă a terenului se afla un aparat pentru

taxa de închiriere, șaptezeci și cinci de cenți pentru treizeci de minute, scria pe o tăbliță prinsă de stâlp Emma s-a uitat tulburată în jur. Jucătorii de baschet disparuseră, și odată cu ei și larma. Vântul îi șuiera pe la urechi La stânga ei s-a mai auzit un zgomot slab, ca și cum cineva ar fi înghițit în sec.

— E cineva? a întrebat încet Emma.

N-a primit niciun răspuns.

Ține-ți firea! Și-a spus ea. Îndreptându-și umerii, a aruncat câteva monede în fanta îngustă a aparatului. Deasupra capului ei s-au aprins imediat luminile orbitoare ale unul reflector, care au făcut-o să tresară și să-și acopere ochii A deschis ușa și a măsurat cu privirea terenurile verzi albăstrii. Apoi... l-a văzut! Un tip care zăcea cu fața-n sus în mijlocul terenului, cu brațele și picioarele întinse formând un X.

Emma a scos un țipăt. Tipul s-a ridicat brusc, ceea ce a facut-o să urle și mai tare și să arunce cu racheta înspre capul lui. Aceasta a vâjâit de-a lungul terenului și a aterizat lângă fileu. Tipul s-a uitat perplex la ea.

— Sutton! a spus el după o clipă.

— Ah! a făcut ea.

Ethan!

Ethan a înșfăcat racheta de tenis și s-a apropiat de ea. Purta un tricou negru, pantaloni scurți albaștri și tenișì gri New Balance.

— Sunt atât de bucuroasă că ești tu! a spus Emma.

Ethan a strâmbat din nas.

— Întotdeauna arunci cu racheta de tenis spre cei pe care ești bucuroasă să-i vezi?

Emma a luat racheta.

— Scuză-mă! M-ai speriat. Credeam că ești...

Și s-a oprit. Ucigașul surorii mele. Un obsedat care scrie biletele de amenințare.

O sperietoare? A completat Ethan.

Emma a dat din cap.

— Ceva de genul ăsta.

Cei doi joggeri au pornit din nou. Pe stradă a trecut o mașină joasă, claxonând pe tema din Nașul. Emma s-a uitat iarași la Ethan.

— Ce făceai acolo, pe întuneric?

— Mă uitam la stele, a spus Ethan arătând spre cer. Vin aici aproape noapte de noapte. E un loc fain pentru asta, pentru că e

foarte întuneric. Mă rog, a fost, până ai apărut tu.

S-a sprijinit cu spatele de o țâșnitoare de piatră aflata chiar lângă teren.

— Dar ce faci tu aici? Mă spionezi?

Emma a roșit.

— Nu! Voiam să mai exersez la tenis. Peste vară, nivelul jocului meu a scăzut de la Foarte Bine la Nesatisfăcător.

— Speri să-i arăți Nishei cine-i șefa?

Emma a tresărit. Cum de știa asta?

Ethan a rânjit, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Rivalitatea voastră e legendară. Chiar și eu am auzit de ea.

Emma s-a uitat mai atent la pomeții ascuțiți ai lui Ethan, la ochii lui afundați în orbite și la umerii musculoși. La ora de germană, Ethan se uitase pe fereastră tot timpul, fără sa vorbească cu nimeni. El fusese singurul elev pe care Frau Fenstermacher nu-l deranjase. Pe hol mersese tot singur, cu niște căști mari Bose la urechi. Fetele îi aruncaseră priviri complice, dar el ridicase timid din umeri, continuându -si drumul.

— Și ai nevoie de un partener? i-a întrerupt Ethan gandurile.

Emma și-a ridicat fruntea.

— Vrei să spui... la tenis?

— Nu, la crichet! a zâmbit și a arătat spre parcare. Am o rachetă în mașină. Dar dacă nu vrei...

— Mi-ar plăcea, a spus Emma zâmbind.

Nervozitatea îi dispăruse și acum simțea doar un fel de furnicături prin tot corpul.

— Mulțumesc!

— E-n regulă!

Ethan afișa o expresie timidă, poate chiar ușor tulburată. S-au întors și au dat să iasă pe poartă în același timp, ciocnindu-se.

— Hopa! a râs Emma.

Au făcut un pas înapoi, tot în același timp. Apoi Emma s-a avântat încă o dată spre ieșire. La fel și Ethan. S-au ciocnit din nou. Emma l-a călcat pe Ethan pe picior.

— Îmi pare rău! a spus ea, retrăgându-se repede.

— Eu doar...

Ethan s-a retras și el de pe alee, făcându-i semn să iasă prima. Emmei îi ardeau obrajii.

În cele din urmă, au reușit să treacă de poartă, iar Ethan a luat

racheta din mașină. Un timp, au trimis pur și simplu mingea de la unul la celălalt. După vreo jumătate de oră, Emma a simțit că balansul i se îmbunătățise, iar jocul de picioare nu mai aducea cu al unei găini cu gâtul tăiat.

— Vrei să facem o pauză? a strigat Ethan din cealaltă parte a terenului.

Emma a dat din cap. S-au prăbușit pe banca de pe marginea terenului. Ethan a scos din sacoșa lui de poștaș o sticlă de apă și o pungută cu bombonele de ciocolata neagră M&M.

— Nu pari chiar așa de neîndemânatică!

Emma a luat o gură zdravănă de apă, atentă să nu-i curgă pe bărbie.

— Ba da, sunt. Dar mulțumesc că m-ai ajutat. Drăguț din partea ta.

— Pentru nimic, a spus Ethan ridicând din umeri. Reflectoarele bâzâiau deasupra capetelor lor. Ethan a rostogolit o minge de tenis sub talpă.

— De ce n-ai vrut să vii cu mine la petrecerea de ieri? l-a întrebat ea după un moment.

Ethan s-a întors spre lada mare de lemn de dincolo de gard. Mai multe lopățele și forme de castele zăceau abandonate în nisip. Emma ar fi pariat că locul puțea a urină.

— Grupul vostru nu mi se pare prea interesant.

Emma a ridicat din umeri. Nici ea nu era sigură dacă aderase sau nu la grupul lui Sutton.

— Nu erai obligat să vorbești cu ele. Eu te-am invitat. Ethan și-a scărmănat o coajă de pe genunchi.

— Să fiu sincer, am avut impresia că era o capcană. Mi-a fost teamă că aș merge la petrecere și... nu știu. Cineva mi-ar fi picurat sânge de porc pe cap sau ceva de genul ăsta, ca în filmele horror.

— Eu nu te-aș atrage în vreo capcană!

Ethan a pufnit.

— Sutton Mercer n-ar atrage pe cineva într-o capcană?

A privit-o cu îndoială.

Emma a fixat cu privirea fileul strălucitor de la mijlocul terenului. Habar n-avea ce ar face sau n-ar face Sutton. Toate comentariile venite din partea profesorilor, dosarul de la poliție: începuse să se simtă ea însăși responsabilă pentru toate astea, deși nu avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba.

Emma a băgat mâna în punguța deschisă și a scos câteva bomboane, pe care apoi și le-a aranjat pe coapsă, formând o fața zâmbitoare: doi ochi albaștri M&M, un nas verde și un zâmbet M&M roșu și maro.

— Și tu faci de-astea? a întrebat-o Ethan.

Emma și-a ridicat privirea.

— Ce anume?

— Fețișoare din mâncare, a spus Ethan arătând spre creatia Emmei.

Ea s-a uitat în jos.

— Da, de când eram mică.

Facea fețe zâmbitoare din bucățelele de ciocolată din înghețata cu nuci și fructe sau din ketchup pe farfuria de cartofi prăjiți. Un educator o surprinsese odată făcând o față zâmbitoare din cereale și-i spusese că probabil proceda așa din cauză că se simțea singură. Dar ea credea pur și simplu ca orice mâncare avea dreptul la un soi de personalitate.

Ethan și-a aruncat în gură o bomboană.

— Când eram mic, tata mi-a făcut o tartă pe care am botezat-o Bob. Bob era o tartă obișnuită, cu doi ochi mari din afine, un nas din frișcă...

— ... și lasă-mă să ghicesc, l-a întrerupt Emma poznașă. Un zâmbet din șuncă?

— Greșit! a spus Ethan arătând cu degetul spre ea. Dintr-o felie de pepene.

— Pepene pe o tartă? a spus Emma scoțând limba. Puah!

Ethan a zâmbit și a clătinat din cap.

— Nu mi-o pot imagina pe Sutton Mercer jucându-se cu mâncarea.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi despre mine, l-a tachinat Emma. Sunt un mister insondabil.

Mai mult decât îți poți închipui, a adăugat în gând.

Ethan a dat aprobator din cap.

— Super!

S-a aplecat puțin spre ea, bătând-o pe umăr. Nu și-a retras imediat mâna, și nici Emma nu s-a grăbit să se ferească. Pentru o clipă, i s-a părut că-i zâmbește ei, nu fetei pe care o credea Sutton Mercer.

Clic! Reflectoarele s-au stins, lăsând terenul în întuneric. Emma a

înlemnit și a scos un mic țipăt.

— E-n regulă! a spus Ethan. Tocmai a expirat timpul plătit și a acționat automatul.

A ajutat-o să se ridice și au pornit amândoi pe bâjbâite spre poartă. După ce s-a urcat în mașină și a pornit motorul, Ethan a scos capul pe geam și a privit-o lung și ciudat.

— Mulțumesc, Sutton, a spus el în cele din urmă.

— Pentru ce? a întrebat Emma.

El a făcut semn spre teren și spre cer.

— Pentru asta!

Emma a zâmbit întrebător, în speranța că va mai adăuga ceva. Dar el a pornit imediat spre ieșire. Din difuzoarele mașinii s-a auzit Fireflies al lui Owl City. Unul dintre cântecele ei preferate. În vreme ce mașina lua virajul înscriindu-se pe stradă, Emma s-a strecurat afară pe poarta de sârmă și a ajuns pe asfaltul fierbinte. Măcar exista și cineva normal pe acolo. Din cale-afară de prost era faptul că părea singura persoană care nu voia să aibă nimic de-a face cu viața lui Sutton.

Dar uitându-mă de la distanță, eu una nu prea eram sigură de asta. Era ceva la Ethan care mă făcea să cred că era mult mai implicat în viața mea decât lăsa să se vadă.

14
Emma cea vintage

Marți după-amiază, pe cer au apărut nori negri amenințători, iar după cel de-al șaptelea ghem, antrenoarea Maggie a anunțat la megafon că antrenamentul se suspendă. Emma s-a bucurat atât de mult, încât îi venea să sară de gâtul profesoarei ei de istorie a Arizonei. O dureau picioarele de la antrenamentul din ziua precedentă și de la schimburile de mingi cu Ethan.

La sfârșitul zilei, pe când forma cifrul de la dulapul lui Sutton, a simțit o mână strecurându-i-se pe după mijloc și ținând-o strâns. S-a întors și a dat cu ochii de Garrett, care i-a împins în față un buchet de lalele.

— La mulți ani pentru apropiata ta zi de naștere, dupa prima săptămână de școală! a declarat el zâmbitor, aplecându-se ca să primească un sărut.

Când li s-au întâlnit buzele, Emma s-a încordat. Mirosea a terebentină de la ora de arte plastice.

„Ia-ți mâinile de pe el!” am urlat eu. Dar – după cum ați ghicit! — nimeni nu m-a auzit. Vreau să spun că înțelesesem ca Emma trebuia să se comporte ca și cum totul ar fi fost normal. Zău așa! Dar văzându-l pe Garrett că se poartă atât de drăgăstos cu o alta m-au cuprins dintr-odată și gelozia, și tristețea. Garrett nu mai era al meu. Nici nu avea să mai fi al meu vreodată. Așteptam în continuare momentul în care Garrett avea să facă un pas înapoi, să-și încrucișeze bratele la piept și să spună: O, Doamne, tu ești alta! Nu încetasem să nădăjduiesc asta. Dar nu s-a întâmplat.

— Te-ai purtat atât de ciudat în ultimul timp! a spus el mutându-și rucsacul pe celălalt umăr.

— Da! m-am gândit eu. În sfârșit și-a dat seama cineva! Emma a avut aceeași reacție ca și mine, dar și-a construit repede o apărare. Apoi Garrett a adăugat:

— Mă simt ca și cum nu te-aș mai fi văzut de săptămâni intregi. Vrei să mergem la Blanco să mâncăm niște nachos? Emma s-a uitat în dulap:

— Ce? Chiar acum?

Garrett și-a încrucișat brațele la piept.

— Da, acum. Nu mai ai ora de tenis, nu? Nici eu pe cea de fotbal. Și fii pe pace, de la o porție de nachos n-o să te ingrași două kile! Și oricum, eu te-aș iubi chiar dacă ai mai pune pe tine două kile!

Emma a rânjit. Nu făcea nazuri la așa ceva – primise o mențiune onorantă la un concurs de mâncat hot-dog în Vegas, cu un an în urmă. O japoneză micuță, cu proteză la un picior, o depășise. Dar ciudat i se părea, de fapt, să iasă cu Garrett... singură. Te-aș iubi oricum, spusese el. Dacă o iubea într-adevăr pe Sutton, oare nu avea să-și dea seama că Emma nu era ea?

— Sunt cam ocupată, i-a răspuns.

Garrett i-a luat mâinile intr-ale lui.

— Trebuie musai să vorbim. M-am gândit mult la... a spus el ezitând. Știi tu, la ce am discutat vara asta. Cred ca ai dreptate.

— Aha! a spus prudentă Emma, părându-i-se dintr-odata că discuția avea loc într-o limbă străină pe care n-o cunoștea

Era obositor să pretindă toată ziua că înțelege despre ce vorbesc ceilalți.

Cu o seară înainte, după tenisul cu Ethan, se logasc pe Facebook

de pe computerul lui Sutton, căutând cu disperau să afle tot ce putea despre ea – cine era, ce-i plăcea să faca cine și-ar fi putut dori s-o ucidă. Site-ul dezvăluise automat profilul lui Sutton, numele de utilizator și parola. Emma citise din nou postările ei, încercând să adune cât mai multe informații despre personalitatea, trecutul și prietenii ei, dar nu prea rămăseseră multe pe care să nu le fi văzut deja. De pildă, singurul lucru nou pe care Emma îl aflase despre Garett era că Sutton îi făcuse galerie la un meci de fotbal, ca ieșise cu el și cu sora lui mai mică, Louisa, și-i alesese hainele la cumpărături. Sutton postase chiar fraze ca aceasla: „Vă place noua cămașă pe care-am ales-o pentru prietenul meu? E ca o păpușică!"

Mai întâi am simțit că ar trebui să mă apăr. Cine era ea ca să-mi judece viața? Dar apoi m-am întrebat de ce-mi pasase atât de mult de hainele lui Garrett! Doar pentru că voiam să am lângă mine un băiat pe care să-l îmbrac... sau petru că voiam de fapt să dețin controlul?

Ema începuse de asemenea să folosească și telefonul lui Sutton – sunase de nenumărate ori de când intrase în posesia lui și ar fi devenit ciudat să nu răspundă. Citise și ultimele mesaje, ca să vadă dacă mai afla ceva despre Sutton, dar erau toate fie vagi instrucțiuni despre locuri de întâlnire (mi nidito, la șapte) sau ore de întâlnire (alerg târziu, ne vedem în 1O min) sau câte un schimb de insulte (ratato! Îi scrisesee ea lui Charlotte, iar Charlotte îi răspunsese CAȚEA!).

Cât despre seara când Sutton îi răspunsese Emmei la mesajul de pe Facebook, chemând-o la Tucson, exista un apel preluat de la Lilianna la 4.23, un apel pierdut de la Laurel la O.39 și trei apeluri pierdute de la Madeline la 1O.32, 1O.45 și 1O.59. Dar niciun mesaj în căsuța vocală. Și mai era și fisetul de sub biroul lui Sutton, cel închis cu un lacăt mare și roz și pe care era lipit bilețelul cu L game. Emma căutase pretutindeni cheia. Bătuse în lacăt chiar și cu un pantof, dar nu reușise decât s-o facă pe Laurel să vină în pragul ușii și sa o întrebe dacă dăduse strechea în ea. Trebuia să deschidă lacatul – dar cum?

— Ce tot faceți acolo, nebunaticilor?

Madeline apăruse de după colț și se strecurase între Emma și Garrett. Emma n-o mai văzuse din ziua precedentă, cand mâncaseră de prânz împreună. Acum purta o rochie verde atât de scurtă, încât în mod sigur sfida normele școlare, ciorapi negri de plasă și ghete

negre. Colțurile buzelor ei roșii ca rubinul s-au întins într-un zâmbet.

— Încercam s-o conving pe Sutton să mâncăm niște nachos! a spus Garrett.

Madeline s-a strâmbat.

— Nachos provoacă celulită, a spus ea luând-o pe Emma pe după mijloc. Oricum nu poate. Vine la cumpărături cu mine. E o urgență. Trebuie neapărat să-mi înnoiesc garderoba.

— Dar…

Garrett și-a încrucișat brațele musculoase la piept.

— Îmi pare rău! a spus Emma, luând-o recunoscătoare de mână pe Madeline.

— Dar pentru sâmbătă rămâne cum am stabilit, da? a strigat Garrett după ea. Prânzul?

— Păi sigur! i-a răspuns Emma.

Apoi a pornit împreună cu Madeline spre cabinetul de științe. Toate ușile erau deschise, lăsând să se vadă mese de laborator, vitrine pline de eprubete strălucitoare de sticlă și afișul uriaș cu tabelul elementelor periodice.

— Nu te superi că te-am furat, nu-i așa? a întrebat o Madeline. Prietenele înainte de toate, este?

— Clar! a încuviințat Emma. Și-apoi, Garrett mă cam sufocă.

— Păi asta e metoda lui, a spus Madeline lovindu-se peste șold. Te presează!

A traversat sala, iar Emma a urmat-o grăbind pasul. Au ieșit amândouă în parcare, în ploaie, până la mașina lui Madeline, un Acura vechi, cu un sticker înfățișând o balerină, pe care scria mafia lacul lebedelor.

— Urcă! a strigat Madeline, aruncându-se pe scaun și trântind portiera.

Emma s-a supus, chicotind.

Ploaia ropotea pe parbriz și pe capotă.

— Of!

Madeline și-a aruncat geanta ei de piele cu ținte pe bancheta din spate și a băgat cheia în contact.

— La Encantada?

— Normal! a răspuns Emma.

Madeline a ambalat motorul și a țâșnit din parcare fără sa se mai asigure. La radio era un cântec al lui Katy Perry, iar ea a răsucit

butonul de volum și a început să fredoneze refrenul, acompaniind-o perfect. Emma a rămas mască.

— Ce e? a întrebat-o deodată Madeline.

— Ai o voce foarte frumoasă, asta-i tot! a îngăimat Emma.

Și apoi, în caz că nu ar fi fost o remarcă potrivită lui Sutton, a adăugat:

— Cântă, afurisito!

Madeline și-a dat după ureche șuvițele vopsite în negru și a mai fredonat un vers. Pe la jumătatea bulevardului Campbell telefonul lui Madeline a început să sune. L-a scos din buzunar și s-a uitat pe ecran, ținând un ochi la drum. S-a încruntat.

— S-a-ntâmplat ceva? a întrebat-o Emma.

Madeline și-a fixat privirea înainte, ca și cum luminile semaforului la care se opriseră erau din cale-afară de interesante.

— Se complică rahatul cu Thayer. În fine!

A aruncat telefonul cât colo pe bancheta din spate.

— Vrei să vorbești despre asta? a întrebat Emma.

Madeline a exclamat dintr-odată:

— Cu tine?

— De ce nu?

Asta făceau prietenele bune, nu-i așa?

Sunt sigură că da. Dar am impresia că prietenele mele și cu mine nu eram chiar atât de apropiate.

Stopul s-a făcut verde și Madeline a accelerat. Ochii îi luceau, ca și cum i-ar fi venit să plângă.

— Polițiștii le-au spus părinților mei că au încetat orice căutare, a spus ea rece. Este oficial dat ca fugit de acasă. Nu mai au ce să facă.

— Îmi pare sincer rău, a spus Emma.

Căutase pe Facebook informații despre cauzele pentru care fratele lui Madeline fugise de acasă, dar nu găsise mai nimic. Exista doar o pagină în care se preciza că dispăruse, cu ce era îmbrăcat atunci (o bluză polo largă și pantaloni scurți militărești), unde fusese văzut ultima oară (iunie, poteca spre munții Santa Rita), și că avusese loc o căutare fără niciun rezultat, niciun pantof găsit, nicio sticlă de apă goală, nici măcar o singură urmă de-a lui Thayer. Fusese înființata o linie gratuită la care oamenii puteau oferi informații. Sutton nu era prietenă pe Facebook cu Thayer, astfel încât Emma nu a avut acces la pagina lui personală și nu a mai descoperit nimic în plus. Observase că Laurel și Thayer interactionaseră din plin – aveau

poze jucându-se împreună, postări de pe Youtube și comentarii cu duiumul despre viitoarele recitaluri rock organizate la Universitatea din Arizona. Dar pagina lui Laurel nu-i dezvăluise mai multe. De fapt, Laurel nici măcar nu comentase dispariția lui Thayer – singura ei postare din ziua în care acesta se evaporase fără urmă spunea: „în noiembrie mă duc la Lady Gaga! Sunt superemoționată!”

Ștergătoarele de parbriz scârțâiau pe geam și zăngăneau. Ploaia încetase, oprindu-se aproape la fel de brusc cum începuse, iar pavajul strălucea. La orizont a apărut curcubeul.

Emma i l-a arătat și lui Madeline.

— Uite! înseamnă noroc!

Madeline a pufnit.

— Norocul e de partea cățelelor afurisite!

Emma s-a uitat la lăbuța de iepure care atârna de fermoarul de la geanta lui Madeline, întrebându-se dacă ea credea cu adevărat în ce spunea.

— Știi doar că fuga de acasă se termină de obicei cu bine, a spus ea cu blândețe. Oriunde ar fi Thayer, probabil că a gasit alți băieți ca el. Poate că au grijă unii de alții.

Madeline a fulgerat-o cu privirea.

— De unde ai mai scos-o și pe asta?

Emma și-a plimbat degetele pe tivul de la rochia în dungi cumpărată de la Anthropologie, pe care o alesese de dimineață din dulapul lui Sutton. Cunoștea tone de copii adoptați care ar fi luat-o la sănătoasa ca să scape de situațiile lor mizerabile. De fapt, ea însăși fugise o dată ca să scape de violenta doamnă Smythe. După o noapte explozivă, își făcuse bagajul și o ștersese, sperând să ajungă la Los Angeles sau la San Francisco sau într-un alt loc îndepărtat. Se oprise într-un parc de rulote abandonat, unde întâlnise alți copii. Aceștia instalaseră o tabără cu câteva corturi, pături, oale și tigăi. Reușeau să încropească de mâncare și făcusem rost până și de biciclete, de un skatebord și de un radio portabil căruia îi schimbau periodic bateriile la Dunkin Donuts-ul din apropiere. Pentru că Emma abia împlinise unsprezece ani, fugarii mai vechi o luaseră sub aripa lor, lăsând-o să doarmă întotdeauna într-un cort și asigurându-se în permanență că avea de mâncare. Într-un fel, aveau mai multă grijă de ea decât mulți dintre foștii părinți adoptivi. În a patra zi apăruse poliția, taman când Emma se simțea mai bine. Fiecare dintre ei fusese trimis înapoi la familia de adopție sau la

casa de corecție.
— Cred că am văzut chestia asta la televizor, a explicat ea într-un târziu.
— Da, bine, oricum nu contează!
Madeline și-a aruncat pe spate o șuviță lungă și strălucitoare. Își recăpătase expresia frumoasă și dură.
— Nu există nimic ce un micuț card de credit să nu poată repara. Mâine seară, la petrecerea în pijamale de la Charlotte, vreau să port ceva nou. Poate o cămășuță de-aia scurtă de la BEBG. Și tu, nu voiai un J. Brands nou de ziua ta?
Au tras mașina în marea parcare de la intrarea în mall. Madeline a găsit un loc și a oprit. Au urcat amândouă pe scările rulante spre etaj. După ploaie, aerul era proaspăt și curat. La difuzoarele din mall se auzea o muzică de fundal. Ajunse la etaj, Emma a descoperit un magazin chiar în spate: bellissimo second-hand. A simțit o furnicătură în piept.
— Ne putem opri aici o secundă? a spus arătând spre magazin.
Madeline i-a urmărit degetul și s-a strâmbat.
— Bleah! De ce?
— Pentru că poți găsi lucruri extraordinare în magazinele second-hand.
Madeline a făcut ochii mari.
— Dar noi nu intrăm niciodată în așa ceva.
Emma a luat-o pe Madeline de braț.
— Lui Chloe Sevigny îi plac hainele vintage. La fel și lui Kachel Zoe.
A tras-o pe Madeline pe culoar.
— Haide! Trebuie să mai ieșim câteodată din zona noastră obișnuită.
Adevărul era că Emma nu-și permitea să-și cumpere blugi mulați de două sute de dolari perechea. Era o ieșire din zona ei obișnuită – se simțea groaznic să cheltuiască banii familiei Mercer pe ceva atât de frivol. Și în plus, nu putea să-și abandoneze întreaga ei personalitate doar pentru că intrase în viața surorii sale.
Deschizând ușa, Emma a făcut clopoțeii să sune. Înăuntru mirosea ca în toate magazinele de felul ăsta, câte un pic a naftalină, a cutii de carton și a doamne în vârstă. Un barbat de culoare, chel, cu pielea catifelată, purtând un fel de jachetă din piele de leopard alb stătea în spatele casei de marcat răsfoind Cosmopolitan.

Etajerele erau pline până la refuz cu haine, iar peretele din fund era înțesat de pantofi și ghete. Emma s-a uitat pe raftul cu rochii. Madeline înțepenise lângă ușă, cu mâinile lipite de corp ca și cum s-ar fi temut de microbi.

— Ia uite! a spus Emma luând o pereche de ochelari de soare uriași de pe etajeră. Gucci!

Madeline a făcut câțiva pași simandicoși de balerinii până când a ajuns lângă Emma.

— Probabil că sunt contrafăcuți.

— Nu sunt!

A pipăit cei doi G legați și inscripția made în italy.

— Asta da descoperire! Și sunt un chilipir!

Apoi s-a uitat la eticheta care atârna de ramă. Patruzeci de dolari.

— Pun rămășag c-o să-ți stea nemaipomenit. Și gandește-te la o chestie: nimeni nu mai are așa ceva. O să fii specială!

A deschis brațele ochelarilor și i i-a pus pe nas lui Madeline. Aceasta a scos un mic strigăt de împotrivire, apoi si-a aranjat ochelarii și s-a privit în oglindă. Emma a zâmbit. Avusese dreptate – scoteau în evidență bărbia rotundă a lui Madeline și pomeții ei proeminenți. Rotindu-se într-o parte intr-alta, Madi aducea cu o fermecătoare moștenitoare în vacanță.

Expresia feței i s-a mai îmblânzit.

— Într- n fel arată bine.

— Ți-am spus!

— Chiar crezi că sunt originali?

— Sunt originali, bine? a sâsâit exasperat vânzătorul, trantind revista pe casa de marcaj. Arăt eu ca și cum aș vinde falsuri? Ori îi cumperi, ori îi dai jos de pe fețișoara aia a ta.

Madeline și-a coborât ochelarii pe nas și i-a aruncat tipului o privire rece, indiferentă.

— O să-i cumpăr, mulțumesc!

Vânzătorul i-a trecut prin dreptul aparatului de marcat în tacere, țuguindu-și afectat buzele. Imediat ce-au ieșit din magazin, Madeline și Emma s-au luat de braț și au început sa chicotească.

— Ce era cu haina aia de pe el? a spus Madeline clătinând din cap. Din piele de pisică moartă?

— Ori îi cumperi, ori îi dai jos de pe fețișoara aia a ta! l-a imitat Emma.

— Ce nasol!

Când Madeline a luat-o pe după umeri, Emma a tresărit, pentru o clipă, uitase complet de situația în care se găsea.

Au urcat și la etajul doi, tot braț la braț. Din capătul scărilor rulante, Emma a zărit un cap cunoscut la etajul întâi, și a înghețat. O fată stătea în față la Fetch, magazinul scump pentru animale de companie, căutând printre jucăriile din cauciuc și lesele de pe o masă. S-a uitat în sus, ca și cum ar fi simțit că cineva o privește. Nisha!

Madeline o văzuse și ea.

— Am auzit că ea urmează, i-a șoptit ea Emmei la ureche.

— Să i-o coacem mâine.

— Să i-o coacem? s-a încruntat Emma.

— Charlotte s-a gândit la ceva nemaipomenit. Te luăm mâine-dimineață la șapte jumate. Să fii gata!

Nisha le-a mai aruncat fetelor o privire, apoi și-a dat părul pe spate și a luat-o în altă direcție. Să fii gata! S-a gândit Emma. Pentru... ce? S-a uitat întrebător la Madeline, dar nu-i mai vedea ochii în spatele noilor ei ochelari Gucci. Nu și-a zărit în lentile decât reflecția, arăta mai buimaca decât oricând.

Nu era singura. Ceva din vocea lui Madeline mă alarmase. Simțeam că, orice aveau de gând să-i facă Nishei, avea să iasă... cu belele. Dar atât Emma, cât și eu eram nevoite să așteptăm până a doua zi ca să aflăm exact ce avea să se întâmple.

15
Scena crimei

A doua zi dimineață, mașina de teren a lui Charlotte a apărut de după colț și a oprit în fața casei familiei Mercer, cât pe ce să dea peste un coș cu gunoi. Laurel s-a grăbit să se arunce pe locul din spate. Madeline i-a întins un pahar uriaș Starbucks.

— Mulțumesc încă o dată că m-ați primit și pe mine, a spus entuziastă Laurel.

— Ai avut câteva idei bunicele, a murmurat Charlotte, lasând ceva pe Blackberry-ul ei. Meriți oarecare încredere.

Emma a urcat lângă Laurel. Madeline i-a întins și ei o cafea Fierbinte, deși Emma nu-și amintea s-o fi rugat așa ceva. A luat o gură și s-a strâmbat. Era cafea neagră cu zaharină, puah! Nu e

musai ca gemenii să împartă aceleași gusturi.
— Care e schema? a întrebat ea.
Charlotte a vânturat spre Emma micul pai cu care amesteca în cafea.
— Nu-ți face griji pentru nimic. E rândul nostru, Sutton. Asta-i pentru tine!
Charlotte a ieșit din cartierul lui Sutton, trecând pe lânga parcul în care Emma și Ethan jucaseră tenis.
— Totul e la fix! a șoptit ea. O spionez pe Nisha de luni.
— Și aseară ai pus totul la punct? a spus Madeline, care purta noii ei ochelari de soare Gucci.
Soarele a sclipit în ramele aurii, trimițând flash-uri în mașină.
Charlotte a dat din cap.
— O să vă placă, fetelor!
S-a întors spre Laurel.
— Tu ai vorbit cu... știi tu cine?
— Îhî! a chicotit Laurel.
— Bun!
După câteva minute, au intrat în parcarea școlii. Orele începeau abia peste jumătate de oră, drept care stația de au tobuz era goală, iar echipa de fotbal a băieților, care se an trena atât înainte, cât și după ore, zburda pe iarbă. Fetele au luat-o pe Emma de braț și au tras-o după ele prin curte, spre o ușă laterală. Holurile erau pustii. În curentul stârnit de aparatele de aer condiționat fluturau afișe care anunțau alegerile pentru consiliul elevilor. Pe podea luceau urmele mari lăsate de mopul femeii de serviciu.
Vestiarul era și el pustiu, mirosind a un amestec de deodorant și înălbitor. Fiecare echipă de sport avea propria sală. An de an, fetele păstrau aceleași dulăpioare pentru echipament – Emma îl deschisese pe cel pentru tenis al lui Sutton încă din prima zi de antrenament și mai găsise câteva lucruri lăsate înăuntru, printre care o jachetă din nailon strălucitor pe spatele căreia scria echipa de tenis Hollier.
Cotind spre zona cu dulăpioarele echipei de tenis, Madeline s-a oprit brusc.
— Doamne! a exclamat Laurel, acoperindu-și gura cu mâna.
Emma s-a uitat în spatele lor și aproape că a scos un țipăt. Pe podea și pe bănci erau împrăștiate hârtii. Câteva uși și dulăpioare erau acoperite de un lichid roșu. Tot pe podea se găsea conturul

unui corp făcut din bandă adezivă cu o băltoacă mare roșiatică – sânge? — în dreptul capului. Pe banda galbenă a poliției care înconjura conturul scria:

SCENA CRIMEI. NU TRECEȚI!

Emma a mijit încet ochii, făcând un pas mare în spate. Să fi fost posibil? S-a gândit din nou la bilețel. Sutton este moartă. Poate că cineva găsise trupul lui Sutton… aici! Poate ca filmulețul cu strangularea fusese făcut pe un câmp din apropiere. Criminalul o fi tras-o pe Sutton în vestiar, lăsand-o aici ca să fie găsită de cineva. Și dacă au dat peste Sutton, ce însemna asta pentru ea?

Am încercat să-mi imaginez trupul zăcând pe podeaua rece a vestiarului, cu sângele scurgându-mi-se din cap și cu ochii întredeschiși. Așa să fi fost? Să mă fi abandonat cineva aici? Dar vestiarul nu avea nicio legătură cu flash-urile pe care le avusesem în legătură cu moartea mea – țipetele, întunericul, cuțitul apăsat pe gât. Ceva părea să nu se potrivească deloc cu întreaga întâmplare. Apoi am remarcat zâmbetul mic și nervos al lui Laurel din spatele mâinii cu care-și acoperea gura.

— Pst!

Charlotte le-a tras în sala de duș. Podeaua era strălucitoare și umedă și cineva lăsase o sticlă mare de șampon Aveda pe un raft încastrat într-una dintre cabine. Charlotte a început să pândească de după ușă, îndemnându-le și pe celelalte să facă la fel. Mai multe fete din echipe diferite au trecut prin vestiar, reacționând care mai de care la vederea scenei. O alergătoare de cros scheletică a făcut o fotografie cu telefonul. O asiatică a făcut stânga-mprejur de cum a dat cu ochii de contur, și a luat-o brusc în altă direcție. Când în capătul îndepărtat al holului a apărut Nisha, Charlotto a prins-o pe Emma de mână.

— Să înceapă distracția!

Când a înțeles, Emma a simțit un fior rece prin tot corpul. Dar înainte să poată scoate un cuvânt, Charlotte i-a pus degetul pe buze. Șșt!

Nisha își lăsase părul ei negru liber pe spate. Pe umăr ducea o geantă sport de culoare verde. Când a cotit și a văzut scena crimei, a înlemnit! Apoi a făcut câțiva pași, șovăitoare, uitându-se la dulăpiorul înconjurat de banda adezivă a poliției. Pe față i-a apărut o expresie de neputință.

— Domnișoară!

În încăpere a intrat o femeie în uniformă de polițist, facându-le pe toate, inclusiv pe Emma, Charlotte și Madeline, sa tresară puternic. Nisha s-a dat un pas înapoi și și-a dus mâna la piept, ca și cum ar fi spus: Cine, eu?

— Îmi poți spune cui aparține dulăpiorul acela?

Pielea arămie a Nishei s-a făcut cenușie. Fata s-a uitat la ecusonul polițistei și apoi ochii i-au căzut pe arma ei.

— Păi, e al meu!

Laurel a scos un chițăit. Charlotte a străpuns-o cu privirea.

Polițista a bătut în dulăpior cu antena stației de emisie-recepție.

— Vrei, te rog, să-l deschizi? Trebuie să-l verific.

Geanta i-a alunecat Nishei de pe umăr și a căzut pe podea. Dar nu s-a mai aplecat s-o ridice.

— De... de ce?

— Am un mandat – polițista a desfăcut o hârtie și i-a fluturat-o Nishei prin față. Trebuie să verific dulapul.

Charlotte și-a acoperit gura cu mâna. Madeline tresălta toată, scoțând mici chițăituri și străduindu-se să nu izbucnească în râs. S-au întors amândouă spre Emma. Charlotte a ridicat din sprâncene, de parcă ar fi întrebat pe tăcute: Nu-ți place chestia asta? Emma și-a ferit privirea.

Vestiarul s-a umplut de fete care se înghesuiau să se uite. Polițista s-a apropiat. Nisha a deschis și a închis la loc gura de câteva ori, fără să spună nimic. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Am probleme? N-am făcut nimic.

— Asta o să hotărăsc eu, a spus polițista.

Cătușele de la brâul ei au zornăit.

Madeline i-a dat un ghiont lui Laurel.

— De unde ai pescuit-o?

— Am dat un anunț în ziarul local, a rânjit Laurel. Tipa urmează teatrul la Universitatea din Arizona.

Polițista i-a făcut din nou semn Nishei, de astă dată mai hotărât. Nisha a format cu mâinile tremurânde combinația cifrului. Charlotte se îndoia deja de râs, iar Madeline își mușca limba ca să-și oprească chicotelile. Odată dulapul deschis, polițista a băgat mâna și a scos un cuțit de bucătărie. Vârful era mânjit cu același lichid roșu.

Nisha s-a prăbușit pe banca de pe mijlocul culoarului.

— H... habar n-am cum a ajuns aici!

Emma s-a scărpinat nervoasă în palmă. Firește, Nisha era o afurisită, dar nu era chiar așa de afurisită.

Și eu mă uitam surprinsă. Poate că, înainte să mor, fusesem pusă pe șotii, dar pe de altă parte, o crimă înscenată nu putea acum decât să-mi întoarcă stomacul pe dos. De fapt, părea o coincidență aproape stranie...

— Trebuie să verific și raftul de sus, a spus polițista. Dupa care tu și cu mine vom face o mică excursie la secție.

— Dar e o greșeală! a spus Nisha cu ochii plini de lacrimi.

Emma a tras-o de mânecă pe Charlotte.

— Fetelor! Gata! Ajunge!

Charlotte s-a întors spre ea, explodând.

— Ce?

— Nisha e terminată.

Madeline și-a lăsat capul într-o parte.

— De-aia și e distractiv.

— Doar nu vrei să facă atac de cord, a încercat Emma s-o convingă.

— De parcă tu n-ai făcut altele și mai gogonate, Sutton! Din pâlnia dușului s-a desprins o picătură de apă, căzându-i lui Charlotte în cap, dar fata nu i-a dat atenție.

— N-o mai plânge atâta! Trebuie să jucăm tare cu tipa. Ca sa știe de ce suntem în stare. N-o să-i umplem acum piscina cu broaște sau să-i turnăm soluție pentru căderea părului în șampon sau altă tâmpenie de soiul ăsta!

— Cred c-a fost o idee genială! a șoptit Laurel în spatele lor.

— Mulțumesc! a rânjit Charlotte. Știam că avem nevoie de ceva special ca să începem un nou an de Jocul Minciunii!

Emma și-a supt obrajii, ca să-și ascundă surpriza. Jocul Minciunii?

Cuvintele mi se învolburau și mie în minte, scoțând la iveală senzații ciudate. Țipete și râsete, mâini duse la gură, ghemuri fierbinți în stomac, de emoție. M-am străduit să-mi aduc aminte mai mult, dar era doar o cascadă de senzații care mă străbăteau.

Pe culoar, polițista își făcea de lucru cu lacătul ca să deschidă compartimentul de sus de la dulapul Nishei. Charlotte a luat-o pe Emma de braț.

— Pregătește-te!

Când ușa s-a deschis, din dulap a țâșnit ceva. Nisha a țipat și și-a

acoperit ochii. Emma s-a încordat... și apoi a văzut apărând un balon strălucitor care a plutit leneș pe culoar și s-a ridicat spre tavan. Avea formă de banană și era pictat cu doi ochi bulbucați și un zâmbet strâmb.

— Bananas, bananas! răsuna vocea unui robot din balon, în vreme ce acesta se înălța spre tavan. Bananas! Bananas!

De capătul sforii atârna un bilet pe care scria: ți-am făcut-o!

Emma a izbucnit și ea în râs. Da, asta era într-adevar amuzant.

Nisha s-a șters la ochi și s-a încruntat. S-a uitat peste umăr, căutând-o pe polițistă, dar studenta la teatru de la Universitatea din Arizona dispăruse, luând cu ea cuțitul și toate celelalte. Nisha a rupt biletul cu ți-am făcut-o de pe sfoară, l-a mototolit și l-a aruncat pe jos.

— Bananas! piuia robotul din balon iar și iar.

Charlotte și-a făcut apariția din locul unde se ascunseseră, țăcănind cu tocurile pe gresie. Nisha s-a întors spre ea și a fixat-o cu privirea. Fața i se colorase în roșu-închis.

— Ai face bine să nu ne pârăști, a spus Charlotte cu o voce rece și egală, avertizând-o cu degetul. Altfel, o să ți-o coacem și mai nasol!

Madeline și Laurel s-au înghesuit în spatele lui Charlotte, aruncându-i Nishei aceeași privire care spunea „nu te pune cu noi". Emma a zbughit-o pe lângă Nisha. Afară, pe hol, felele se lipiseră de pereți ținându-se de burtă de atâta râs. Madeline o ținea pe Charlotte de mână. Laurel râdea cu lacrimi.

Ce figură avea! A spus Charlotte, cu răsuflarea tăiată.

— Mortală! a țipat Madeline.

Laurel a înghiontit-o pe Emma.

— Hai! Recunoaște acum! Ți-a plăcut, este?

O priveau toate ca și cum ea ar fi fost cea care urma să hotărască dacă degetul mare se ridica sau cobora. Emma se uita nepăsătoare la ferestrele mari cât peretele care străjuiau holul. Un microbuz școlar galben a cotit după colț. Un grup de fete în tricouri de hochei pe iarbă au trecut chicotind. Apoi, Emma s-a întors și le-a privit pe rând pe prietenele lui Sutton. Incontestabil, Sutton fusese șefa.

Charlotte și-a fluturat mâna prin dreptul feței ei.

— Ce zici? Admis sau respins?

Emma și-a ridicat poșeta pe umăr și a încropit un rânjet.

— Admis! a reușit ea să spună, încercând s-o imite cât mai bine pe

sora ei. A fost genial!
Fetele au zâmbit ușurate.
— Știam eu!
Charlotte a bătut cuba cu Emma. Apoi s-a auzit clopoțelul și, luându-se de braț, fetele au pornit pe hol. Emma se lăsa trasă de ele, dar tremura din tot corpul, până la cea mai mică celulă.
Jocul Minciunii! Dacă asta făceau adesea Sutton și prietenele ei, dacă asta le făceau multora dintre colegele lor, s-ar fi putut ca o dată să fi sărit calul. S-a gândit la ce spusese Charlotte: De parcă tu n-ai făcut altele și mai gogonate, Sutton! Chiar așa să fi fost? Dacă Sutton a comis-o și mai și – mult mai rău – și cineva a ucis-o din cauza asta?
Mă concentram din răsputeri, dar tot nu reușeam să-mi dau seama care să fi fost farsa aia mizerabilă. Oricum, nu s-a strâns inima la gândul că Emma ar fi putut să aibă dreptate!

16
Ultimul autobuz spre Vegas

Emma și-a croit drum pe holurile aglomerate spre dulapul ei. Simțea încă în nări mirosul înțepător al sângelui fals. Uitandu-se peste umăr, a observat două fete care se holbau la ea cu un amestec de teamă și venerație. Le-a auzit clar șoptind îmi cuvintele „Nisha” și „scena crimei”. Un tip într-o jachetă de fotbal se postase în ușa consiliului elevilor și fredona:
— Bananas! Bananas!
Deja se răspândise vestea despre farsă? Cum de râdeau cu totii de pățanie?
— Bună, Sutton! a strigat-o pe Emma o fată cu un zâmbet strâmb și sinistru.
— Ce mai faci, Sutton? a întrebat-o un tip în pantaloni cu turul lăsat și cu adidași de skateboard, dintr-o clasă de științe.
Dar fusese doar imaginația Emmei, sau vocea lui avea un ton dur, urâcios?! Poate că Sutton le făcuse farse colegilor- tuturor colegilor! Oricine putea fi ucigașul ei.
S-a năpustit după colț, cât pe ce să se ciocnească de un individ înalt cu un pahar mare de cafea în mână.
— Ho! a strigat el, punând o mână pe capac ca să protejeze

paharul.

Emma s-a dat înapoi. În fața ei stătea Ethan, îmbrăcat cu un hanorac gri, bermude kaki și teniși Converse deco lorați. Expresia lui rece și ostilă s-a înmuiat când a recunoscut-o.

— A! Bună!

— Bună! a răspuns Emma, ușurată să vadă o față prietenoasă.

Au pornit împreună pe hol.

— Ce... ce mai faci?

A încercat să pară veselă, dar îi tremura vocea.

— Sunt bine, a zis Ethan, ținând pasul cu ea. Tu? Ai din nou fața aia de parcă te-ar urmări o sperietoare!

Emma și-a dus mâna la ceafă. Era transpirată toata. Inima îi bătea mai să-i sară din piept.

— Sunt puțin zăpăcită, a recunoscut ea.

— De ce?

Au cotit încă o dată, spre holul mare, trecând pe lângă un grup de puști care executau un break-dance lângă vitrina cu ceramice.

— Să spunem că îmi vine să abandonez școala până la sfârșitul anului și să mă ascund într-o peșteră.

— E din cauza farsei pe care i-ați jucat-o Nishei? a întrebat Ethan. Vorbeau despre asta două fete la coadă la cafea, a adăugat el ridicând stângaci din umeri. Sună... prostește.

Emma s-a prăbușit pe o bancă din hol.

— Da. Prietenele mele au mers... prea departe.

Ethan s-a așezat lângă ea și a mototolit un fluturaș pe care scria sărbătoarea recoltei! Cumpărați bilete acum! Cu un zâmbet ironic în colțul gurii.

— Păi nu asta înseamnă o farsă? Nu săriți întotdeauna calul?

Emma a simțit cum i se strânge stomacul. Cuvintele lui Charlotte i se învârteau în cap ca niște haine în uscător: De parcă tu n-ai făcut altele și mai gogonate! Așa se petreceau lucrurile?

A înghițit în sec, uitându-se în gol spre o vitrină de prefațare aflată lângă sala de festivități. Pe un afiș stătea scris cu litere aurii în memoriam. Erau înșiruite acolo fotografiile alb negru ale elevilor decedați, cu numele și anul morții. Numele lui Sutton ar trebui să figureze acolo, s-a gândit Emma. Se întreba dacă ucigașul ei trecea des pe holul acela.

Mai încolo, doi băieți jucau leapșa, țăcănind cu pantofii de podea. Emma clipea des. Înainte să mai poată spune ceva, a sunat

clopoțelul. Ethan i-a zâmbit de despărțire.

— Dacă te-ai săturat de farse, ar trebui să le spui prietenelor tale că vrei să te oprești. Pur și simplu lasă-le baltă, înțelegi? Toată lumea ți-ar mulțumi dacă ai face asta.

Apoi a aruncat paharul de cafea în coșul de gunoi.

— Pe curând!

Emma l-a urmărit îndepărtându-se pe hol. Palmele îi transpiraseră. Știa că trebuie să se ridice, dar picioarele n-o mai ascultau. Fețele celor morți din vitrina cu în memoriam o urmăreau cu zâmbete sinistre, complice. Apoi, revelația a ceea ce avea de făcut a lovit-o ca o săgeată.

— Trebuie să scap de toate astea, a murmurat ea.

Niciodată în viața ei nu fusese mai sigură ca acum. În orice o fi fost implicată Sutton, orice o fi însemnat Jocul Minciunii, era prea înspăimântător și periculos și crud. Simplul fapt că stătea pe holul școlii o făcea să se simtă ca o țintă în bătaia puștii.

Și poate, mă gândeam eu cutremurându-mă, cineva chiar o luase la ochi!

Emma a cotit în parcarea autogării Greyhound din Tucson, făcând cauciucurile de la Jetta lui Laurel să scrâșnească. A apăsat frâna la țanc, cât pe ce să intre într-un zid separator de cărămidă. Oprind motorul, s-a uitat cu atenție în jur.

Aerul era încins, iar asfaltul lucea. Doi bătrâni care stăteau în afara autogării au privit-o curioși. Vizavi, trei puști îmbrăcați lălâu care se foiau prin fața hotelului Congress s-au întors și au privit-o și ei. Chiar și fetele sexy din vitrina magazinului S&M păreau s-o privească. Emma și-a pus ochelarii de soare D&G ai lui Sutton, dar tot se simțea expusă.

Era după-amiază târziu și ar fi trebuit să se afle la antrenamentul de tenis. Își muncise întreaga zi creierul gândindu-se cum să părăsească orașul – și încotro s-o ia. Nu voia să fugă folosind cardurile lui Sutton – ucigașul i-ar fi luat prea ușor urma.

Apoi i-a picat fisa: dulăpiorul din Vegas. Ascunsese acolo cei două mii de dolari pe care-i economisise, temându-se să ia cu ea în Tucson o sumă așa de mare. Dulăpiorul avea cifru, pe care Emma îl fixase cu data zilei de naștere a lui Becky, 1O martie. Dacă ajungea la bani, s-ar fi descurcat cu ei ceva timp. Ar fi luat un autobuz ieftin spre coasta de est, unde n-ar mai fi găsit-o nimeni. Poate că dacă dispărea din peisaj oamenii aveau să realizeze că și Sutton dispăruse

și aveau să pornească în căutarea ei.

Și poate, m-am gândit eu, voi afla în sfârșit de ce – și cum – am fost ucisă. Sau nu? Dacă pleca Emma, trebuia să plec și eu – să trăiesc noua ei viață anonimă în New York sau în New England? Să o însoțesc permanent oriunde s-ar fi dus? Sau aveam să dispar pentru totdeauna, odată ce ieșea ea din viața mea? Și atunci ce avea să se întâmple cu mine?

Emma îi subtilizase ușurel cheile lui Laurel din dulapul ei de tenis. Te rog să mă ierți, Laurel, o implorase ea în gând, în vreme ce culegea cu grijă cheile din sacoșă și le băga în buzunar. Un minut mai târziu, ieșea din parcare, fixând pe GPS-ul lui Laurel Autogara Greyhound.

Emma a intrat în autogară și s-a așezat la rând, în spatele unui tip chel și subțirel, care purta ochelari cu rame pătrate, și al unei femei cu părul creț și cu o valiză uriașă pe rotile. Casiera și-a ridicat privirea și s-a uitat fix la ea, dupa care și-a reluat activitatea. Pe un panou aflat deasupra capului femeii era trecut programul autobuzelor spre Las Vegas. Primul pleca peste cincisprezece minute. Perfect! Tipul chel și subțirel și-a sprijinit coatele de ghișeu și a spus ceva despre vreme. Lampa de deasupra a scos un țârâit ascuțit. Ori de câte ori se bălăngănea ușa, din cauza curentului, Emma tresărea speriată. Avea pielea de găină. Ah, dacă rândul ăsta ar înainta mai iute!

Din sacoșa Emmei s-a auzit deodată un cântec al formației Paramore. A scos iphone-ul lui Sutton, care suna. Pe ecran – Laurel. Emma a apăsat repede pe silent.

Pe ecran a apărut apoi semnul de apel nepreluat, dar Laurel suna din nou. Și Emma a pus din nou pe silent melodia celor de la Paramore. De ce nu era Laurel pe terenul de tenis? Emma socotise că avea o oră avans până ce aceasta să constate că-i lipsește mașina. După încă un apel nepreluat, a apărut un nou mesaj. Emma l-a deschis. 911, scria Laurel. MI-AI LUAT MAȘINA! EȘTI BINE? DACĂ NU MĂ SUNI ÎN CINCI MINUTE, TRIMIT O ECHIPĂ DE CĂUTARE PE URMELE TALE.

Femeia cu păr creț din fața Emmei i-a aruncat o privire curioasă. Casiera s-a uitat la ea pieziș, în vreme ce număra un teanc de bancnote. Emma s-a străduit să scape de nodul din gât. Dintr-odată, planul ei de fugă se dovedea prostesc, Probabil că Laurel își ieșise deja din fire din cauza mașinii dispărute.

Și chiar dacă s-ar fi urcat în autobuzul de Vegas, poliția avea să descopere imediat mașina lui Laurel în parcare. Negasind-o pe Emma, toți aveau să presupună că fata pe care o credeau Sutton tocmai fugise. După care casiera Ochi Șmecherești le va spune că Emma a cumpărat un bilet pentru Vegas... iar poliția o va căuta pe ea acolo. În loc să caute cadavrul lui Sutton aici.

Laurel a sunat din nou, chiar când Emma ieșea din rând. A apăsat butonul verde și a zis „Alo”.

— În sfârșit, zănatico!

Laurel părea supărată. Vocea i se auzea înfundat, ca și cum ar fi pus telefonul pe difuzor.

— Mi-ai furat mașina?

— Tocmai ți-am scos mașina ta de sub sechestru! s-a auzit slab vocea lui Charlotte. Am contribuit toate cu bani!

— Lartă-mă! a îngăimat Emma. Trebuia să... fac ceva. Ceva important!

S-a apropiat de fereastră și s-a uitat peste drum, la fetele din vitrina magazinului. Ce putea să fie așa de important acolo? Jucării sexuale? Un spectacol emo la hotelul Congress?

O duc eu pe Laurel acasă de la tenis, așa că nu-ți face griji a spus Charlotte. Dar termină-ți mica ta misiune înainte să înceapă petrecerea în pijamale, bine? N-ar fi complecta fără comitetul executiv.

— Nu le uita pe Lili și Gabby, a chițăit Laurel.

— Da, dar ele nu contează, s-a împotrivit Charlotte.

Difuzorul din autogară a pârâit, făcând-o pe Emma sa tresară.

— Greyhound 459 spre Las Vegas pleacă de la peronul trei, a izbucnit vocea nazală, plictisită a casierei. Pentru Las Vegas îmbarcarea acum!

Emma a acoperit receptorul telefonului, dar era prea târziu. La celălalt capăt s-a făcut tăcere.

— Tocmai au spus Greyhound? s-a auzit apoi vocea con fuză a lui Laurel.

— Pleci la Vegas? a întrebat Charlotte.

Emma a împins ușa, făcând-o să scârțâie, și a ieșit din autogară, mergând cât putea de repede spre mașina lui Laurel, de teamă ca anunțul hârâit să nu se audă din nou.

— Treceam pe lângă autogară. Geamul e coborât. Dar acum mă întorc acasă, bine?

Când a închis telefonul și s-a urcat în mașina lui Laurel. Scaunul încins de soare a fript-o la umeri și la pulpe. A băgat cheia în contact cu mâinile tremurându-i. Și-a ridicat privirea, auzind brusc duduitul unui motor. Sub arcada pe ronului era un autobuz care avea lipită în față o tăbliță cu LAS VEGAS. Pasagerii își depuneau bagajele în comparitimentul de jos, urcând după aceea la locurile lor.

Apoi, un clinchet a făcut-o să înghețe și să se întoarcă, îi ardeau urechile. Simțea ca și cum cineva ar fi privit-o fix, S-a uitat în jur. Bătrânii de pe bancă dispăruseră. Traficul d pe stradă se potolise. O Toyota Prius cu lampa verde aprinsa cu inscripția taxi discount a claxonat. În spate o mașina roșie cu cinci uși și cu o aripă turtită mergea în ralenti, iar după ea o camionetă neagră ambala nervos motorul. În fața tuturor, se târa încet pe lângă autogară un Mercedes argintiu. Emma s-a uitat lung la ornamentul strălucitor de pe capotă. Avea geamurile fumurii, dar și-a dat seama că șoferul se uita după cineva în parcarea autogării. După ea!

Am făcut ochii mari ca să văd cine era, dar n-am reușit sa-i disting fața.

Taxiul a mai claxonat o dată, iar șoferul Mercedesului sa întors spre volan și a înaintat. Emma a urmărit cu privirea mașina până ce aceasta a ajuns dincolo de deal. Și numai după ce a dispărut din vedere a răsuflat ușurată. Dar îngrijorarea ei nu era gratuită.

La urma urmei, cel care mă ucisese n-o scăpa din ochi!

17
Adevăr sau provocare

Târziu în seara aceea, ținând o singură mână pe volan, Laurel își strângea părul ei blond și lung într-un coc prins. La repezeală pe ceafa. Apoi a cotit pe un drum în pantă, șerpuitor, care ducea spre locuința lui Charlotte, o casă retrasa de la autostradă, la jumătatea drumului spre munte, adăpostită între stâncile deșertului.

Emma se uita dusă pe gânduri în jur, în timp ce Laurel a apăsat butonul interfonului de pe poarta lui Charlotte și a așteptat. Câteva secunde mai târziu, în difuzor a bâzâil o voce.

— Laurel și Sutton suntem! a strigat Laurel.

S-a auzit clinchetul unui zăvor și poarta s-a deschis încet.

În fața lor se întindea o alee cu dale, încadrată de o pajiște cu vegetație luxuriantă, cactuși gigantici, tufișuri cu flori-trompete și arbuști creozot. În mijlocul aleii circulare se găsea o fântână cu îngerași goi de piatră. Casa din spatele ei era o construcție masivă de cărămidă arsă, cu ferestre până-n tavan și chepenguri. Deasupra ușii mari de la intrare atârna un suport cu un clopoțel de alamă. La stânga, în spatele unui gard din grilaj, pășteau câțiva cai, iar în fața garajului, în care puteau încăpea cinci mașini, era parcat un Porche argintiu metalizat.

Intrând în parcarea de la capătul lungii alei circulare, Laurel s-a uitat lung la Emma.

— Mulțumesc că, adică... n-ai avut nimic împotrivă să vin și eu în seara asta.

Emma și-a dat părul din ochi.

— E-n regulă.

Laurel s-a aplecat peste volan. Ochii îi erau încadrați de gene lungi și negre.

— Săptămâna asta ai fost nițeluș... diferită. Ții o nouă dietă, sau ceva de genul ăsta?

— Nu sunt diferită, a spus repede Emma.

— Nu mă înțelege greșit, nu e ceva de rău, a spus Laurel scoțând cheia din contact. Dacă lăsăm deoparte furtul stupid al mașinii și fuga ta din parcare în prima dimineață de școală.

I-a aruncat Emmei un surâs viclean.

— Și, bine, încă vreo două, trei alte chestii.

— Îmi place să le dau oamenilor de gândit, a murmurat Emma, înclinându-și capul.

Deși nu ținea ca Laurel să o interogheze în legătură cu purtarea ei bizară, într-un fel era drăguț că observase că sora ei nu se purta ca de obicei.

Fetele au pornit pe cărăruia care ducea la intrare și au sunat clopoțelul. S-au auzit două dangăte grave și o femeie cu un zâmbet luminos le-a deschis, poftindu-le înăuntru Purta blugi cenușii foarte strâmți, care nu mai lăsau nituit pe seama imaginației, o cămașă lungă, dungată, pe care Emma o văzuse în vitrină la Urban Outfitters, și pantofi cu tocuri argintii, decupați în dreptul degetului mare. Mai purta și o pereche de ochelari de soare Ray-Ban, ridicați pe cap, iar în urechi îi luceau două diamante de mărimea unor boaite de năut. Avea pielea aurie, fără riduri, păr blond bogat și ochi

luminoși de culoarea Caraibelor. Emma s-a uitat la Laurel, întrebându-se cine era femeia aceea. O soră mai mare care tocmai se întorsese de la universitate?

— Bună, Sutton, a spus ea. Bună, Laurel!

Apoi a dat din cap admirativ spre sacoșa Madewell a Iul Laurel:

— Îmi place!

— Mulțumesc, doamnă Chamberlain, a chițăit Laurel.

Emma era cât pe ce să-și înghită guma. Doamna Chamberlain?

Și eu eram destul de uimită. Nu mi-o mai puteam aminti deloc.

— Fetelor! a strigat Charlotte din capul scărilor.

Laurel și Emma i-au zâmbit doamnei Chamberlain de despărțire – părea să aștepte ceva, ca și cum ar fi vrut să fie invitată și ea la petrecere-, apoi au urcat scara dublă cu spirală străjuită de tablouri în stilul lui Jackson Pollock.

Charlotte a deschis ușile unui dormitor de două ori mai mare decât cel al lui Sutton – și de milioane de ori mai mare decât orice cameră în care locuise vreodată Emma. Madeline și gemenele Twitter se instalaseră deja pe o carpetă întinsă în mijlocul camerei, ciugulind dintr-un castron plin de covrigei și sorbind Coca Cola Zero.

— Tocmai le povesteam lui Lili și Gabby despre farsa pe care i-am jucat-o Nishei, a spus Madeline trăgându-și în sus bluza decoltată la umeri, ca să nu i se mai vadă sutienul.

— Nu că n-am fi aflat deja, firește, a chicotit Lili, dând un bobârnac unei scame de pe mănușile ei fără degete gen Avril Lavigne.

— Poate că într-o zi o să ne lași și pe noi să te ajutăm la o farsă din asta, a adăugat Gabby, potrivindu-și bentița de mătase care-i ținea părul blond și lung legat la spate. Avem tone de idei mortale!

Charlotte s-a așezat și a luat și ea o mână de covrigei.

— Îmi pare rău, dar Jocul Minciunii este rezervat doar pentru patru membri. Așa-i, Sutton?

Și s-a uitat din nou la Emma ca și cum ea era cea care lua decizia finală.

Emma a simțit un fior pe șira spinării. Jocul Minciunii! Numele acela era de-ajuns să-i înghețe sângele în vine.

— Așa-i, a spus ea după o pauză.

Gabby s-a strâmbat.

— Adică putem să facem parte din club atunci când suntem ținta

unei farse, dar nu și invers?
A înghiontit-o pe Lili, care a dat la rându-i din cap.
Ochii lor aruncau văpăi.
S-a lăsat o tăcere lungă. Madeline a schimbat o privire cu Charlotte:
— A fost altceva.
— Da, cu totul altceva.
Charlotte s-a întors și s-a uitat fix la Emma, care-și făcea de lucru cu bareta de la pantof, dorindu-și să fi știut despre ce vorbeau.
Apoi și-a dres vocea, alungând tensiunea neplăcută care se instalase.
— Păi există un joc pe care-l putem juca toate.
S-a repezit să deschidă larg ușile unui dulap mare, de lemn, aflat în colțul îndepărtat al camerei.
— Din moment ce suntem cu toate aici, putem începe.
A scos de la spate o sticlă de votcă Absolute Citron.
— Nu începe niciodată școala fără o rundă de „Adevăr sau provocare".
A turnat lichidul transparent în pahare rotunde și le-a dat celorlalte fete.
— Regula e să spuneți fiecare ceva ce nu ați mai făcut niciodată. De pildă, nu l-am sărutat niciodată pe domnul Howe.
— O! a chițăit Lili.
— După care cine l-a sărutat pe domnul Howe trebuie să bea, a încheiat Charlotte.
— Doar că trebuie să fie lucruri adevărate, a spus Madeline, dându-și ochii peste cap. Nu chestii pe care nu le-ar face niciuna dintre noi.
— Sutton ar fi putut să-l sărute pe domnul Howe, a spus Charlotte aruncându-i Emmei o privire sfioasă. Nu se știe niciodată.
Fetele au chicotit incitate.
— Încep eu, s-a oferit Madeline, uitându-se în jur. Nu mi s a întâmplat niciodată... să chiulesc patru zile la rând de la scoală.
Și s-a lăsat pe vine, fără să bea. Gabriella și Lilianna nu s-au atins nici ele de pahare. Madeline a ciupit-o de genunchi pe Emma.
— Hei! Ce spui de fuga ta la San Diego pentru un weekend prelungit?
— Prelungit ca lumea, a chicotit Charlotte. Credeam c-ai murit!
Apoi i-a făcut semn cu bărbia spre pahar:

— Până la fund!

Emma n-a avut încotro și a tras o dușcă. Aproape că s-a înecat. Parcă ar fi supt la muștiucul de la pompa de benzină, mestecând în același timp o lămâie ușor putrezită.

Apoi a venit rândul lui Charlotte. A bătut darabana cu degetele pe marginea paharului, gândindu-se.

— Ia să vedem... Nu mi s-a întâmplat niciodată... să fur prietenul cuiva.

Încă o dată, toate fetele au rămas nemișcate. Madeline s-a uitat la Laurel. Charlotte s-a întors și a fixat-o pe Emma, scoțând în șoaptă un mic hmm. Dintr-odată, Emma și-a dat seama ce voia să spună Charlotte. Șovăind, a dus iar paharul la gură.

— Bun! a spus liniștită Charlotte.

Emma și-a mușcat tare obrazul. Cine-ar fi crezut că un asemenea joc pe băute se dovedea o mină de aur pentru în formațiile despre sora ei?

Mă uitam la ele încremenită. Deja aflasem două lucruri despre trecutul meu. Aș fi vrut să joace jocul acela întreaga noapte.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată să fac baie goală într-un gheizer, a continuat Laurel.

De data aceasta au băut toate, în afară de Laurel și de Charlotte. Închipuindu-și că Sutton era îndeajuns de tupeista ca să facă una ca asta, Emma a sorbit și ea din nou din pahar.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată să copiez la o lucrare, a anunțat Charlotte.

Madeline și Lili s-au uitat la ea și au luat câte o gură din pahare.

— Ce ne-am face fără tine, Char? a spus Madeline.

Emma a presupus că ar trebui să bea și ea.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată să scriu un bilețel fals de dragoste directorului Larson, a spus la rândul ei Gabriella.

Charlotte și Madeline s-au uitat la Emma și au chicotit, așa că, din nou, paharul la gură. Emma nu se mai îneca deja cu votca, se obișnuise cu gustul. Corpul i se relaxase. Iar gura nu-i mai era încleștată.

Laurel s-a oferit să preia ștafeta.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată să mă giugiulesc cu un coleg.

Apoi s-a lăsat pe spate, urmărindu-le pe fete.

Madeline a arătat spre Emma, rânjind.

— Il ții minte pe tipul de la Plush? Credeai că-i de vârsta noastră,

deși avea douăzeci și doi de ani.

— Wow! au chițăit la unison gemenele Twitter, impresionate.

Charlotte a ridicat o sprânceană.

— Când a fost asta?

Madeline s-a concentrat să-și aducă aminte.

— În iulie?

Charlotte s-a înroșit până-n vârful nasului.

— Ce-a spus Garrett despre asta?

Madeline și-a dus mâna la gură. Gabriella a tușit. Emma își rotea nervoasă paharul în palme. Minunat! Așadar, Sutton nu numai că e o hoață de iubiți, dar își înșală și propriul iubit!

Scotoceam prin amintiri ca să găsesc o explicație, dar eram complet confuză. Îl înșelasem pe Garrett? De ce-aș fi făcut-o?

— Poate că am încurcat borcanele, a dat-o Madeline la-ntors. Era înainte ca Sutton să înceapă să iasă cu Garrett.

— Da, așa e, a aprobat-o Emma, sperând să fie adevărat, dar îndoindu-se în același timp.

Charlotte își făcea de lucru pe iphone și nu a răspuns.

Apoi urma Emma. S-a uitat pe rând la prietenele lui Sutton. Toate stăteau într-o rână. Pe figura lui Madeline apăruse un surâs prostesc. Odaia începuse să miroasă tare a băutură.

— OK, a spus ea răsuflând adânc și frământându-și mintea cum să pună întrebarea care o rodea cel mai tare. Nu mi s-a întâmplat niciodată... să născocesc o farsă pentru Jocul Minciunii.

Gemenele Twitter au schimbat o privire acră, dar Charlotte, Laurel și Madeline și-au dat ochii peste cap.

— Fleoșc! s-a plâns Charlotte ducând paharul la gură. Dar Nisha? Astăzi?

— În afară de Nisha, a spus Emma. O farsă cu adevărat... înfiorătoare. Ceva după care să te simți groaznic.

Ceva care ar îndemna pe cineva să se răzbune, ar fi vrut ea să adauge. Ceva care ar îndemna pe cineva s-o ducă pe Sutton pe câmp și s-o sugrume.

Participantele la Jocul Minciunii au tăcut, părând puțin luate prin surprindere. Gabriella și Lilianna s-au abținut vădit, dar Laurel a luat paharul, s-a uitat încordată la Emma și a băut. Apoi, în același timp, au făcut la fel și Charlotte și Madeline. Charlotte i-a făcut și Emmei semn.

— Cred că și tu ar trebui să bei, dulceață!

Emma a dat pe gât restul de votcă, simțind cum lichidul îi încălzește stomacul. Dacă ar fi aprins un chibrit în momentul acela, probabil c-ar fi explodat.

— Sincer, crezusem că o să pui la cale prima farsă a anului, a spus Charlotte turnând din nou votcă în pahare. Ce s-a întâmplat cu chestia aia măreață pentru care te-ai lăudat toată vara? Un ți-am făcut-o de pomină?

— Da! a spus Madeline ridicându-și paharul și vărsând puțin lichid. Ziceai că o să fie ceva colosal! Am așteptat săptămâni întregi!

Emma a simțit un gust amar în gură. Așadar, Jocul Minciunii nu însemna farse făcute numai colegilor de școală... ci și celor din gașcă. Dintr-odată, i-a venit în minte filmulețul. Scena în care Sutton leșinase după ce colierul îi tăiase răsuflarea. Cum rămăsese nemișcată până când cineva îi scosese legătura de la ochi. Dar dacă nu suferise chiar așa de mult pe cât lăsase să se vadă? Cât de departe ar fi mers ca să-i iasă farsa?

Dintr-odată, ca într-un joc de domino, în creierul Emmei a început să se facă tot felul de legături. Și-a amintit de bilețelul pe care Laurel îl găsise pe parbriz. A revăzut telefonul și portofelul lui Sutton pe biroul ei, de parcă locul fusese marcat astfel încât Emma să dea peste ele. Apoi întâmplarea cu dispariția actelor Emmei, fără de care nu putea să dovedească cine era.

Inima a început să-i bată cu repeziciune. O, Doamne, s-a gândit ea, dar dacă ultima farsă are loc chiar acum? Dacă ea era atracția principală?

Alcoolul îi ardea stomacul. A sărit în picioare, a zbughit-o spre ușă și a deschis-o brusc. Dincolo de ea se găsea un perete plin cu pantofi și sacoșe. A trântit ușa la loc și s-a repezit în direcția opusă.

Charlotte s-a ridicat și a întors-o pe Emma spre stânga.

— Baia e acolo, scumpete! a spus ea înghiontind-o ușor spre o ușă albă, aflată în cealaltă parte a camerei. Nu vomita în cadă, cum ai făcut ultima oară!

— O să fac și eu chestia asta! a chicotit Gabriella.

— Ba nu, eu! s-a văitat Laurel.

Emma s-a împleticit spre baie și a închis ușa. S-a aplecat deasupra chiuvetei enorme de marmură, simțind abia acum întreaga greutate a celor petrecute. Sutton nu era nicidecum moartă. Ea pusese totul la cale. Aflase într-un fel sau altul despre ea și postase filmulețul acela pe net, astfel ca geamăna ei pierdută cu multă vreme în urmă

s-o găsească. O atrăsese la Sabino Canyon știind prea bine că Madeline o va vedea în drum spre Nisha. Sutton le dusese de nas pe toate, făcându-le să creadă că Emma era ea... și o păcălise și pe Emma însăși!

Bănuielile Emmei au devenit și bănuielile mele. Să fi știut de ea înainte să mor? O momisem aici, ca apoi să cad victimă propriei mele farse? Fata despre care aflasem în seara asta, Sutton pe care toate o cunoșteau prea bine, era capabilă în mod vădit de așa ceva. Dar cercetându-mi amintirile vagi și urmărind-o pe Emma, fără s-o pot ajuta cu ceva, părea imposibil să fie adevărat. Nu voiam să fie adevărat.

Emma a luat un sul de hârtie igienică de pe raft și l-a aruncat cât colo. Acesta s-a lovit de peretele de faianță și a căzut în cadă. Apoi s-a lăsat pe vine pe carpeta de lână de pe podea. Era o încăpere uriașă, cu o minisaună și o trusă t u suficient de multe cosmetice ca să deschizi un magazin Sephora. Pe pereți erau agățate fotografii ale lui Charlotte și ale celorlalte fete din grup, unele înrămate, altele prinse în ținte, altele înghesuite în colțurile oglinzilor. Madeline pe vasul de WE, într-o figură de balet. Un Garrett fără cămașă îi zâmbea de lângă cabina de duș.

Cele mai multe erau fotografii cu Sutton. Se holba, zâmbea, se hlizea și facea bezele din toate colțurile. Făcea reverențe și rânjea, se rotea cu brațele întinse, în ținute Vogue și rochii trăsnite, purtând la gât lanțul de argint care dispăruse. Dintr-odată, Emma n-a mai putut să suporte s-o vadă pe sora ei. S-a uitat amenințător la fotografia cea mai apropiată de ea, în care Sutton, Charlotte și Madeline stăteau în fața unui fast-food In-N-Out, înfulecând niște burgeri imenși. Înainte să se poată stăpâni, a luat un rimel de pe chiuvetă și i-a desenat lui Sutton un rât de porc. După o clipă, i-a adăugat coarne de drac și o coadă. Așa! Asta a facut-o să se simtă ceva mai bine.

Le-a auzit pe fete râzând în dormitor. S-a ridicat și, văzându-și în oglindă fața ca de animal sălbatic, și-a dat cu apă rece pe ochi. Nu avea de făcut decât să pună capăt farsei stupide a lui Sutton, înainte să apară din ascunzătoarea ei și să urle: „Ți-am făcut-o”! N-avea de gând s-o lase sa iasă victorioasă.

— Emma...

Aș fi dat orice să-mi poată vedea trupul licărind, ca să înțeleagă că nu era vorba de nicio farsă. Că eram moartă, cu adevărat și cât se

poate de real. Una era să-și arunce privi rea în viața mea și să strâmbe din nas la iubitul meu, și alia să creadă că eram genul de om care ar fi folosit-o pe sora fi pierdută cu multă vreme în urmă în felul ăsta! Nu voiam sa fiu genul ăla de om!

Apoi, dintr-odată, neonul din baie s-a stins.

— Hei! a strigat Emma.

A bâjbâit după clanța ușii, dar n-a găsit-o. S-a lovit cu piciorul de coșul de gunoi, care a zăngănit metalic. Cineva bătea în ușă pe partea cealaltă. Charlotte a țipat.

— Sutton! Tu ai fost? A strigat Laurel.

De jos s-a auzit o alarmă. Apoi pași... apoi o sirena. Emma tremura.

Dintr-odată, mi s-a aprins un beculeț în minte. În fața ochilor nu mai vedeam decât un fel de pete. Urechile îmi țiuiau. Și iată-mă înapoi în albia pârâului din spatele stațiunii, strigând-o pe Laurel. Cineva îmi acoperea ochii cu mâna și îmi apăsa un cuțit pe gât. Țipă și vei muri! Și pur și simplu am văzut ce s-a întâmplat mai departe...

18
Cine râde acum?

Țipă și vei muri! Îmi șoptește vocea la ureche, ținându-mi cuțitul la gât.

Cineva îmi răsucește mâinile la spate și-mi leagă ochii cu o eșarfă, atât de strâns, încât pânza îmi apasă orbitele. Apoi îmi pune un căluș în gură. Bumbacul îmi pătrunde adânc în obraji. Mâinile mă îmbrâncesc în față. Pietrișul nisipos scrâșnește sub tălpile mele, iar măceșii îmi zgârie picioarele. Aud pași lângă mine. Un clinchet de chei.

Sunt împinsă pe o mică movilă. Mă lovesc la picior intr-un colț de piatră și o durere rece îmi urcă pe șira spinării. Țip, dar cineva din spatele meu mă ciupește de braț.

— Care parte din „Țipă și vei muri” n-ai înțeles-o?

Lama cuțitului îmi intră și mai adânc în piele.

După un minut de mers, ne oprim brusc. Un țiuit străbate aerul, portierele unei mașini se descuie. Aud șuieratul pistoanelor care deschid portbagajul.

— Intră!

Cineva mă împinge şi cad în faţă. Ating cu obrazul ceva ce pare să fie roata de rezervă din portbagaj. Îmi strâng picioarele până la durere ca să intru în spaţiul strâmt. Bufnitură. Portbagajul se trânteşte închizându-se. Apoi se lasa brusc liniştea.

Zâmbesc singură în întuneric. Să înceapă runda urmatoare din Jocul Minciunii!

Timp de câteva minute, prietenele mele au reuşit să ma fraierească, dar nu mă vor putea păcăli la nesfârşit. Abia aştept să ridice din nou portbagajul, sperând probabil să-mi facă o poză paralizată de frică. Slăbuţ! Să vezi ce-o să răcnesc ca să le sperii! Nici că ar fi putut fi mai explicite. „Ţipă şi vei muri" era fraza mea – am folosit-o cu Madeline când m-am strecurat în dormitorul ei vara trecută, pretinzând ca sunt un hoţ. Probabil că Laurel a spus-o, o imitaţie ieftina.

O să plătească ele pentru asta. Poate chiar sub forma unui masaj de 15O de minute la La Paloma, mâine. O să am ne voie de aşa ceva ca să scap de junghiurile din spate, cum m-am chircit în spaţiul ăsta mic.

Apoi huruie motorul. Maşina dă în marşarier şi coteşte la dreapta, mă înghesuie şi mai tare. Stau covrig. Mă încrunt. Mergem undeva? Care e şpilul? Mă rostogolesc iarăşi când maşina se hurducă pe aleea de prund. Mă lovesc la genunchi de interiorul portbagajului.

— Hei! fac eu prin căluş.

N-ar putea să aibă puţină grijă? Dac-o mai ţin aşa, anul ăsta o să fac tuşa la tenis. Îmi sucesc mâinile, vreau să-mi dau seama dacă mi le pot elibera ca să-mi scot eşarfa de la ochi, dar cine mi le-a legat a urmat probabil cursuri de făcut noduri la Cercetaşi. Posibil tot Laurel. Mai mult ca sigur că a invăţat-o Thayer. Ei doi se ţin mereu de rahaturi de-astea gen „Dincolo de limite".

Pietrişul scrâşneşte sub cauciucuri, după care nu se mai nude decât sunetul lin, plat al unui drum proaspăt asfaltat. Autostrada. Unde mergem? Mă străduiesc să prind ceva din conversaţia din maşină, dar e doar o tăcere mormăntală.

Fară muzică la radio. Fără chicoteli. Fără măcar o şoaptă, încerc să-mi mişc genunchiul, dar e proptit în roata de rezervă.

— Hei! fac din nou, mai tare de astă dată. Hei!

Izbesc în acoperişul portbagajului, care e lipit de speteaza banchetei din spate. Sper să fi lovit pe cineva în spinare.

Maşina nu se opreşte. Cauciucurile păcăne pe şoseaua de beton.

Călușul îmi intră și mai tare în pielea obrajilor. Mă doare spatele. Mâinile încep să-mi amorțească din cauza legăturii strânse. Continui să mă zbat, dar fără niciun succes. Mașina înaintează.

Apoi, un gând înspăimântător mi se înfige în creier. Poate că nu e vorba de nicio farsă. Poate că am fost răpită.

În loc să mă amuz, începe să-mi fie groaznic de frică. Țip cât mă țin puterile. Încerc să-mi rup frânghia aspră din jurul încheieturilor, dar fibrele dure îmi taie pielea. Prietenele mele și cu mine ne făceam o mulțime de lucruri trăsnite, dar știam când să ne oprim. Nimeni nu a ajuns în spital din cauza noastră. Nimeni n-a fost nici măcar rănii mă rog, nu fizic! Mă gândesc la vocea care mi-a șoptii la ureche. Mi s-a părut că Charlotte a imitat o voce bărbătească... dar poate că n-a fost așa. Izbesc din nou în acoperișul portbagajului. Mă întorc cât pot mai bine și izbesc cu putere, sperând ca portbagajul să se deschidă. Lovesc iar și iar, până-mi alunecă șlapii din picioare. Mi se pare că am mers mult de tot, poate că am ajuns în deșert deja. Nimeni n-o să știe unde să mă găsească. Nimeni n-o să știe nici măcar unde să mă caute.

— Hei! strig de mai multe ori.

În cele din urmă, mașina se oprește brusc. Mă catapultează înainte și mă lovesc la bărbie. O portieră trântită. Pași scrâșnind în praf. Îngheț, cu ochii plini de lacrimi fierbinti, un alt țiuit, și capacul portbagajului sare în sus. Mă întorc pe spate, străduindu-mă să văd ceva prin eșarfa care-mi acoperă ochii. Disting un cerc de lumini, deasupra, și faruri șerpuind în trecere, la stânga. O siluetă cu umeri lați se apleacă asupra mea, luminată din spate de felinarele de pe drum. Prin țesătura de pe ochi zăresc ceva ce aduce cu un păr roșcat-închis.

— Hei! strig disperată.

Dar, într-o clipită, totul se întunecă din nou!

19
Plecarea nu e o soluție

Înapoi în dormitorul lui Charlotte, o urmăream pe Emma bâjbâind pe întuneric. După scena pe care tocmai mi-o amintisem, trebuie să recunosc că mă simțeam oarecum ușurată. Orice se întâmplase, nu fusese o farsă scăpată de sub control, pusă la cale de

mine. Nu eu o ademenisem pe Emma aici. Nu mă jucasem cu nervii ei, doar ca să-mi dau gata prietenele. Lucrul ăsta mă făcea să mă simt cât de cât mai bine. Poate că făcusem o mulțime de trăsnăi, dar cel puțin nu-mi folosisem în mod ușuratic și nepăsător sora geamănă pierdută cu multă vreme în urmă, ca pe un șervețel demachiant de la Sephora.

Emma a reușit în cele din urmă să găsească clanța. A deschis ușa și s-a întors în dormitorul lui Charlotte. De pe carpetă luminau cinci telefoane, aruncând raze lungi pe fețele prietenelor mele.

— Ce s-a-ntâmplat? a șoptit Emma.

— S-a întrerupt curentul, a spus Charlotte, sorbind ultimele picături din pahar.

Părea supărată.

S-a auzit un ciocănit la ușă și toate fetele au scos deodată un icnet de surpriză. Charlotte a ascuns la iuțeală sticla de votcă și paharele sub pat. După câteva clipe, doamna Chamberlain a luminat camera cu o lanternă.

— Sunteți bine, fetelor?

— S-a întrerupt curentul și la vecini? a întrebat Charlolte.

Emma a observat că încerca să pronunțe răspicat cuvintele, trădându-se și mai tare că era beată.

Doamna Chamberlain s-a apropiat de geam și s-a uitat afară. Pe ferestrele casei vecine se vedea o lumină galbenă.

— Nu pare! Groaznic, nu?

Emma se legăna de pe un picior pe altul:

— Da!

— Nu vă faceți griji, fetelor, a spus doamna Chamberlain. E doar o pană de curent. Dacă aprindeți lumânări, nu uitați să le stingeți când mergeți la culcare.

Și a închis din nou ușa. S-au întors toate cu fața spre centrul cercului, aruncându-și priviri complice. Deodată, s-a auzit o vibrație și luminile au pornit brusc. Radioul la care, înainte de pana de curent, legaseră un ipod, a pârâit, făcându-le să sară în sus! Imprimanta lui Charlotte, aflată în colț, a țăcănit, refăcându-și circuitul. Fetele s-au frecat la ochi. După o clipă, gemenele Twitter și-au înhățat simultan telefoanele și au început să tasteze la ele.

Charlotte a întins mâna spre castronul cu biscuiței din mijlocul covorului și a luat o mână lacomă.

— Ia zi, Sutton, cum ai făcut?

— Să fac ce? a spus Emma clipind.

Fetele au fixat-o cu privirea.

— Curentul? a întrebat ea încet, pricepând dintr-odată ce voiau să spună. N-am avut nimic de-a face!

— Vezi să nu! a spus Madeline întinzându-se pe o pernă cilindrică mare, cu dungi.

— La țanc sincronizarea! Tocmai când te descoseam cum ți-ai pierdut îndemânarea, bagi pana asta de curent! Nu știu cum ai făcut-o, Sutton!

— E o adevărată vrăjitoare! a spus Charlotte, strâmbându-se. Cu mătură și tot tacâmul.

— Nu eu am făcut-o! a protestat Emma. Jur!

— Zi să mori tu! i-a cerut Madeline.

Emma a tăcut, buimacă. Madeline o spusese repede, ca pe o invocație.

— Să mor eu! a zis ea. Așa să fie!

Dar apoi și-a amintit la ce se gândise în baie, înainte să se stingă lumina: era posibil ca sora ei să fie pe aproape – foarte aproape. Ceea ce însemna că nebunia asta avea să se termine foarte, foarte curând. În loc de înverșunarea care i se insinuase în tot corpul, acum nu mai simțea decât nerăbdare. O va întâlni în sfârșit pe Sutton, geniul rău al farselor, față-n față? Se va dovedi îndeajuns de puternică să-i țină piept și s-o dojenească pentru faptul că-i dăduse peste cap sentimentele, numai ca să-i joace o farsă... sau se va înmuia de cum își va vedea sora geamănă, pe deplin ușurată că Sutton nu era moartă, plină de recunoștință că în sfârșii găsise pe cineva care se putea numi rudă?

Emma s-a uitat pe fereastră. Curtea din spate era pustie. Piscina lucea, lămpile solare luminau aleea. Apoi a ridicat pe furiș cu piciorul cuvertura de pe patul lui Charlotte și s-a uitat sub ea. N-a găsit decât o revistă Vogue și o poză cu Garrett în echipament de sport, ținând o minge de fotbal sub braț. Apoi s-a uitat din nou spre baie, gândindu-se că Sutton ar fi putut să apară din saună, cu un rânjet larg pe față. Dar Sutton nu era în încăperea aceea decât în fotografiile de pe pereți.

Erau prea cherchelite ca să mai joace „Adevăr sau provocare". Charlotte a umplut iar castronul cu biscuiței și a pus la DVD primul sezon din The Hills. S-au cuibărit fie pe canapea, fie în saci de dormit, fie pe patul lui Charlotte. Pana de curent parcă le amețise pe

toate, în afară de ea. Emma se simțea mai trează și mai lucidă decât înainte. Sutton era în casă? Era prin preajmă? La cel mai mic sunet, la cea mai mică mișcare, Emma se uita spre ușă, convinsă că Sutton avea să intre în cameră făcând roata.

Era atât de sigură, încât chiar și eu mă așteptam oarecum să se întâmple.

Una câte una, fetele au început să picotească, iar ochii li se închideau. Charlotte s-a ghemuit în patul ei. Madeline sforăia ușor pe un pat pliant. Lilianna se băgase într-un sac negru de dormit, iar Gabriella, într-unul roz. Laurel se încovrigase pe canapea, lângă Emma, tresărind ușor, aproape adormită. Emma s-a uitat la DVD până s-a terminat și ultimul episod, când a început să curgă genericul. A încercat să închidă ochii, dar nu-i era somn. Hai, apari, apari, Sutton! Cum va arăta viața ei după ce se va reîntoarce Sutton? S-a gândit încă o dată la posibila lor primă întâlnire. Ce viață nebunească ai! I-ar fi putut spune. E clar că, după ce o încercase din greu pe Emma, Sutton avea s-o lase să stea cu ea pentru o vreme. La urma urmei, dacă fusese vorba de vreo probă trăsnită, Emma o trecuse cu brio, nu? Și i-a închipuit pe cei din familia Mercer cu gurile căscate când aveau să afle că Emma le spusese adevărul în acea primă dimineață, la micul dejun. Probabil că aveau s-o lase să doarmă în camera de oaspeți și să mănânce cu ei. Era prea mult să spere asta?

Mie nu mi se părea că ar fi prea mult. Dar nici că ar putea fi vreodată și adevărat.

Emma își simțea gura amorțită din pricina votcii. A bâjbâit după paharul cu apă, dar nu l-a găsit. S-a dat jos de pe canapea cât de încet a putut și, ieșind pe vârfuri din cameră, a coborât scările și a pornit spre bucătărie. Simțea pe tălpi marmura pardoselii din vestibul rece ca niște cuburi de gheață. Un cuier colțuros, aflat în fața ușii, semăna cu un păianjen uriaș. Emma și-a ținut respirația și a luat-o spre o lumină strălucitoare de la capătul holului.

Ceasurile digitale de deasupra cuptorului cu microunde și plitei afișau un verde rece. Deasupra blatului atârna un candelabru metalic. Emmei i s-a făcut pielea de găină într-un amestec de teamă și emoție. Și-a încordat auzul, ca să surprindă vreun sunet al apropierii lui Sutton. Respirând. Chicotind. Așteptând.

Dar nimic! A luat un pahar de apă din dulăpior și a deschis robinetul. Apa curgea cu presiune în chiuvetă. După ce a sorbit și

ultima picătură din pahar și s-a întors spre scări, a auzit un țârâit. S-a oprit, uitându-se de jur împrejur. Inima îi bubuia. Ceasurile au trecut de la 2.O6 la 2.O7, într-o sincronizare perfectă.
S-a auzit un alt țârâit.
— E cineva acolo? a șoptit Emma.
Nu vedea nimic în întuneric. Apoi, brusc, s-a auzit o pocnitură puternică. Emma a simțit o durere în șold. A încercai să se întoarcă, dar cineva a împins-o cu putere în blatul mobilei și i-a acoperit gura cu mâna. Emma a scăpat paharul de apă, iar acesta a căzut pe podea cu un zăngănit. A simțit cum o cuprinde o frică fierbinte și difuză.
— Hei! a strigat ea.
Persoana nu s-a îndepărtat. Un trup cald o apăsa puternic.
— Să nu îndrăznești să țipi, i-a șoptit vocea la ureche.
Era aspră și de nerecunoscut, aproape o hârâială.
— Ce-ai crezut? Ți-am spus să cooperezi. Ți-am spus să nu pleci.
Emma a încercat să se întoarcă, să vadă cine era, dar silueta a împins-o înainte, apăsându-i obrazul de blatul de gatit.
— Sutton este moartă, a insistat vocea. Prefă-te în continuare că ești ea, până îți spun eu. Și să nu mai încerci să pleci din oraș, altfel tu urmezi.
Emma a scos un geamăt. Mâna îi strângea încheietura atât de tare, încât simțea că o să i se sfărâme oasele. Apoi, ceva rece și metalic a prins-o de gât. A strâns-o tot mai tare, până când aproape că n-a mai putut să respire. Ochii îi ieșiseră din orbite. Și-a smucit brațele, dar firul a strâns-o și mai tare. Nu mai putea nici să respire, nici să înghită. În vreme ce se zbătea în toate părțile, picioarele au început să-i amorțească.
Mă uitam îngrozită. Vedeam prin ceață, ca și Emma, nu puteam să spun decât că strangulatorul avea umeri masivi. M-am gândit la umbra neagră care se aplecase deasupra mea în portbagaj, așa cum îmi amintisem de curând. Vocea aceea semăna foarte mult cu asta.
Dar apoi strânsoarea din jurul gâtului Emmei a slăbit. Silueta a ridicat-o din nou în picioare. Vedea împăienjenit. A tras adânc aer în piept. S-a aplecat și a început să tușească.
— Acum ține-ți capul în jos și numără până la o sută, a mai spus strangulatorul. Nu-ți ridica privirea până atunci. Altfel...
Tremurând, Emma și-a lipit fruntea de blatul mobilei și a început să numere.
— Unu... doi...

Apoi a auzit pașii îndepărtându-se în spatele ei. M-am străduit să văd cine era, dar nu am distins decât o umbră întunecată.

— Zece... unsprezece... număra Emma.

O ușă trântită. Emma a ridicat precaută capul. Bucătăria era la fel de liniștită și tăcută ca în urmă cu cinci minute. S-a dus tiptil la ușa de la intrare și s-a uitat afară, dar strangulatorul dispăruse.

Pentru o clipă, s-a ghemuit icnind. Când s-a ridicat din nou, a simțit o lovitură peste claviculă. Și-a pipăit pielea. Era un medalion rotund prins de un lănțișor care-i atârna la gât – medalionul rotund al lui Sutton! Cel pe care-l căutase în caseta ei cu bijuterii, negăsindu-l. Cel pe care Sutton îl purtase în filmuleț. Lănțișorul se potrivea perfect peste urmele care-i rămăseseră pe gât după ce silueta aceea încercase să o strangulezе.

Lumea Emmei se răsturnase din nou cu sus-n jos. Sutton era moartă de-adevăratelea. Acum nu mai exista nicio îndoială. Ochii i s-au umplut de lacrimi fierbinți. Și-a dus mâna tremurătoare la buze, înăbușindu-și un suspin.

Apoi și-a rotit privirea prin încăpere, uitându-se înnebunită pe ușa bucătăriei, în bibliotecă, spre scara dublă, spre intrarea maiestuoasă din față. I-a atras atenția o luminiță roșie care lucea continuu deasupra ușii. Alături se afla o casetă de alarmă, cu o lumină verde în dreptul cuvântului pornit. Emma s-a apropiat tiptil de casetă. Locuise scurt timp la o familie adoptivă în Reno, care instalase un sistem de alarmă identic

— Aveau o vitrină plină cu antichități de porțelan Wedgwood și totuși pe cei patru copii adoptați îi culcau înghesuiți în aceeași cameră iar fratele adoptiv al Emmei îi arătase cum putea fi folosit. A apăsat săgeata care arăta în jos și a apărut o listă cu orele la care fusese pornită și oprită alarma. Ultima înregistrare era pornit la 8.12 p.în. O fixase doamna Chamberlain după ce le primise pe Emma și Laurel. Nu exista nicio înregistrare cum că pana de curent ar fi deconectat alarma. Și nici că doamna Chamberlain trebuise să reconecteze sistemul după revenirea curentului. Și nici că cineva ar fi declanșat alarma, ceea ce ar fi trebuit să se întâmple dacă strangulatorul ar fi pătruns pe ușă sau pe fereastră. Prin urmare... cum reușise să intre? Cum reușise să iasă?

Emma și-a ridicat fruntea. Un fior rece i-a alunecat în jos pe șira spinării. Poate că nu avusese nevoie să treacă de sistemul de alarmă. Poate că strangulatorul se aflase în casă încă de la început. S-a

gândit la vocea care-i vorbise la ureche. Ți-am spus să cooperezi. Ți-am spus să nu pleci. Apoi și-a amintit de convorbirea de mai devreme cu Charlotte și Laurel. Tocmai au spus Greyhound? Întrebase Laurel. Era posibil?

Eu una eram aproape sigură. Mă gândeam la amintirea mea recentă. Silueta cu umeri lați care mă trăsese afară din portbagaj. Șocul pe care-l avusesem când îi zărisem părul roșcat în lumină. Persoana care-o strangulase pe Emma era într-adevăr cineva din casă: una dintre cele mai bune prietene ale mele!

20
Dragă jurnalule, astăzi am murit

Sâmbătă dimineață, imediat ce Laurel a parcat mașina pe aleea din fața casei, Emma a sărit din mașină, a deschis usa de perete și s-a repezit pe scări. Aproape că s-a ciocnit de doamna Mercer, care traversa vestibulul cu o grămadă de rufe în brațe.

— Sutton!

— Voiam doar să... a murmurat ea, după care s-a făcui nevăzută.

De cum a intrat în dormitorul lui Sutton, a trântit ușa și a zăvorât-o repede. Primul lucru pe care i-au căzut ochii a fost un teanc de plicuri roz așezat pe pat. RSVP scria pe cel de deasupra. Emma s-a uitat la numele unei fete necunoscute scris cu cerneală roz în partea de sus a invitației. Abia aștept! Adăugase fata. A întors invitația pe dos.

petrecerea de ziua lui Sutton Mercer, vineri, 1O septembrie, cadouri opțional, obligatoriu SĂ iasă genial.

în teanc se aflau pe puțin cincizeci de răspunsuri la invitație.

Emma s-a prăbușit pe pat, împrăștiind pe jos câteva plicuri. Capul parcă i-ar fi fost prins într-o menghină. Ori de cate ori închidea ochii, simțea cum strangulatorul își apăsa trupul de al ei și-i auzea vocea în ureche. Prefă-te în continuare că ești ea, altfel tu urmezi.

Rămăsese trează întreaga noapte în dormitorul lui Charlotte, înarmată cu noile informații și împietrită după atacul din bucătărie. Pusese la nesfârșit episoadele din The Hills. Cineva o ucisese pe Sutton – și era una dintre cele mai bune prietene ale ei.

Cum ar putea una dintre ele sau sora mea să facă așa ceva? Apoi m-am gândit cât de groaznic mă purtasem cu ele în noaptea aceea la

izvoarele fierbinți. Dar dacă așa mă comportasem tot timpul? Dacă uneori fusesem chiar și mai rea?

Emma s-a întins în pat, uitându-se în gol la felinarul roz de hârtie care atârna la fereastră și încercând să-și pună ordine în gânduri. Probabil că ucigașul scosese filmulețul de pe site pentru că-și închipuise că ea îl va arăta fără întârziere polițiștilor. Era limpede că ucigașul știa că ea nu era Sutton, s-a gândit, continuând să refacă puzzle-ul evenimentelor. Oare Sutton primise mesajul, îi răspunsese și apoi, din pură coincidență, murise chiar în noaptea aceea? Fusese sosirea ei o surpriză – dar una de bun augur– pentru ucigaș? La urma urmei, Sutton reapăruse în Tucson, instantaneu! Dacă nu lipsea nicio fată, nu avea nimeni de ce să caute nebunește un cadavru și, prin urmare, nu exista nicio crimă.

Apoi a făcut ochii mari, pentru că i-a venit în minte o idee încă și mai înspăimântătoare: dacă Sutton nu primise deloc mesajul? Dacă ucigașul fusese cel care-o ademenise în Tucson, și nu Sutton? Una dintre prietenele lui Sutton ar fi putut intra ușor pe contul ei de Facebook. Ar fi putut să vadă mesajul și să răspundă imediat, bucuroasă că găsise o fată naivă pe care s-o manipuleze ca s-o înlocuiască pe Sutton!

Într-un colț de pe tavanul dormitorului lui Sutton se târa un păianjen, trăgând în urma lui un fir subțire de pânză. Emma s-a ridicat, s-a îndreptat de spate și s-a apropiat de fișetul de sub biroul surorii sale. L game, scria acolo. Adică Lying Game, Jocul Minciunii.

A cântărit lacătul greu în palmă. Trebuia să existe o modalitate de a-l deschide. A tras toate sertarele lui Sutton și a început iar să caute cheia lipsă, pipăind după compartimente secrete în tăblii, cercetând fiecare cutie goală de bijuterii sau de CD-uri și chiar vărsând un pachet aproape plin de Camei Lights pe covor. Dar n-a reușit decât să se umple de tutun pe mâini.

„Deschide-l!” îi strigam eu în zadar.

La naiba cu nevoia asta a mea să-mi pun lucrurile sub lacăt! Eram moartă și amândouă aveam nevoie să aflăm de ce!

Apoi, Emmei i s-a aprins un bec! Travis! Clipul video pe care-l văzuse cu el pe Youtube despre cum să deschizi un lacăt cu o cutie de bere. În scurtele răstimpuri când se purtau prietenește, Travis o convinsese și pe ea să-l urmărească. Nu părea ceva greu.

A sărit în picioare și a găsit o cutie goală de Cola dietetică pe pervazul ferestrei. Luând o pereche de foarfece, a decupat șperaclul

cu care să deschidă lacătul, la fel ca în clipul de pe Youtube. După ce a forțat puțin inelele în partea stângă, arcul a slăbit și lacătul s-a deschis cu un pocnet.

Emma nu și-a putut stăpâni un rânjet.

— Mulțumesc, Travis! a murmurat ea.

N-ar fi crezut c-o să spună așa ceva vreodată.

Lacătul a căzut pe podea. Deschizându-se, fișetul a scos un recunoscător scârț. Emma s-a uitat înăuntru. Pe fund era un carnețel gros, legat cu spiră. Atât.

L-a scos și l-a pus în poală. Pe copertă nu scria nimic – niciun nume, niciun desen, era doar o învelitoare strălucitoare de carton albastru. Spira era perfect înfășurată, fără nicio urmă de îndoitură sau rugină. A deschis carnețelul la prima pagină. Era scrisul de mână al lui Sutton, rotund, îngrijit și ciudat de asemănător cu al ei. 1O ianuarie, scrisese Sutton.

Emma și-a ținut respirația. Chiar voia să citească jurnalul surorii sale? Pe când locuia în Carson City, se strecurase într-un dormitor care-i aparținea Dariei, o soră adoptivă mai mare, drăguță și misterioasă, care nu-i dădea pic de atenție.

Citise jurnalul Dariei din scoarță-n scoarță, în majoritate aprecieri despre băieți sau despre cum credea ea că avea mâini și picioare prea grase. Emma cotrobăise și prin buzunarele de la blugii Dariei. Îi furase și o pereche de căști din cameră, doar pentru că erau ale ei. Apoi subtiliza câte un obiect ori de câte ori intra acolo: un CD cu muzică rap, o brățară neagră de cauciuc, o mostră de parfum Chanel V Când se mutase într-o altă locuință, Emma se simțise rușinată de faptele comise. Pusese toate lucrurile șterpelite de la Daria într-o mapă de hârtie, scrisese numele Dariei pe ea și le trimisese Serviciului Social, jurându-se că nu avea să mai facă așa ceva niciodată.

Frumos din partea ei că era corectă, numai că eu voiam să citească afurisitul de jurnal!

Suspinând, ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, Emma și-a aruncat din nou ochii pe prima pagină și a început să citească.

Fiecare notiță era scurtă și dulce, aducând mai mult cu postările de pe Twitter, gânduri răzlețe. În unele locuri, Sutton scrisese lucruri de felul Câinii de la Elizabeth St James sau Ziua de naștere pe muntele Lemmon? Alteori, exclamații gen Urăsc istoria! Sau Mama poate să mă pupe-n fund! Notițele care păreau mai serioase

erau, totuși, și mai derutante. C a fost atât de afurisită în ultimul timp! Scrisese Sutton pe 1O februarie. Trebuie să depășească starea asta! Pe 1 martie: Azi, după ore, am primit un oaspete-surpriză. E un cățeluș nemaipomenit de drăguț, care vine peste tot după mine. Pe 9 martie: Astăzi, M s-a autodepășit. Uneori mă gândesc că C a avut dreptate în privința ei.

Emma a răsfoit paginile, încercând să prindă înțelesul notițelor. Erau o mulțime despre L, despre care putea bănui doar că era Laurel. În dimineața asta, L a coborât scările intr-o ținută identică cu a mea. Și: I-am jucat o farsă grozavă lui L în după-amiaza asta. Poate că așa o să-i pară rău că și-a dorit atât de mult să intre și ea. Și apoi, pe 17 mai: L. E devastată din pricina lui T. Adună-te, afurisito! E doar un băiat! Apoi i-au căzut ochii pe o notiță din 2O august, cu doar o săptămână și jumătate în urmă: Dacă L mai aduce în discuție încă o dată noaptea aia, o s-o omor!

Care noapte? Îi venea să urle. De ce naiba era Sutton atât de ridicol de evazivă? De parcă ar fi ținut un jurnal ferit de ochii CIA.

Și eu mă simțeam la fel de frustrată.

Apoi, din carnețel a căzut un pătrat de carton. Emma l-a ridicat, a citit cuvintele scrise apăsat și a oftat: legitimație de membră a jocului minciunii. Dedesubt era numele lui Sutton, funcția – președinte executiv și DIVA, apoi o dată din luna mai, în urmă cu mai mult de cinci ani. Pe cealaltă parte a cartonașului era o listă de reguli:

1 Nu spune nimănui. Altfel vei fi pedepsită cu excluderea!

2 În club vor fi primiți doar trei membri odată. (Dar cineva ștersese trei și scrisese deasupra patru.)

3 Fiecare nouă farsă trebuie să fie mai bună ca precedenta.

4 Dacă intrăm în belea și nu e o farsă, vom spune cuvintele sacre ale codului: „Jur să mor eu! Așa să fie!” Asta înseamnă 9-1-1!

Sub listă se afla o înșiruire a farselor care depășeau limitele. Cele mai multe dintre ele se refereau la rănirea animalelor sau copiilor, stricarea unor lucruri care n-ar mai fi putut fi reparate sau ar fi costat foarte mult (un exemplu era Porsche-ul tatălui lui Charlotte), sau la fapte care ar fi atras autoritățile pe urmele lor (după asta, cineva scrisese un ha!). Cu o cerneală albastră diferită, chiar la sfârșit, altcineva adăugase: Nu mai trimiteți mesaje erotice, subliniind de trei ori.

Mă uitam și eu la legitimația de membră, cu nervii întinși la

maximum. Am avut un flash cu Madeline, Charlotte și cu mine decupând legitimațiile și arătându-ni-le grav una alteia, ca și cum am fi primit statuete Oscar. Apoi, dintr-odată, amintirea a dispărut.

Emma a recitit de câteva ori cartonașul de membră, simțind cum i se limpezesc lucrurile în minte. Măcar acum avea o imagine clară despre ce însemna Jocul Minciunii: un grup de fete psihopate. S-a gândit din nou la filmulețul cu strangularea. Poate că totul începuse ca o farsă. Dar poate că una dintre prietenele lui Sutton mersese prea departe…

A pus deoparte legitimația de membră și s-a întors la jurnal. Chiar pe pagina următoare, a văzut o notiță din 22 august: Uneori, mă gândesc că toate prietenele mele mă urăsc. Absolut toate. Niciun cuvânt mai mult, niciunul mai puțin. Dedesubt, Sutton scrisese ceva ce aducea cu o comandă dată la Jamba Juice: o băutură detoxifiantă cu banane, afine, zaharină și pir.

Biiine, s-a gândit Emma.

Pagina următoare era plină cu desene reprezentând fete în rochii și fuste, intitulate: „ținute ideale de vară”. Ultima notiță a lui Sutton era din 29 august, cu două zile înainte ca Travis să-i arate Emmei filmulețul. Mă simt ca și cum m-ar urmări cineva, notase ea cu un scris tremurat și grăbit. Și cred că știu cine este. Emma a citit de câteva ori notița, cu inima strânsă.

Mă concentram din răsputeri, dar nu-mi venea nimic în minte.

Emma a pus jurnalul pe biroul lui Sutton, lângă computer. A mișcat mouse-ul pe ecranul albastru și computerul a repornit. A deschis Safari și apoi Facebook. Pagina lui Sutton s-a încărcat automat. A început din nou să caute prin postări și note. În august, Sutton scrisese pe Peretele lui Laurel: Te văd! În iulie, îi transmisese lui Madeline: Ești un spion tare obraznic! În iunie, îi scrisese lui Charlotte un mesaj personal: Mă urmărești, nu-i așa? Ba chiar scrisese ceva similar pe pagina gemenelor Twitter: N-ați vrea să încetați să complotați împotriva mea?

— Ce faci aici?

Emma a sărit în picioare și s-a întors. În pragul ușii stătea Laurel, cu iphone-ul în mână. Își strânsese părul într-o coadă de cal și se schimbase într-o cămășuță roz de plajă și în șlapi negri. Purta ochelarii de soare Ray-Ban, dar pe fața i se întinsese un surâs larg.

— Îmi citesc e-mailurile, a spus Emma cu cea mai vioaie voce pe care și-a putut-o încropi.

IPhone-ul din mâna lui Laurel a țiuit, dar ea nu s-a uitai la ecran. O fixa în continuare pe Emma, rotindu-și un inel de argint pe deget. Apoi ochii i-au căzut pe lacătul deschis de pe pat. Pe jurnalul din poala Emmei. Pe legitimația de membră a Jocului Minciunii de pe birou. Emma își simțea bătăile inimii în vârfurile degetelor.

În cele din urmă, Laurel a dat din umeri.

— Mă duc la piscină, dacă vrei vino și tu.

A ieșit și a închis ușa după ea.

Emma a deschis din nou o pagină din jurnalul lui Sutton: Uneori, mă gândesc că toate prietenele mele mă urăsc. Absolut toate. A scrâșnit din dinți. Nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Fusese abandonată de mama ei. Iar acum îi fusese luată și sora, înainte chiar să aibă șansa de-a o cunoaște. Nici măcar nu era sigură că ar fi plăcut-o pe Sutton, dar acum oricum nu avea să mai afle. Așa că nu avea de gând să le lase pe prietenele lui Sutton – și pe sora ei – să scape atât de ușor. Nu dacă era și ea implicată. Avea de gând să afle ce-i făcuseră lui Sutton. Oricât timp i-ar fi luat sa demonstreze că-i făcuseră rău surorii ei. Trebuia doar să sape mai adânc, ca să afle mai multe.

S-a întors din nou la computer, a dat clic pe căsuța poştală a lui Sutton și a început să tasteze un mesaj nou: Vă provoc, afurisitelor!

Trei răspunsuri au apărut pe ecran aproape numaidecât. Primul venea de la Charlotte: Un joc? Bagă tare! Intru și eu! Apoi de la Madeline: Și eu! Iar Laurel adăugase: Cu mine, trei! E un secret, nu?

Ceva de genul, a tastat Emma. Doar că acum farsa era pentru ele. Și, de data asta, era o chestiune de viață și de moarte.

21
Spionul nerecompensat

— Ei, unde vrei să mergem să mâncăm? a întrebat-o GarretT pe Emma coborând dealul cu jeepul său Wrangler.

— Păi habar n-am! a spus Emma mușcându-și degetul mic. Alege tu ceva.

— Eu? a întrebat el din nou, șocat.

— De ce nu?

Garrett a privit-o nedumerit, rece, amintindu-i Emmei de păpușa Tickle Me Elmo defectă pe care o moştenise de la o fată mai mare în

primul ei an la orfelinat: uneori Elmo se uita spre cer și nu știa ce are de făcut.

— Dar noi mergem întotdeauna undeva unde-ți place tie! a spus Garrett.

Emma și-a încleștat pumnii. Ah, dacă ar putea să-i spuna că nu e în stare să aleagă afurisitul de restaurant pentru ca nu cunoaște niciunul prin apropiere! Apoi a văzut pe geamul jeepului o reclamă la băcănia Trader Joe.

— De ce n-am cumpăra niște brânză și alte minuni, ca sa punem de-un picnic la munte?

— Perfect!

Garrett a traversat cele trei benzi ale șoselei ca să ajungă în parcarea băcăniei.

Era sâmbătă seara și era abia ora șapte, iar soarele atârna la orizont. Cu o jumătate de oră mai devreme, Garrett se prezentase în fața ușii familiei Mercer cu un buchet de flori în mână și cu un alt buchet de diferite parfumuri pe trupul lui – colonie, deodorant, gel de păr și multe altele de felul acesta. Avea pe față o expresie atât de încrezătoare și nerăbdătoare, încât Emma nu se putuse îndura să anuleze întâlnirea, chiar dacă fiecare celulă din trupul ei își dorea asta. Nu voia să aibă de-a face cu Garrett deocamdată, pentru că ținea să-l caute pe ucigașul lui Sutton.

După ce au stat la rând în spatele unei bătrânele care insista să achite cu cecul, Emma și Garrett au ajuns în sfârșit în Catalina State Park, cu o sacoșă plină cu cidru acidulat, măsline negre, biscuiți, struguri, fructe uscate, lemn-dulce australian și o bucată de brânză Brie. Aerul era proaspăt și tare, mirosind a loțiuni de plajă. Cărarea gemea de excursioniști. După mai multe cotituri și urcușuri, au ajuns intr-un luminiș și s-au așezat pe o lespede mare. Emma vedea întregul drum de munte. De unde se afla, mașina lui Garrett părea o jucărie.

— E așa de frumos în seara asta, a murmurat Garrett, trecându-și mâna prin părul blond.

Și-a scos cămașa cu mâneci lungi și a întins-o pe jos, în chip de pătură de picnic, încordându-și bicepșii lui bronzați. Apoi a deschis sticla de cidru, cu un fâsâit plăcut.

— Mmm! a făcut și Emma.

Se uita absentă în față. În mintea ei, acolo unde ar fi trebuit să se afle subiecte de conversație, se găseau doar ghemuri de câlți. Despre

ce obișnuiau să vorbească Sutton și Garrett? Aveau glumele lor? Ce aveau în comun? Dacă jurnalul lui Sutton ar fi fost unul obișnuit, Emma ar fi putut afla lucruri folositoare de felul acesta.

Oftând, a scos din sacoșă biscuiții, măslinele, fructele uscate și lemnul-dulce. A pus absentă un biscuit pe un șervețel și a adăugat două măsline drept ochi, o alună uscată în loc de nas și o bucată de lemn-dulce care să închipuie un zâmbet. Gândindu-se la Ethan, i-a dat un ghiont lui Garrett:

— Îți place noul meu prieten?

Garrett a privit o clipă figura și a dat din cap.

— Drăguț.

— Vrei să faci și tu o figură?

Garrett a ridicat din umeri.

— Abia dacă sunt în stare să trasez un cerc la ora de arte plastice.

Emma și-a aruncat în gură una dintre măslinele care tineau loc de ochi. Cam atât despre ce aveau în comun.

Dar într-un fel mă bucuram că nu-l plăcea pe GarretT. Nu puteam să-mi amintesc precis de ce-l iubisem. Nu-mi puteam da seama de ce mă întristam gândindu-mă la el, știam pur și simplu că așa e. Îl voiam numai pentru mine, chiar și în moarte.

Emma s-a lăsat pe spate și s-a uitat în zare, plimbându-și mâna pe urmele care-i rămăseseră pe gât din noaptea precedentă: câteva mici semne roșii. Încă o durea. Luase câteva analgezice și-și acoperise zgârieturile cu crema Dior pe care-o găsise în baia lui Sutton, sperând ca Garrett să nu observe nimic în neregulă. Încă mai simțea pe gât respirația fierbinte a atacatorului. A închis ochii și a tresărit.

— Ești bine? a întrebat Garrett.

Emma a dat din cap:

— Da, sunt doar obosită.

— V-ați distrat aseară la petrecerea în pijamale?

Emma a tăcut o clipă.

— De fapt, pijamalele au fost în plus, pentru că n-am închis un ochi.

— E de bine sau de rău?

Emma se juca nervos cu medalionul lui Sutton, fără să răspundă. Încă îl simțea ca pe un lucru străin în jurul gâtului ei.

— Zi! a spus Garrett înghiontind-o. Poți să-mi povestești cum a fost petrecerea voastră nebună. Aș vrea să-mi spui mai multe.

Emma s-a întins să mai ia un biscuit. Îi venise brusc o idee. La urma urmei, Garrett putea să-i fie de folos în cercetările ei.

— Păi nu sunt sigură că aș folosi cuvântul „distractiv”, a spus ea încet. Poate mai bine... teribil. Uneori mă gândesc că prietenele mele mă urăsc. Cred că m-ar înjunghia pe la spate, dacă ar putea.

Părea ciudat să repete cuvintele pe care le citise în jurnalul lui Sutton.

De după curbă au apărut câțiva puști mirosind puternic a băutură. Aerul s-a schimbat, umplându-se dintr-odată de încă un miros, de transpirație. Garrett a mușcat dintr-un ciorchine de struguri, umplându-se de suc pe bărbie.

— Vorbești despre noaptea aceea?

Emma a tresărit puternic.

— Care noapte?

Garrett a mestecat pe-ndelete un biscuit.

— Noaptea despre care nu vrei să-mi povestești?

Emma a făcut ochii mari. Ce voia să spună?

— Sau te referi la Charlotte? a întrebat Garrett, fără să primească răspuns.

Emma și-a plecat privirea. Charlotte?

— Păi da, a spus ea, sperând să ajungă undeva. Nu știu ce-i cu ea.

Garrett a început să împungă cu tenișii un smoc de iarba deșertică.

— Va trebui să-i dai ceva timp, Sutton. Încearcă să te pui în locul ei. Am părăsit-o... ca să fiu cu tine. O mulțime de fete ar trece printr-o perioadă foarte proastă din pricina asta.

Emma a luat încă o bucată de brânză, ca să-și mascheze șocul. Charlotte și Garrett... fuseseră împreună? Nici vorbă sa fi găsit așa ceva în jurnalul lui Sutton!

Dar se potrivea. Așa se explica privirea ucigașă pe care i-o aruncase Charlotte cu o seară înainte, când apăruse tema furtului de iubiți la „Adevăr sau provocare”. Și, de asemenea, prezența fotografiei lui Garrett la bustul gol în baia lui Charlotte, lângă cabina de duș. Și altă fotografie a lui aruncată sub pat.

— E limpede că nu i-a trecut, a încuviințat Emma. De fapt, nu cred nici că nu mai ține la tine.

Garrett a oftat și și-a cuprins genunchii cu mâinile.

— Aș fi vrut să nu se fi întâmplat așa. Am crezut că m-a înțeles. Eram prieteni și, când am încercat să trecem limita, n-am trăit o

poveste de iubire. Nici ea nu cred că a simțit scânteia.

A rupt o bucată de biscuit și a ținut-o în palmă.

— De fapt, m-a sunat de câteva ori. De câteva ori închidea pur și simplu.

Emma s-a încordat puțin.

— Adică... făcea farse?

Garrett s-a încruntat.

— Nu cred. Nu știa ce să-mi spună. Îmi pare rău de ea. Adică, e rezistentă, dar cred că-i e foarte greu. Și o văd tot timpul împreună cu tine. Vreau să fiu prieten cu ea – vreau sa fim prieteni cu toții. Și apoi, Charlotte a fost alături de mine tot timpul, după ce i s-a întâmplat Louisei.

Accentuase numele Louisa, cu o expresie dureroasă pe chip.

— Avem multe lucruri în comun.

Cuvintele lui au surprins-o pe Emma. Se simțea buimacă, în timp ce încerca să pună în ordine ceea ce tocmai auzise, el a luat-o de mână.

— Dar nu vreau nimic mai mult de la ea. Acum sunt cu tine. Vreau să fiu cu tine.

S-a apropiat și mai tare și și-a trecut brațul pe după umerii ei.

— Asta-mi amintește... despre ce-am vorbit astă-vară. De... planurile noastre!

Emma i-a cercetat fața-prea-apropiată, străduindu-se sa nu se dea înapoi. Dintr-odată, Garrett părea atât de grav!

— Îhî, a mințit ea, sperând să afle mai multe amănunte.

— Păi mă gândeam să fac asta chiar de ziua ta.

I-a aruncat un zâmbet sfios, plimbându-și degetul pe brațul ei.

— Ce zici?

Emma a dat din umeri.

— Mda, sigur, a spus ea.

Garrett a luat-o în brațe și și-a apropiat și mai mult fața de a ei. Emma s-a ținut tare când i-a atins buzele, aveau gust de struguri dulci și cidru acidulat, și erau calde și moi. Sărutul a făcut-o să se relaxeze puțintel.

O creangă a trosnit undeva în apropiere. Emma s-a tras brusc înapoi, alarmată.

— Ai auzit? încă o trosnitură.

— Da.

Garrett s-a încruntat și a aruncat o privire în jur. De pe o potecuță

care se ramifica din cărarea principală a apărut o siluetă. Era o fată cu pielea palidă și păr roșcat lucios. Emma a tras aer în piept.

— Ah!

Charlotte s-a oprit, smulgându-și din urechi căștile ipod-uiui.

Se uita când la Garrett, când la Emma, și apoi la mâinile lor împreunate. Ce căuta acolo? Îi urmărise?

Garrett și-a tras nervos de gulerul cămășii.

— Ăăă… bună, Char! Ce-i cu tine?

Charlotte își făcea de lucru cu o brățară de sfoară din jurul încheieturii.

— Păi, urcam și eu.

— Drăguț! a zis Garrett.

— O seară potrivită pentru așa ceva, a adăugat prostește și Emma.

De pe o stâncă din apropiere, un șoim a cârâit amenințător. Charlotte și-a ridicat privirea, cu o expresie pașnică. Buzele nu-i mai tremurau.

— Bine, a spus ea, ne vedem mai târziu, porumbeilor.

— M… mai târziu, a îngăimat Emma.

Charlotte și-a pus la loc căștile în urechi. Garrett i-a făcut un semn cu mâna, iar Emma l-a imitat. Ajungând la cotitură, Charlotte s-a uitat peste umăr încruntată, întâlnind privirea Emmei.

Dintr-odată, Emma a simțit din nou mâinile acelea pe gât și a auzit vocea aspră din noaptea precedentă: Sutton este moartă. Să fi fost Charlotte?

Mi-am reamintit și eu silueta cu umeri lați aplecându-se asupra mea în portbagaj și m-am întrebat același lucru. Să fi fost Charlotte, care-și dăduse frâu liber furiei și se răzbunase în sfârșit?

Apoi Charlotte a întors capul, legănându-și coada de cal. Își mișca șoldurile în ritmul melodiei de pe ipod. Când a dispărut după următoarea stâncă, pașii nu i s-au mai auzit, ca și cum nici n-ar fi trecut pe acolo!

22
Secrete murdare

Marți după-amiază, pentru că domnul Garrison, profesorul de sport, a întrebat clasa ce alege între o mică plimbare și un hochei de sală – puah! —, Emma a pornit pe lângă gardul viu care străjuia

terenul de tenis, spre pista de atletism acum pustie.

După-amiaza era vântoasă, dar caldă, mirosind ușor a boabe de cafea de la barul din apropiere. Peste cele opt linii galbene care delimitau culoarele de cros se învârtejeau mingi de iarbă uscată, găsindu-și apoi culcuș în groapa de sarituri. În mijlocul terenului erau îngrămădite garduri dungate în alb și roșu. Lângă acestea zăcea un tricou gri abandonat, alături de o sticlă de Gatorade pe jumătate goală. Singurele sunete veneau de la niște ciori care croncăneau în pomii din depărtare.

Emma a scos iphone-ul lui Sutton și i-a scris un mesaj lui Madeline: spa după antrenamentul de tenis?

Apoi a apăsat send. De la ciudata întâlnire cu Charlotte pe munte, de sâmbătă, Emma tot încercase să vorbească între patru ochi cu Madeline, dar aceasta fusese plecată în Phoenix întregul weekend, la un atelier de balet. Iar Emma tocmai aflase că, după tenis, Charlotte avea programare la doctor – „ginecologul", îi șoptise ea Emmei la ureche la prânz, aruncându-i o privire insinuantă –, ceea ce însemna că ea și Madeline își puteau petrece timpul împreună.

Era disperată să afle ce se întâmpla cu Charlotte. În weekendul acela răsfoise jurnalul lui Sutton, căutând indicii despre furia lui Charlotte. Dar nu exista decât o notiță: C a fost atât de afurisită în ultimul timp! Trebuie să depășeaseă starea asta! Și, firește: Uneori, mă gândesc că toate prietenele mele mă urăsc. Absolut toate. Era de-ajuns? Poate că Charlotte se arătase mânioasă pentru că Emma îi furase iubitul... îndeajuns de mânioasă ca s-o sugrume. Îndeajuns de mânioasă ca s-o ucidă. I-ar fi venit ușor și să se strecoare pe scări în propria ei casă, s-o stranguleze pe Emma în același mod și să urce iar nevăzută. Posibil să fi existat și o scară secretă în casa aia uluitor de mare.

Teoria Emmei m-a îngrozit. De câte ori nu râsesem de Charlotte, așa cum făcusem la izvoarele fierbinți! De câte ori n-o umilisem! Faptul că i-l furasem pe Garrett umpluse paharul... sau fusese vorba de altceva?

— Sutton! a strigat cineva.

Emma s-a întors și a zărit o siluetă apărând de după gardul viu. Orbită de soare, la început nu și-a dat seama cine era. Într-o clipită, prin minte i-au trecut o mulțime de lucruri. Simțea un nod în stomac.

Apoi, în lumină a apărut Ethan. Emma s-a relaxat.

— Salut! a spus ea recunoscătoare.

Ethan a intrat pe pistă și a ajuns-o din urmă. Nu știam că ai oră de sport.

— Nu am, a răspuns Ethan. Ar fi trebuit să fiu la mate. Dar sunt atât de slab la funcții, că nici nu merită să mă deplasez.

Pe pista cauciucată, pașii abia dacă li se auzeau. Dinspre școală ajungea până la ei mirosul gazelor de eșapament de la autobuz. Un colibri s-a năpustit fluturând iute din aripioare spre o farfurioară cu boabe pe care unul dintre îngrijitorii terenului o agățase lângă magazie.

— Ia spune, ai reușit? a întrebat Ethan, după ce au făcut un tur de pistă. Ai lăsat-o baltă cu farsele jucate prietenelor tale?

— Nu chiar, a încercat Emma să râdă. Încă mai lucrez la chestia asta.

— Încă mai crezi că sunt rele?

— Cam așa.

Mai mult decât îți închipui, a vrut Emma să adauge. Apoi privirea i-a căzut pe scrisul de pe brațul lui Ethan: CAT DE FRAGILĂ POATE FI INIMA OMULUI – UN IAZ CE OGLINDEȘTE GÂNDURI.

Emma a recunoscut imediat versul.

— Îți place Sylvia Plath?

Obrajii lui Ethan se îmbujoraseră.

— M-ai prins! Citesc poezii pentru fete deprimate.

— E mai bine decât să scrii poezii pentru fete deprimate, a râs Emma. Eu am un caiet întreg.

Un caiet care zăcea în buzunarul unui sac marinăresc dispărut. Emma a simțit cum i se strânge inima și o cuprinde nostalgia. Probabil că nu avea să-l mai vada niciodată.

— Ai citit Clopotul de sticlă? l-a întrebat pe Ethan.

El a dat din cap:

— Mi-a plăcut.

— Vara asta am citit-o de trei ori, a spus entuziasmat Emma.

— Sutton Mercer citește Clopotul de sticlă? a întrebat Ethan aruncându-i o scurtă privire surprinsă. Și are un caiet plin cu poezii deprimante? Ești o ființă complexă.

Domnul Garrison a suflat în fluier, semn că cei din clasa Emmei trebuiau să se întoarcă în sală.

— Pe curând!

I-a zâmbit lui Ethan, cu obrajii îmbujorați. Apoi s-a întors și a pornit spre sala de sport, cu un zâmbet pe față.

Bip!

Era iphone-ul. Emma l-a scos și a citit mesajul: mi-am plăcea o seară de spa, îi răspundea Madeline. La paloma, LA 7?

Perfect! I-a răspuns la rândul ei Emma. Poate că, în sfarșit, reușea să capete câteva răspunsuri.

— Domnișoara Vega și domnișoara Mercer!

În ușa sălii de așteptare de la La Paloma stătea o femeie scoasă ca din cutie și plină de pistrui, îmbrăcată într-un halat alb. Camera dumneavoastră e pregătită!

— Super!

Madeline a pus pe stand-by site-ul de mondenități pe care-l răsfoise până atunci pe iphone împreună cu Emma. Jucaseră punch-drunk – ideea era să dai un pumn atunci când vedeai fotografia unei celebrități care părea băută. Și doi pumni, dacă vedetei îi ieșea un sân pe-afară.

Cosmeticiana, care purta un ecuson cu numele ei, Sofia, a deschis o ușă de sticlă și le-a poftit pe fete pe un hol lung și îngust. Apoi a apărut un bărbat, angajat al salonului, măsurându-le pe cele două cu o privire apreciativă. Madeline i-a surprins privirea și a chicotit. Când a trecut pe lângă ea, fata l-a plesnit scurt peste fund. Tipul s-a întors, dar Madeline a înaintat țanțoșă, fluturându-și pletele.

Sofia a deschis o altă ușă de sticlă, în spatele căreia se vedea o cadă largă de porțelan. Spoturile din tavan răspândeau o lumină difuză, galbenă. Din difuzoare răzbătea zgomotul ploii tropicale.

— Vă las să vă pregătiți, a spus Sofia, închizând ușa.

Madeline și-a aruncat imediat rochia pe podea, aranjându-și șnururile de la bikiniul ei negru și a urcat scărița de plastic ca să intre în cadă.

— Vii? i-a strigat Emmei peste umăr.

Emma și-a desfăcut cureaua rochiei și a intrat cu grijă în cadă. Nămolul era adânc și granulat. Se simțea ca și cum s-ar fi cufundat într-un castron uriaș cu terci de ovăz. Madeline și-a lăsat capul pe spate, încântată. Sofia a apărut din nou, ca să le pună fetelor felii de castravete pe ochi.

— Simțiți-vă bine! le-a spus ea, apoi a stins lumina, a schimbat CD-ul și a închis ușa.

Nămolul din cadă clipocea. Emma a încercat să se relaxeze. Feliile

de castravete miroseau a proaspăt, dar zgomotele junglei care răsunau acum din difuzoare erau prea puternice ca să se poată liniști. Sunetul ploii s-a transformat în bătăi de tobe tribale, urmate de bâzâitul unei insecte. Păsările ciripeau și croncăneau. Se auzea un flaut african. Când o maimuță a scos un țipăt ascuțit, Emma a început să chicotească. Auzind râsete în cadă, și-a dat jos feliile de castravete de pe ochi și s-a uitat la Madeline. Și ea își ținea buzele strâns lipite, ca și cum s-ar fi străduit din greu să nu râdă, dar Emma a izbucnit și mai tare. Apoi două maimuțe au început să țipe la unison, făcându-le pe amândouă fetele să se scuture de râs. Emma și-a acoperit gura, mânjindu-se pe față cu nămol. O felie de castravete de pe ochii lui Madeline a căzut cu un plescăit în lichidul închis la culoare.

— Maaamă, a zis Madeline între două chicote, cred că maimuțele alea o fac!

— E clar că sunt strigătele lor de împerechere! a aprobat-o Emma, stropind-o cu puțin nămol.

Apoi s-au cufundat din nou în cadă, scoțând când și când câte un chicot. Madeline a sorbit lung dintr-o sticlă cu limonadă aflată lângă capul ei și a oftat.

— Ia zi, ce-a fost cu tine săptămâna asta? Parcă ai fost... sedată. Ca și cum cineva ți-a dublat porția de medicamente.

Măcar exista cineva care observase că era ceva diferit față de mine.

— Sunt bine, a răspuns Emma. Doar obosită. Școala mă îndeamnă mereu la hibernare.

— Păi atunci trezește-te, ursulețule! i-a făcut ea un semn acuzator în joacă. Publicul va fi foarte dezamăgit dacă, de ziua ta, nu vei fi o vedetă. Și publicul tău vorbește acum prin mine.

— O să-ncerc să nu dezamăgesc pe nimeni, a chicotit Emma.

Aburii le veneau în valuri peste față, mirosind vag a sulf. Prin fața ușilor cu geamuri mate s-a zărit umbra unui cap. Emma a tras adânc aer în piept. Să-i dăm drumul!

— Dacă e cineva care se poartă ca și cum și-ar fi schimbat medicația, atunci aia e Charlotte! Nu crezi?

Madeline și-a dat din ochi o șuviță de păr.

— N-a fost mai ciudată decât de obicei.

Pe Emma începuse s-o mănânce șoldul, dar n-avea de gând să se scarpine în nămolul acela.

— Știi unde-a fost în seara de dinaintea petrecerii de la Nisha?
Madeline a ridicat din umeri.
— Chiar te aștepți să-mi amintesc ceva ce s-a petrecut acum șapte zile? Creierul meu e prea prăjit după o săptămână de școală.
Dar Emma a observat că Madi nu se uita în ochii ei când vorbea. Se juca nervoasă cu brățara din jurul încheieturii.
— Char și cu mine aveam ceva planuri pentru seara aia, iar ea m-a lăsat baltă, a mințit Emma, improvizând la repezeală. Uneori cred că-și bate joc de mine. Îmi face tot timpul reproșuri în legătură cu Garrett. Sâmbătă am avut impresia că ne spiona.
Și complota cum să mă ucidă, și pe mine, a adăugat în sinea ei. Așa cum a ucis-o pe Sutton!
Lui Madeline i-a tresărit un mușchi de lângă ochiul drept. Avea fața învăluită în aburi.
— Nu cred că-și bate joc de tine. Pur și simplu își face probleme din cauza lui Garrett.
— Își face probleme? De ce?
Madeline și-a schimbat poziția, făcând nămolul să clipocească.
— Hai, Sutton, nu te porți prea elegant cu băieții! Ești genul care îi rade de cum pune mâna pe ei.
— Nu-i adevărat! s-a repezit Emma să se apere.
Dar cuvintele lui Madeline m-au cutremurat. Aș fi vrut să spună baliverne, doar că... nu era așa. Nu mai știam ce să cred despre mine.
Madeline a pufnit indignată.
— Să-i luăm pe tipii de anul trecut! Practic l-ai silit pe Brandon Crawford s-o rupă cu Sienna la petrecerea de sfârșit de an, după care nu i-ai mai răspuns la apeluri. Păreai disperată să ieși cu Owen Haas, după care l-ai tratat ca pe un rahat. Ca să nu mai vorbim de Thayer, a adăugat ea.
Thayer? Din pricina lui Sutton dispăruse?
Mi-am stors creierul să-mi amintesc, să simt ceva. Dar n-a ieșit nimic la suprafață.
Madeline i-a înfruntat Emmei privirea fără să clipească. Dintr-odată, încăperea părea foarte strâmtă și apăsătoare. Emma și-a coborât ochii, fixându-i pe cele patru felii de castravete care pluteau la suprafața nămolului.
Pe neașteptate, Madeline s-a ridicat din cadă, cu lichidul maroniu prelingându-i-se de pe burtă și de pe picioare.

— Ce faci? a întrebat-o Emma, ridicându-se și ea pe jumătate.
— Am uitat complet! a spus Madeline ștergându-se pe cap și pe mâini cu un prosop. Trebuia să fiu acasă la tata în momentul ăsta! Poate să te ia Laurel?
În timp ce vorbea, s-a întors cu spatele la Emma. Pe prosop rămăseseră pete groase maro.
— Madi, stai așa, ce s-a-ntâmplat?
Emma a bâjbâit prin nămol căutând scărița. Semăna cu visul înfricoșător pe care-l avea uneori, când încerca să alerge pe un drum, dar apoi își dădea seama că era un trotuar care se mișca înapoi.
Madeline își trăsese deja pe ea halatul de baie.
— Vorbim mâine la școală, bine? a murmurat ea repede și s-a strecurat în hol, lăsând urme de nămol pe gresie.
Ușa s-a închis din nou șuierând. Singurele sunete din încăpere proveneau de la bulbucii de nămol. Se oprise chiar și muzica de fond. Emma a ieșit și ea din cadă și s-a șters pe față. Ce naiba se întâmplase? Și ce-i făcuse Sutton lui Thayer?
În clipa când a luat un alt prosop de pe masă, ochii i-au căzut pe un obiect de pe podea. Era un iphone. L-a întors și s-a uitat la carcasă. Avea lipit un sticker pe care o fată cu coarne de diavol executa o piruetă, mafia lacul lebedelor. IPhone-ul lui Madeline.
Emma s-a uitat la urmele de nămol lăsate de tălpile lui Madeline, apoi la ușă, și din nou la telefon. S-a clătit pe mâini în chiuveta din colț și a tras adânc aer în piept. S-o facă?
„Da!” țipam eu cât puteam de tare.
Emma a deblocat ecranul iphoneului și, cu mâinile tremurându-i, a apăsat micul buton care deschidea mesageria lui Madeline. Primul mesaj din listă era cel de la ea, invitația la spa. Mai existau o grămadă de mesaje referitoare la farsa pe care i-o jucaseră Nishei: unul de la Laurel, care spunea că găsise actrița perfectă pentru rolul polițistei, unul de la Charlotte, care-o întreba pe Madeline dacă poate face rost de sânge fals de la magazinul de Halloween de la mall. Emma a parcurs lista înapoi până la mesajele mai vechi. Erau câteva în care se discutau planurile de participare la petrecerea Nishei din urmă cu o săptămână, dar nimic despre vreo falsă răpire.
De partea cealaltă a ușii s-au auzit pași, iar Emma a înghețat. Oricine ar fi fost, fluiera încet. Emma a strâns telefonul în mână. Apoi a căutat prin fotografii. A apărut o imagine cu o chitară

electrică. A început să parcurgă lista spre stânga. O fotografie cu două balerine pe scenă, una dintre ele fiind Madeline. O fotografie cu vitrina de pietre prețioase de la Anthropologie. O fotografie cu Madeline și Sutton pe șezlonguri.

Și o mulțime de alte fotografii: imaginea lui Madeline într-o oglindă cât ea de mare. O poză cu Sutton, Madeline și Charlotte într-un soi de cadă cu apă fierbinte, în aer liber. Sutton și Madeline purtau bikini, dar Charlotte avea o eșarfa de velur.

Uitându-mă și eu mai atent, am recunoscut-o imediat. Trupul îmi licărea, ca și cum s-ar fi înfiorat. Era fotografia pe care-o făcusem împreună la izvoarele termale. Propriile mele cuvinte îmi sunau în urechi. Să facem poze! Iar când Laurel s-a plâns că nu apărea în poză, am strâmbat din nas și i-am spus: Așa am și prevăzut!

Emma se uita în continuare și spre ușă. Degetele îi tremurau. A trecut la poza următoare. Era făcută în același loc intunecos și o arăta pe Sutton alergând după Laurel pe o potecă.

Laurel! Strigam eu. O să-ți cumpăr un colier nou, bine? Ca după câteva secunde, să simt cuțitul acela la gât!

Când pe ecran a apărut următoarea fotografie, Emma s-a incruntat. Era un prim-plan cu Laurel stând pe o piatră mare și roșie, cu soarele răsărind în spatele ei. În jurul gâtului avea un medalion rotund, pe un lanț de argint. Cu mâna tremurându-i, și-a scos lanțul de la gât și a examinat medalionul. Arăta identic cu cel din fotografie.

— Dumnezeule! am exclamat amândouă în același timp.

Emma s-a întrebat cum de Laurel purta medalionul lui Sutton – cel cu care fusese sugrumată! Era oare posibil...?

Da. La urma urmei, pe-al ei îl aruncasem în adâncul crângului. Bine, bine, dar de ce? De ce să vrea propria mea soră să mă ucidă? Desigur, nu fusesem cea mai bună soră din lume – dar cât de rea aș fi putut fi?

Cineva a răsucit clanța de la ușă. Emma a aruncat iphone-ul, care a aterizat pe un teanc de prosoape, exact când Madeline deschidea ușa. Se schimbase cu blugii ei mulați și cu tunica în dungi, cu cordon.

— Îmi căutam... ah!

Privirea i-a căzut pe iphone-ul de pe podea.

— Da, a spus Emma, străduindu-se să zâmbească, deși pe dinăuntru urla. Am băgat și eu de seamă. Tocmai voiam să vin după

tine.
Madeline a ridicat telefonul și l-a băgat în buzunar.
— Mulțam!
S-a uitat la Emma. Emma și-a ținut respirația.
Dar Madeline a făcut stânga-mprejur și a deschis ușa.
— Ne vedem mâine la școală!
Apoi a ieșit sprintenă, fluturându-și părul. Emma s-a aplecat peste marginea căzii și a răsucit între degete medalionul rotund al lui Sutton.
Mă simțeam mai dezorientată ca niciodată. Orice se petrecea aici, semăna cu o baie în nămol. Cu cât mai adânc se cufunda sora mea, cu atât mai întunecat și mai murdar devenea totul.

23
Cineva a fost o fată foarte, foarte rea…

— Așa că vedeți, Medeea a trebuit să-și ucidă copiii, le explica doamna Frost, miercuri.
Se plimba prin clasă ca și cum ar fi fost un avocat renumit al apărării care pleda pentru viața unei victime nevinovate.
— Era singurul mod prin care Medeea se putea răzbuna pe soțul ei, Iason, pentru trădarea lui!
Toți elevii din clasă luau notițe. Deodată, Emma a auzit un bâzâit în geanta ei. A cotrobăit înăuntru până când a dat de carcasa netedă a iphoneului. Orice ar fi fost mai atractiv decât să asculte din nou și din nou povestea Medeei. Ceva din violența interpretării literare a profesoarei de engleză o făcea să se întrebe dacă nu cumva doamna Frost avea un soț ceva mai infidel.
— Domnișoară Mercer! a răsunat o voce.
Emma și-a ridicat privirea și a văzut-o pe doamna Frost chiar lângă pupitrul ei, fluturând în mână volumul uzat.
— Lasă telefonul, ori ți-l confisc până la sfârșitul anului!
Emma a ridicat ambele palme goale în sus.
— Mă predau!
Toată clasa a chicotit.
Din fericire, clopoțelul a sunat la țanc, iar engleza era ultima oră din ziua aceea. Emma a zbughit-o pe hol, cercetând ecranul telefonului să vadă cine sunase. Chiar și după tot acest timp, chiar

știind tot ce știa, tot mai avea o fărâmă de speranță că ar putea primi un mesaj de la Sutton.

Era însă doar un mail de la mama lui Sutton. Subiectul era meniul final pentru petrecerea de aniversare. Emma a trecut în revistă lista de legume, aperitive și deserturi, arată super, a început ea să tasteze răspunsul, când a observat că pe listă figura și plăcintă cu morcovi. Plăcinta cu morcovi o dezgusta întotdeauna – stafidele din amestec o făceau să se gândească la fecalele de gerbil. Mai bine fă-ne tort de catifea roșie, a scris ea pe ecran.

Holul roia de elevi care-și goleau dulăpioarele și de puști în echipament de sport alergând spre teren. Un grup de fete, pe care Emma nu le-a recunoscut, șușoteau într-un colț, lângă vitrina cu trofee. S-a uitat repede de-a lungul holului, îi sărea inima din piept ori de câte ori vedea vreo fată cu păr blond care arăta ca Laurel sau vreo siluetă zveltă precum cea a lui Madeline. Le evitase întreaga zi pe prietenele lui Sutton și ale surorii ei, pretinzând că în pauza de prânz are de lucru la un proiect fotografic – „Iar retușezi în Photoshop portrete cu sprâncene unite pentru anuarul liceului, Sutton? –, ignorând mesajele lor sarcastice. Ideea de a le înfrunta acum îi producea mâncărimi pe piele. De ce purtase Laurel medalionul lui Sutton? Și cum de Madeline făcuse poza aceea? Să fi fost un soi de trofeu?

Emma a intrat la toaleta fetelor ca să-și dea cu apă rece pe față. În vreme ce căuta un prosop de hârtie, cineva a atins-o pe umăr. A tresărit și s-a întors.

— Dumnezeule!

Lângă chiuvetă, alături de ea, stătea Nisha, acoperindu-și fața cu o mână.

— Ești nervoasă?

Emma s-a întors la loc și a deschis robinetul cu mâna tremurându-i.

— O! Ce-i cu tine?

Nisha și-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Ai și uitat?

— Să uit ce?

Nisha și-a pus mâinile în șolduri. O privea pe Emma cu dispreț.

— Să ornăm dulăpioarele. Căpitanii trebuie să facă asta la fiecare început de an.

Emma a clipit surprinsă. De unde era să știe ea?

Nisha a scos un sunet de frustrare din adâncul gâtului.

— Ăăă! Știi, nu putem face toată munca doar unele dintre noi. Unele dintre noi mai trebuie să se pregătească și pentru facultate.

Emma a ridicat din umeri. Wow!

— Vreau să merg la facultate, a spus ea indignată. Vreau să intru la USC.

Pentru o clipă, Nisha a tăcut, ca și cum ar fi așteptat poanta. Apoi a izbucnit în râs.

— Ăsta e cel mai nostim lucru pe care l-am auzit astăzi!

A împins ușa de la toaletă și a pornit pe hol spre vestiar. Emma a urmat-o. Nisha mergea repede. Își agita într-o parte și-ntr-alta coada de cal și-și ținea pumnii strânși. Au coborât iute scara și au trecut valvârtej pe lângă Jason și Kendra, cuplul cu acnee care se giugiulea întotdeauna în micul alcov de sub casa scărilor. În trecere, Emma a observat că mâna lui Jason dispăruse sub cămașa Kendrei.

Nisha a dat buzna în vestiar, trecând pe lângă fetele care-și puneau costumele de baie, de scrimă sau de majorete și îndreptându-se direct spre micul birou. Teancuri de cartoane, markere Crayola, nisip colorat strălucitor și stickere ocupau cea mai mare parte a mesei late, vechi. Deasupra trona un vas cu sclipici roșu, aruncând mici pete scânteietoare pe podea. Emma se gândea că seamănă cu sângele de zână.

În mijlocul mesei erau întinse douăzeci și cinci de etichete cu nume scrise pe ele, câte una pentru fiecare fată din echipa de tenis. Numele lui Brooklyn Killoran era scris cu litere roz și înconjurat cu stickere în formă de steluțe căzătoare. Numele Isabellei Mesweeny era scris pe fond fosforescent pe o bucată de carton negru. Pe fiecare literă din numele lui Laurel Nisha desenase flori, iar marginea cartonului o ornase cu viniete întortocheate. Apoi, Emma a observat eticheta care-i aparţinea lui Sutton, numele ei era scris cu un font simplu, într-un pătrat alb. Nu exista niciun sclipici și nicio culoare, sau vreun sticker cu dă-i bătaie sau cu AS ! Ar fi putut ține loc de plăcuță pe celula unei închisori.

— Am cam terminat treaba, a spus Nisha ridicând eticheta care era cel mai aproape de ea, pentru o fată pe nume Amanda Pfeiffer. Dar mă poți ajuta să le lipim pe dulăpioare, dacă crezi că ești în stare.

— Când le-ai făcut? a întrebat-o Emma.

— În weekend, a spus Nisha, dând un bobâmac unei bucățele de

sclipici care i se lipise de încheietură.

— De ce nu m-ai chemat să te ajut?

Pentru o clipă, Nisha s-a holbat la Emma, apoi a râs strident, ca o vrăjitoare.

— De parcă te-aș ruga eu pe tine să mă ajuți cu ceva!

A înhățat o etichetă de pe masă, dărâmând câteva creioane colorate pe podea. În vreme ce Nisha pornise spre zona cu dulăpioarele echipei de tenis, Emma a observat câteva mici pete strălucitoare de sânge fals care rămaseră pe pereți, pe podea și pe dulăpioare de la farsa din urmă cu o săptămână. Nisha stătea chiar pe o astfel de pată, lipindu-și mândră pe ușa dulăpiorului eticheta cu propriul nume – încadrat de două rachete de tenis încrucișate.

Emma și-a mușcat buzele.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut săptămâna trecută.

Nisha a trecut liniștită la următorul dulăpior, agățând eticheta cu numele lui Bethany Howard.

— Nu contează! a zis ea cu nonșalanță.

— Nu meritai asta, a adăugat Emma.

Voia să mai spună și că nici ea nu meritase ca Nisha să-i dea un echipament de tenis pentru copii, dar ar fi fost prea mult.

Nisha a rupt o altă bucată de scotch, după care s-a întors ca s-o înfrunte pe Emma. Avea o privire sălbatică.

— Idiotul vostru de sânge fals mi-a stricat vesta mea preferată de tenis! — a întins un deget acuzator spre pieptul Emmei. Era vesta mamei. A trebuit s-o arunc din cauza voastră!

Emma a făcut un pas în lături, lovindu-se cu piciorul de o apărătoare de față. Dar văzând-o pe Nisha că scoate flăcări, și-a dat seama că nu era vorba doar de furie în vocea ei. Ci și de durere.

Cu umerii strânși și cu buzele țuguiate, părea mică și neajutorată. Emma s-a întrebat cum murise mama Nishei. Era genul de întrebare pe care fosta Emma ar fi pus-o. Atât de mulți copii adoptați își pierduseră părinții. Și chiar dacă n-avea cum să știe sigur ce se întâmplase cu Becky, uneori Emma se simțea ca și cum ar fi fost unul dintre copiii aceia. Uneori, chiar dacă se știa vinovată fie și numai gândind-o în sinea ei, își dorea ca Becky să fi murit, căci asta ar fi îndemnat că nu alesese s-o părăsească.

Simțeam gheara propriei mele vinovății, pentru toate lucrurile pe care le avusesem cu vârf și-ndesat în viață și pe care se pare că le luasem drept cuvenite. Văzusem pierderi în jur, dar moartea nu

păruse ceva ce ar putea atinge o fată ca mine. Cât de greșit gândeam!

Oftând, Emma a luat eticheta simplă cu numele lui Sutton și a agățat-o pe ușa dulăpiorului ei. Arăta jalnic alături de celelalte etichete strălucitoare și vesele. După o clipă, a tras mânerul și s-a uitat încă o dată în dulăpior. De un cârlig atârna jacheta sclipitoare a echipei. În fund era o sticlă goală, turtită de apă Propel. Pe raftul de sus se mai găseau niște șosete de sport murdare, făcute ghem. Emma ar fi vrut să-i spună Nishei că și ea își pierduse mama.

În tăcere, Nisha rupea din scotch, lipind etichete. Emma a dat să închidă dulăpiorul, dar s-a oprit. Buzunarul din față al jachetei era umflat. După o clipă, a întins mâna și a scos un șervețel mare, împăturit. În interior cineva notase cu un scris aplecat, băiețesc: Bună, Laurel! Alături era desenată o față zâmbitoare cu ochi bulbucați de bețiv și cu o limbă de care atârna o halbă înspumată de bere. Era semnat Thayer.

— Ce-i asta?

Emma s-a întors. Nisha stătea chiar în spatele ei. Îi simțea pe gât răsuflarea mirosind a bomboane de mentă. A încercat să împăturească șervețelul înainte să-l poată vedea și Nisha, dar aceasta se uita deja atentă ca să descifreze cuvintele.

— Așadar, furi și corespondența surorii tale?

Emma a făcut ochii mari.

— Eu…

Nisha i-a făcut semn cu degetul.

— Am auzit că Laurel era gata să te ucidă pentru ce i-ai făcut.

— Să mă ucidă? a repetat Emma.

Și-a amintit de poza de pe telefonul lui Madeline, în care Laurel purta colierul lui Sutton.

Nisha o privea atentă. O bucățică de sclipici care i se lipise de obraz a strălucit în lumină.

— N-o face pe proasta, Sutton! Știai că Laurel ține la el! Emma a clipit surprinsă. Dar înainte să mai poată spune ceva, Nisha a făcut stânga-mprejur pe tocuri și s-a întors în birou, împrăștiind un nor de sclipici roșii în urmă.

Și lăsându-ne pe Emma și pe mine buimace, disperate să aflăm mai multe!

24
Oare nu orice fată crede că sora eL vrea s-o ucidă?

Joi, după încă un antrenament de tenis la fel de prost, Emma stătea pe patul lui Sutton, cu un carnețel și un pix în poală. Știre senzațională, a scris ea. Sora încearcă să descopere asasinul gemenei sale. Prea cumplit ca să poată fi povestit în cuvinte.

Apoi a aruncat pixul pe saltea și a închis ochii. Nădăjduise că scriind asta ca pe un titlu de ziar avea să se lămurească, să facă lucrurile să pară mai normale. Dar nu era nimic normal în toată afacerea. S-a apucat să compună o altă listă cu prietenele lui Sutton și cu motivele posibile pe care le-ar fi avut fiecare dintre ele ca s-o ucidă. Până atunci întocmise vreo zece variante ale aceleiași liste, mâzgălite pe carnețel și aruncate la coșul de gunoi, sau chiar tastate pe iphone-ul lui Sutton, ceea ce, am putea spune, friza ironia! Problema era că fiecare membră a Jocului Minciunii avea motive să ucidă – Charlotte pentru că Sutton i-l furase pe

Garrett. Laurel pentru că Sutton... ei bine, îi făcuse ceva lui Thayer. Oare același ceva o înfuriase și pe Madeline?

Celularul cel vechi al Emmei a sunat din nou de sub pat, de unde și-l ascunsese. A lăsat deoparte carnețelul și s-a întins după el. După ce folosise un iphone, Blackberry-ul ei i s-a părut demodat și uzat. Era ca și cum ar fi văzut pe stradă un maidanez după ce se jucase doar cu câini frumoși și curați.

Alex îi trimisese un mesaj: totul e în regulă pe tărâmul surorii?

Firește, i-a răspuns Emma. Nici măcar n-o mai deranja că mințea. Ea și Alex își scriseseră de mai multe ori în săptămâna aceea, iar Emma nu-i dezvăluise nimic despre cele întâmplate. Alex știa că Emma locuia la familia Mercer și că își petrecea timpul împreună cu Sutton, cunoscându-se, exact ca în basme. Numaidecât, a țârâit alerta de la un nou mesaj: CUM RĂMÂNE CU LUCRURILE PE CARE LE-AI ASCUNS ÎN CASETA DE BAGAJE? VII SĂ LE IEI, SAU VREI SĂ ȚI LE TRIMIT EU?

Emma s-a aruncat pe spate în pat și a început să se scarmene pe față. Habar n-avea ce să facă acum cu lucrurile ascunse în caseta de

bagaje – mai ales cu banii, deocamdată le las acolo unde sunt, a scris ea.

În aceeași clipă, ușa de la dormitor s-a deschis încet. Emma s-a întors, împingând Blackbeny-ul sub o pernă. În prag s-a ivit Laurel. În spatele ei stătea doamna Mercer, cu un coș cu rufe în mână.

— Ce faci? a întrebat Laurel, intrând în cameră.

Obrajii Emmei s-au îmbujorat.

— Ai auzit vreodată de cioc-cioc?

Laurel s-a strâmbat.

— Iartă-mă!

— Fii și tu mai drăguță, Sutton! a mustrat-o doamna Mercer.

S-a apropiat de scrinul lui Sutton și a aruncat un vraf de rufe lângă televizor. Printre ele, și rochia în dungi a Emmei. Emma a vrut să-i mulțumească – de ani de zile nu-i mai spălase cineva hainele –, dar s-a gândit că era un lucru pe care doamna Mercer îl făcea pentru Sutton permanent.

După ce doamna Mercer a plecat, Laurel a rămas în cameră. Emma și-a dat părul după urechi. A simțit cum îi crește adrenalina în tot corpul, iar mâinile au început să-i tremure ușor. Nu putea să-și ia gândul de la poza aceea în care Laurel purta colierul lui Sutton.

— Ce vrei? a întrebat-o ea.

— Vreau să știu dacă mergi la Mr. Pinky, să-ți faci manichiura și pedichiura, a spus Laurel punându-și mâinile în șold. Dacă da, haide!

Emma s-a uitat în gol, spre scaunul-ou, roz cu alb, din colț. Bikiniul și șosetele pe care Sutton le aruncase înainte să dispară erau încă acolo. Pe Emma n-o lăsase inima să le pună în dulap. După explicația neconvingătoare a Nishei din seara precedentă, se logase din nou în contul lui Sutton de pe Facebook și cercetase încă o dată pagina lui Laurel. Își închipuise că Laurel și Thayer erau prieteni, dar nu-și dăduse seama că Laurel făcuse o pasiune pentru el. Însă uitându-se din nou la fotografii, s-a convins de asta. În toate pozele de grup, Laurel stătea numai lângă Thayer. Într-o fotografie în care Thayer râdea alături de Charlotte, Laurel apărea și ea în fundal, uitându-se spre băiat. Un link de pe Youtube îi înfățișa pe Laurel și Thayer dansând un tangou la un bal de la școală. Thayer o lăsase mult pe spate pe Laurel, iar aceasta zâmbea încântată. Era zâmbetul cuiva care dorea ceva mai mult decât o simplă prietenie. Dar în mai, cu o lună înainte de dispariția lui Thayer, mesajele de pe

Perete dintre cei doi se opriseră dintr-odată. Și nu mai existau nici poze cu ei împreună. Era ca și cum ceva – sau cineva – îi ținea despărțiți.

N-o face pe proasta, Sutton! Spusese Nisha. Știai că Laurel ține la el! Și mai era notița din 17 mai din jurnalul lui Sutton: L e devastată din pricina lui T. Adună-te, afurisito! E doar un băiat! Era clar că T venea de la Thayer. Cu toate astea, răspunsurile nu erau ușor de dat. Nu era ca și cum cineva ar fi descris în amănunt ce se întâmplase.

Și, în mod sigur, nu corespundea nici cu amintirile mele. Speram că nu făcusem nimic ca să-mi rănesc sora, dar nu puteam să știu exact.

Emma a urmărit-o pe Laurel luând o sticluță cu parfum de pe comoda lui Sutton și mirosind dopul. A zâmbit încântată, ca și cum n-ar fi avut nimic cu sora ei. Apoi și-a amintit de cocorul pe care Laurel i-l pusese lângă farfurie cu o săptămână în urmă. Poate că se grăbea să tragă concluzii. Doar pentru că Nisha spusese că Laurel ar ucide-o, nu însemna că o și făcuse. Era doar un lucru pe care-l putea spune oricine. Și poate că exista un motiv întemeiat pentru care Laurel purta medalionul lui Sutton în poza aceea de pe telefonul lui Madeline. Același medalion care acum atârna la gâtul Emmei.

— Stai să-mi pun blugii, a hotărât Emma.

Laurel a zâmbit.

— Ne vedem jos!

Dar Laurel s-a oprit la jumătatea drumului către ușă, holbându-se la ceva de pe pat.

— Ce-i aia?

Emma i-a urmărit speriată privirea. Pe saltea era carnețelul ei. Pe prima pagină scria: Fată strangulată în casă. Se gândește să-și acuze prietenele. A înhățat carnețelul și l-a acoperit cu mâna.

— Un proiect pentru școală.

Laurel a rămas locului un moment.

— Dar tu nu faci proiecte pentru școală!

A clătinat din cap și a ieșit din cameră. Însă înainte să coboare scările, i-a mai aruncat Emmei o privire.

De unde mă aflam eu, era greu de zis dacă era o privire nedumerită... sau ceva mai mult.

Mr. Pinky era un salon micuț, ascuns la poalele munților, făcând parte dintr-un complex unde se mai găseau un magazin de iaurturi organice, o pensiune pentru pisici și o clădire care avea în fereastra

din față afișul spălaturi complete de colon! În câteva minute slăbiți 3 kg!

Bine măcar că Laurel n-o silise să meargă acolo.

Salonul era ceva între un spa de lux și Star Trek. Manichiuristele și pedichiuristele purtau uniforme mulate pe corp, socotite ultramoderne, dar Emmei i se părea că se pregătesc să se îmbarce pe o navă spațială și să zboare cu întregul salon în constelația Racului.

Emma și Laurel s-au așezat să aștepte pe o canapea gri, cu pânza lustruită.

— Te-ai pregătit pentru petrecere? a întrebat-o Laurel scoțându-și balsamul de buze din poșetă și dându-și puțin cu el.

— Eu așa zic, a mințit Emma.

Când se întorsese de la antrenamentul de tenis din ziua aceea, în dormitorul lui Sutton o așteptau alte plicuri cu RSVP. Mai toate conțineau mesaje de genul Abia aștept! Sau Petrecerea anului!

— Ai face bine să te fi pregătit! a spus Laurel, dându-i un ghiont. Ai avut destul timp! Ți-a spus Garrett ce cadou ți-a luat?

Emma a clătinat din cap.

— De ce? Ți-a spus ție?

Laurel a zâmbit larg, complice.

— Nuu, dar am auzit zvonuri...

Emma a strâns în mână pânza canapelei. Ce mare chestie era cu acel cadou al lui Garrett?

Prin încăpere au trecut toate angajatele salonului. Aerul s-a umplut de miros de diluant și de loțiune de aloe pentru mâini. Emma a băgat mâna în poșetă și a atins șervețelul de la Thayer. A simțit un nod în stomac. Plănuise să-l scoată la plecare, dar nu mai putea aștepta.

— Laurel!

Laurel și-a ridicat ochii și a zâmbit. Emma a pus șervețelul între ele.

— Am dat peste asta în dulapul meu din vestiar.

Uitându-se la fața zâmbitoare de bețiv pe care o desenase

Thayer, Laurel s-a încruntat. Își făcea de lucru cu o gaură mică din blugi. Apoi s-a auzit un sunet de material sfâșiat și dintr-odată ruptura s-a adâncit.

— O! a șoptit ea.

— Îmi pare rău! a spus Emma cu vocea tremurându-i. Nu știu cum

a ajuns acolo.

Tehnic vorbind, nu era o minciună. Laurel învârtea șervețelul în mână, uitându-se absentă spre raftul cu sticluțele de ojă în culorile curcubeului. Emma și-a încordat palma pe brațul canapelei. Oare Laurel avea să explodeze? Să țipe? Să se repeadă la ea cu forfecuța de unghii?

— Nicio scofală! a spus ea în cele din urmă. Am și eu un milion de bilețele de la Thayer, exact ca ăsta, în camera mea.

Apoi și-a scos liniștită iphone-ul și a început să-și verifice e-mailurile.

— Ți-e dor de el? a îngăimat Emma.

Laurel butona în continuare la iphone.

— Normal!

Vocea îi era egală. Ca și cum ar fi discutat despre diferitele tipuri de unt de arahide. Apoi a făcut un semn din cap spre sticla de Snapple pe care Emma o luase din frigider.

— Îmi dai și mie?

Emma a ridicat din umeri, iar Laurel a luat o gură zdravănă. Imediat ce-a pus sticla înapoi pe măsuță, umerii au început să-i tresalte. Și-a dat capul pe spate și s-a lăsat moale pe canapea. Și-a dres glasul și, făcând ochii mari, s-a uitat înspăimântată la Emma.

— Nu... nu pot...

Emma a sărit în picioare.

— Laurel!

Laurel a scos un sunet ca și cum s-ar fi sufocat, apoi s-a zguduit într-un spasm și a leșinat, cu părul ei blond răvășit în toate direcțiile pe canapea. Mâna dreaptă îi tremura.

— Laurel! a strigat Emma, zgâlțâind-o de umeri.

Laurel nu-și putea deschide ochii. Gura îi era inertă.

iphone-ul pe care-l ținuse în mână a căzut pe podea.

— Ajutor! a țipat Emma.

S-a aplecat ca să-i verifice respirația. De pe buzele lui Laurel nu se desprindea niciun sunet. I-a apăsat cu degetele încheietura mâinii. Pulsul abia i se simțea.

— Trezește-te! a strigat Emma scuturând-o.

Capul lui Laurel se clătina precum cel al unei păpuși de cârpă. Brățările ei groase de argint zăngăneau.

Emma a sărit din nou în picioare și s-a uitat în jur. Dintr-un scaun de pedichiură aflat în cealaltă parte a încăperii se holba la ele o

negresă cu o revistă Vogue în poală. A apărut în fugă o femeie micuță, hispanică.
— Ce-a pățit?
— Nu știu! a răspuns Emma, disperată.
— E însărcinată? a sugerat femeia.
— Nu cred...
— Hei! — femeia a tras-o pe Laurel de mână. Hei! I-a strigat apoi în față, pălmuind-o.

Emma și-a dus urechea la gura lui Laurel. I-a trecut prin cap să-i facă respirație gură la gură, cum învățase la orele de baby-sitting în clasa a șasea. O prinzi de nas și pe urma îi respiri în gură, sau invers?

Apoi ceva rece și umed i-a atins lobul urechii. Emma s-a dat înapoi uluită. Era... o limbă? S-a holbat la fața lui Laurel. Și apoi, dintr-odată, Laurel a deschis ochii.

— Bau!

Emma a scos un țipăt. Laurel nu se mai putea opri din chicotit.

— Ți-am făcut-o! Credeai c-am murit!

Femeia a țâțâit.

— Ne-ai păcălit pe toate! Ai o problemă!

Apoi a dispărut repede, clătind din cap.

Emma s-a așezat pe canapea și s-a lăsat pe spate. Își simțea inima ca un steag fluturând în vânt.

Laurel și-a aranjat tricoul, îmbujorându-se.

— Am avut un profesor bun, surioară! Dar n-am crezut să te prostesc cu ceva atât de simplu!

Apoi s-a ridicat, și-a pus geanta pe umăr și s-a dus la peretele cu rafturi pline cu oje ca să-și aleagă culoarea pentru manichiură.

Emma s-a uitat la spatele drept și suplu al lui Laurel. Capul îi vâjâia. Cu siguranță că fusese un mod inventiv de-a schimba vorba despre Thayer! Dar un lucru rămânea în continuare de neînțeles. O fată a cărei soră mai mare făcuse ceva ca să-i distrugă pasiunea nu răspunde doar cu un râs și-o farsă. Dacă cineva i-ar fi făcut așa ceva Emmei, l-ar fi distrus. Ar fi ripostat. S-ar fi răzbunat.

Apoi, Emma și-a ridicat fruntea. Luminile fierbinți de deasupra o ardeau pe cap. Nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru care Laurel nu mai avea de ce să fie furioasă.

Dintr-odată, m-am gândit și eu la același lucru: poate că Laurel se

răzbunase deja!

25
O adăugire de ultimă oră la lista cu invitați

— Aș vrea să rezolv puzzle-ul, Pat! spunea la televizor o mamă devotată, cu un zâmbet permanent pe figură.

Apoi, o altă imagine, cu jocul Roata norocului. Fuseseră completate toate literele de la obiect, cu o singură excepție. „Culege flori proaspete?”

Când prezentatoarea, Vanna, a întors litera finală, s-a auzit o muzică triumfătoare. Mama devotată sărea încolo și-ncoace, surescitată de câștigul de nouă sute de dolari. Era joi seara, târziu. Stând în patul lui Sutton, Emma se uita pe canalul cu jocuri la o emisiune Roata norocului în reluare. De obicei, emisiunea o liniștea. Îi amintea de momentele când o urmărea alături de Becky pe canapeaua veche – aproape că simțea din nou mirosul de burgeri cumpărați de la un take-away și aproape că o auzea pe Becky dând cu voce tare răspunsurile și criticând rochia de bal cu paiete a Vannei.

Dar acum, când se uita la roata aceea de pe ecran, nu putea să se gândească decât la metafora cu propria ei viață – o roată a șansei. Risc sau răsplată. Una dintre gemene primind traiul bun, cealaltă, pe cel rău. Una murind, cealaltă rămânând în viață. Cea rămasă în viață alegând între a găsi persoana de care era aproape sigură că-i ucisese sora... sau a dispărea în tăcere.

Laurel o ucisese pe Sutton.

Gândul îi sfâșia creierul secundă de secundă, făcând-o să se înspăimânte de fiecare dată. Simțea că acesta era adevărul. Înainte, toate indiciile duceau la Charlotte, dar acum Laurel părea să fie singurul răspuns. După ce se întorsese de la salonul de manichiură, căutase și mai multe indicii care se legau între ele: contul lui Sutton de pe Facebook era pus pe acces automat, ceea ce însemna că Laurel ar fi putut să se strecoare în camera lui Sutton ca să se logheze, să găsească mesajul de la ea și să-i compună un răspuns, ademenind-o aici. Apoi, mai era bilețelul cu Sutton este moarta, pe care-l găsise Laurel pe mașina ei. În afară de o urmă de polen într-un colț, hârtia nu avea nicio îndoitură, nicio cută și nicio urmă de murdărie, cum

ar fi trebuit să aibă dacă Laurel o luase, așa cum pretinsese, de sub ștergător. Ea nici nu văzuse de fapt bilețelul pe mașina lui Laurel – ceea ce putea însemna că Laurel mințise că cineva îl lăsase acolo! Ar fi putut la fel de bine să-l scoată din poșetă.

Laurel fusese prezentă, de asemenea, la petrecerea în pijamale de la Charlotte. Dormise lângă ea în dormitorul imens al lui Charlotte, așa că i-ar fi fost ușor s-o vadă când plecase să bea apă. Ar fi putut să se furișeze jos ca s-o stranguleze cu colierul lui Sutton. Și, legat de asta, pe telefonul lui Madeline se găsea poza cu Laurel purtând colierul respectiv. Arăta identic cu cel pe care-l avea ea acum la gât.

Și mie mi se păreau identice. Mi-am derulat din nou în minte ultimele amintiri pe care le recuperasem. Cum mă pierdusem cu firea și-i aruncasem colierul identic cu al meu în crâng. Expresia de durere a lui Laurel. Apoi m-am gândit la mâinile care mă prinseseră, împingându-mă în mașină. Portbagajul fusese mic și înghesuit, probabil de mărimea celui de la Jetta lui Laurel.

Dar îmi veneau mereu în minte și amintirile fugare cu mine și Laurel râzând împreună la piscina La Paloma. Ținându-ne de mână. Prietene! Ce ne despărțise oare? De ce nu încercasem să fac cumva ca să ne înțelegem mai bine? Refuzam să cred că Laurel ar fi putut să mă omoare. Și cum rămânea cu acel cap cu păr roșcat pe care-l zărisem prin legătura de la ochi, atunci când atacatorul mă trăsese afară din portbagaj? Să mă fi înșelat oare ochii?

Emma s-a ridicat din pat și a început să patruleze prin cameră. Nu avea încă nicio dovadă solidă, dar filmulețul cu strangularea trebuia să fi fost făcut în noaptea când Sutton fusese ucisă. Avea sens. Poate că după ce Laurel îi scosese lui Sutton legătura de la ochi și descoperise că nu era moartă îi pusese din nou colierul la gât surorii sale și terminase treaba. Poate că, de fapt, crima avusese loc după finalul filmulețului... Ah, dacă filmulețul ar mai fi fost online – ar fi fost de-ajuns să-i convingă pe polițiști că ceea ce le spusese era adevărat! Și cum de dispăruse de pe net? De ce ar fi postat ucigașul ceva, știind sigur că astfel avea să fie prins?

Doar dacă, desigur, Laurel nu-l postase ca s-o ademenească pe ea. Poate că într-un fel sau altul aflase că sora ei adoptivă are o geamănă. Și poate bănuia că acel clip va ajunge la ea... iar ea va ajunge aici. Funcționase!

Emma s-a sprijinit cu palmele de peretele neted și alb. Din dormitorul lui Laurel, vecin cu al ei, se auzea o muzică înfundată.

Și-a închipuit că Laurel stătea în cameră, punând la cale următorul pas. S-a apropiat de televizor și l-a închis. Dintr-odată, i s-a făcut frică la gândul că ar putea fi atât de aproape de criminal. Se simțea ca o prizonieră în încăperea aceea – o prizonieră în viața surorii sale moarte. A smucit ușa și a deschis-o, năpustindu-se apoi pe scări. Chiar în momentul când era pe cale să deschidă ușa de la intrare, cineva și-a dres glasul în spatele ei.

— Unde pleci?

Emma s-a întors. În biroul de lângă vestibul se afla domnul Mercer, tastând ceva pe netbook-ul său. În ureche avea o cască Bluetooth.

— Păi ies să iau aer, a spus Emma.

Domnul Mercer s-a uitat la ea pe deasupra ochelarilor.

— E trecut de nouă! Nu-mi place ideea să te plimbi singură noaptea.

Emma a schițat un zâmbet. Părinților ei adoptivi puțin le păsa când pleca și când venea. Nu-și făceau niciodată probleme pentru siguranța ei. Chiar și Becky o lăsa să colinde serile – deși era mică, dacă locuiau într-un motel o trimitea la automat să-i cumpere suc și biscuiți.

Și apoi, domnul Mercer nu-și facea nici el griji pentru siguranța ei, ci pentru fiica lui, Sutton. Emma nu a îndrăznit să-i susțină privirea, știind că fiica lui numai în siguranță nu putea fi și că acest lucru se putea datora taman celeilalte fiice a lui. Trebuia să iasă naibii odată de-acolo! A văzut racheta de tenis a lui Sutton sprijinită de dulapul din hol și a înșfăcat-o.

— Trebuie să-mi exersez serviciul.

— Bine, a spus domnul Mercer, revenind la laptopul său Dar să te întorci într-o oră. Trebuie să vorbim despre regulile pentru petrecerea ta.

— OK! a strigat Emma.

Apoi a trântit ușa și a alergat în mijlocul străzii. Toata lumea își scosese tomberoanele verzi de gunoi pe trotuar și aerul duhnea a legume putrezite și a scutece murdare. Cu cât se depărta de locuința lui Sutton, cu atât mai bine – și mai în siguranță – se simțea. S-a oprit în parc, distingând o siluetă cunoscută culcată în X pe terenul de tenis. Inima ia tresărit.

— Ethan! a strigat ea, iar acesta, auzindu-și numele, s-a ridicat. Sunt eu, Sutton!

— Nu-mi vine să cred că te văd aici!
Era prea întuneric ca să-i distingă fața, dar i-a simțit în voce o urmă de bucurie. Dintr-odată, s-a simțit și ea puțin bucuroasă.
— Pot să stau cu tine? l-a întrebat.
— Sigur!
A trecut de poarta de sârmă, fără să arunce monede în automat ca să se aprindă luminile. Poarta s-a trântit și s-a închis! Simțea cum Ethan o fixa cu privirea, în vreme ce s-a apropiat de fileu și s-a întins alături de el. Terenul mai păstra încă ceva din arșița zilei, mirosind ușor a asfalt încins și a apă Gatorade. Stelele licăreau deasupra lor ca niște cioburi de cuarț pe o alee. Chiar sub lună, străluceau Steaua Mami, Steaua Tati și Steaua Emma. Era descurajator faptul că, deși se schimbaseră atât de multe lucruri, stelele rămăseseră fixate în exact aceleași locuri în care fuseseră dintotdeauna, râzând de strădaniile zadarnice ale Emmei pe pământ.
Ochii i s-au umplut de lacrimi. Eforturi zadarnice, așa era! Toate planurile pe care și le făcuse în autobuzul care-o adusese aici. Toată bucuria pe care credea că ea și sora ei ar fi putut s-o trăiască împreună.
— Ești bine, Sylvia Plath? a tachinat-o Ethan.
Aerul începuse să se răcească, iar Emma și-a lipit mâinile de trup ca să se încălzească.
— Nu prea!
— Ce s-a-ntâmplat?
Emma și-a trecut limba peste dinți.
— Doamne, de câte ori te văd o iau razna.
— Super! Nu mă deranjează oamenii care-o iau razna!
Dar Emma a clătinat din cap. Nu-i putea spune ce se întâmpla cu adevărat, oricât de mult și-ar fi dorit asta.
— Mâine e ziua mea, a spus ea. Dau o petrecere.
— Serios? a zis Ethan, sprijinindu-se într-un cot. Păi, La mulți ani!
— Mulțumesc, a zâmbit Emma în întuneric.
Apoi a urmărit luminițele unui avion care înainta încet despicând cerul nopții. Într-un fel, putea să fie cea mai strașnică petrecere de aniversare pe care o avusese vreodată. Cele mai multe aniversări ale Emmei fuseseră zile banale – când împlinise șaisprezece ani, își petrecuse ziua în biroul de la Asistența Socială, așteptând să fie repartizată la o nouă familie adoptivă, iar când făcuse unsprezece

ani fugise cu puștii într-un camping. Singura dată când își sărbătorise ca lumea ziua fusese atunci când Becky o dusese într-un târg care se ținea aproape de casa lor. Emma călărise pe călușei, mâncase un copan uriaș de curcan și făcuse un blazon din hârtie colorată în verde și turcoaz, culorile ei preferate la vârsta aceea. La sfârșitul zilei, pe drumul spre parcarc, Emma o întrebase dacă vor face la fel și anul următor, tot de ziua ei. Dar până să treacă anul, Becky dispăruse.

Emma privea cerul. Un nor a trecut prin dreptul lunii, as cunzând-o pentru o vreme.

— Vii și tu?

— Unde?

— La petrecerea mea. Adică, dacă nu ai altceva de făcut. Și dacă vrei, a spus Emma mușcându-și unghia de la degetul mare.

Inima îi bătea puternic. I se păruse important să-l întrebe pe neașteptate.

Luna lumina profilul ascuțit al lui Ethan. Emma a așteptat răbdătoare răspunsul lui. Dacă zice nu, nu te supăra, și-a spus ea. N-o lua personal.

— Bine, a spus Ethan.

Emma a simțit un nod în stomac.

— Pe bune?

— Da, sigur. Vin.

— Super! a zâmbit ea. O să fii singura persoană normală de acolo.

— Asta nu știu!

După felul în care-o spusese, Emma ar fi pus pariu că Ethan zâmbea.

— Nu cred că vreunul dintre noi este normal, tu crezi? Am impresia că fiecare avem câte un secret țicnit!

— Serios? Care-i al tău?

Ethan a tăcut un moment.

— Am făcut o pasiune pentru Frau Fenstermacher.

Emma a chicotit.

— E cât se poate de înțeles. E atât de sexy!

— Da, sunt mort după ea!

— Păi baftă! a spus Emma. Sper, porumbeilor, să vă găsiți fericirea!

— Mulțam!

Ethan și-a schimbat poziția, întinzându-se la loc și lovindu-i ușor

mâna Emmei. Ea se uita la mâinile lor apropiate, cu degetele abia atingându-se. După o clipă, Ethan și-a încolăcit arătătorul pe după arătătorul Emmei și, înainte să și-l retragă, i l-a strâns încet.

Deodată, în întunericul intim și sigur, lumea ei periculoasă și nebunească i s-a părut Emmei la fel de îndepărtată ca stelele!

26
O figură din trecut

Cling! Cling! Cling!

Câteva ore mai târziu, Emma s-a trezit dintr-un somn fără vise, uitându-se buimacă în jur. Ce-a fost asta?

Cling! S-a dus repede la fereastra care dădea în curtea din față. O pietricică a ricoșat din geam și a căzut înapoi pe pământ. Emma s-a aplecat pe fereastră și s-a uitat în jos. Sub lumina lămpii de la poartă stătea o siluetă. Emma s-a frecat la ochi.

— Mama!? a strigat ea.

S-a repezit în jos pe scări, abia atingând treptele. A deschis ușa și a ieșit în întuneric. În mijlocul aleii, chiar lângă mașina lui Laurel, stătea Becky.

Mă holbam și eu la femeia de pe alee. Era prima oară când o vedeam pe mama noastră. Avea o bărbie lungă, părul negru, mătăsos și ochi verzi-albăstrii. Trupul îi era zvelt – aproape prea zvelt –, purta blugi lăbărțați, cu o gaură la genunchi, și un tricou decolorat, pe care scria THE CASUAL CLAM RESTAURANT. Era o persoană pe lângă care aș fi trecut nepăsătoare pe stradă. Nu mă simțeam cu nimic legată de ea, niciun glas al sângelui. Nu părea reală.

Dar ajungând lângă Becky, Emma a îmbrățișat-o fără să ezite. Apoi s-a dat un pas înapoi, clipind repede.

— Mamă! a strigat ea din nou.

A încercat s-o atingă pe Becky, dar aceasta părea făcută din abur. Emma și-a pipăit propria față, ca să se asigure că nu era un vis.

— Ce se-ntâmplă?!

— Nu e ceea ce crezi, scumpo! a spus Becky cu vocea ei groasă de fumător. Trebuie să fii atentă, a adăugat. Trebuie să fii înțeleaptă. Lucrurile încep să devină foarte periculoase.

— Ce... ce vrei să spui? A întrebat Emma.
— Șșt!
— Dar...
Apoi, Becky a făcut un pas înainte și i-a acoperit gura cu palma. Emmei i se părea că e o mână reală, materială.
— Trebuie să faci asta pentru mine!
Deodată, mi-a fulgerat o viziune prin minte. Am auzit aceeași voce spunând Trebuie să faci asta pentru mine tare și limpede. Cel puțin, mi s-a părut că e aceeași voce. Nu eram sigură dacă vocea îmi vorbea mie... sau altcuiva. Dar chiar când mă chinuiam să lămuresc acest crâmpei de amintire, a dispărut!
În aceeași clipă, Emma a deschis ochii!
Se afla tot în dormitorul întunecat al lui Sutton. Draperiile fluturau în bătaia vântului. Paharul pe care-l umpluse cu apă înainte să se culce era la locul lui pe noptieră. Visul îi mai stăruia încă în minte. S-a ridicat în capul oaselor și s-a dezmeticit, văzând o siluetă aplecată asupra ei.
Becky? S-a întrebat ea numaidecât. Dar silueta avea părul blond, nu castaniu, nasul cârn, iar obrajii îi erau plini de pistrui. Emma s-a uitat fix în ochii de un verde mineral ai lui Laurel. Aceasta îi acoperise complet gura cu mâna.
— Țipă! am strigat eu disperată la Emma.
Și exact asta a făcut! A dat cearșafurile la o parte cu piciorul și a lovit-o zdravăn pe Laurel peste mâini. Laurel s-a dat înapoi, uluită. După o secundă, ușa dormitorului s-a deschis și au dat buzna cei doi Mercer. Domnul Mercer nu avea bluza de pijama pe el. Doamna Mercer purta pantaloni de pijama de în și un maiou dantelat. După ei a intrat și Drake, scoțând câteva lătrături scurte și înfundate.
— Ce se petrece aici? a întrebat domnul Mercer.
— Laurel vrea să mă omoare! a urlat Emma.
— Ce? a zis Laurel, îndepărtându-se de pat ca și cum ar fi fost cuprins de flăcări.
Emma s-a cuibărit, zguduindu-se de suspine.
— Încerca să mă sufoce!
Laurel a scos un chițăit de indignare.
— Nu, da' de unde! — a arătat spre ceasul digital de lângă pat, care indica 12.O1. Am venit pentru că voiam să fiu prima care-ți urează: La mulți ani!
— Nu nega! a spus Emma, trăgându-și cearșaful la piept. Te-am

văzut!
— Sutton, draga mea, Laurel n-ar face una ca asta, a spus domnul Mercer cu blândețe.
— Probabil că ai avut un coșmar, a spus și doamna Mercer, frecându-se la ochi. Îți faci griji pentru petrecerea de ziua ta?
— De ce mi-aș face griji pentru o petrecere? a spus Emma, întinzând un deget înspre Laurel. Ea! A! Încercat! Să! Mă! Omoare!
Dar când s-a uitat din nou la domnul și doamna Mercer, pe fețe nu li se citea decât buimăceală și somn.
— Scumpo, de ce nu mergi tu jos să bei un pahar cu lapte? i-a propus doamna Mercer.
După care, căscând, au dat să plece, urmați de Laurel și Drake. Dar înainte să iasă pe hol, Laurel s-a rotit pe călcâie și a fixat-o pe Emma cu privirea. Ochii i se îngustaseră. Iar colțurile gurii i se lăsaseră în jos. Emma simțea c-o arde tot corpul! I-au venit din nou în minte cuvintele pe care i le spusese Becky în vis:

Lucrurile încep să devină foarte periculoase!

Fraza mi se învârtejea și mie în cap. Cuvintele din vis deveneau realitate!

27
La Mulți Ani! Acum mori!

— Ia uite-o și pe sărbătorită! a strigat Madeline, chinuindu-se să străbată veranda pe tocurile ei de un albastru strălucitor, îmbrăcată în rochie de seară și cu o coroniță de staniol pe cap.
I-a pus și Emmei pe cap o coroană aproape identică, pe care scrisese cu roz un 18.
— Zâmbiți! s-a repezit Charlotte spre ele, îmbrăcată într-o rochiță scurtă, în dungi și cu espadrile în picioare.
S-a apropiat de Emma și a întins în față mâna în care ținea aparatul foto. Chiar când s-a aprins blitzul, Laurel a sărit și ea în cadru, trecându-și un braț pe după umerii Emmei și rânjind larg.
— Zâmbiți! a spus Laurel, din cale-afară de entuziastă, cu un zâmbet la fel de curat ca și tunica subțire pe care-o purta peste colanții negri.

Emma s-a forțat să schițeze un zâmbet, dar avea impresia că arată speriată.

Prietenele lui Sutton s-au desprins din îmbrățișare și au început iarăși să-i ureze deodată „La mulți ani!”. Charlotte țipa cât putea de tare. Madeline o imita pe Marilyn Monroe cântându-i lui JFK. Iar Laurel cânta încet, ca un copil. Emma s-a dat puțin în lături, depărtându-se de ea.

Era 9 seara, iar petrecerea aniversară a lui Sutton era în toi. Un DJ schimba discuri pe masa de pe verandă, lângă grătar. O grămadă de puști transpirau și se-nvârteau pe ringul de dans. Fetele din echipa de tenis se-nfruptau din farfuriile cu sendvișuri. Doamna Mercer aranjase pe verandă mici lampioane roz și umpluse castroanele de punci. În jurul verandei erau dispuse cel puțin douăzeci și cinci de minicamere de filmat. Trei laptopuri erau așezate pe o masă de lângă ușă, cu câte un cablu pentru încărcat poze pe Facebook și Twitter. În zona acoperită cu nisip deșertic din curtea din spate, domnul și doamna Mercer construiseră o pistă cu obstacole pentru mașinuțe cu telecomandă. Aerul era încărcat cu un amestec de parfumuri și balsamuri de păr, plus o ușoară aromă de băutură. Pe o masă lată de lângă ușă se găsea un morman de cadouri ambalate frumos, mai multe decât văzuse Emma vreodată în viața ei.

Nu că ea s-ar fi putut bucura de vreunul. Ce dacă purta rochița roz-pal pe care-o găsise în dulapul lui Sutton atârnată pe un umeraș cu bilețelul „De ziua ta”, ce dacă petrecuse o oră întreagă la salon ca să-și onduleze părul, ce dacă înnoise ghetele cu tocuri înalte care costaseră mai mult decât bugetul ei pentru haine pe un an de zile? Nimic din toate astea nu însemna că se simțea ca o sărbătorită. Ori de câte ori se aprindea blitzul, tresărea și se întorcea. Ori de câte ori cineva o atingea ca s-o salute, se crispa. Artificiile aprinse de domnul Mercer și de câțiva băieți în fundul curții au făcut-o să se dea înapoi speriată. Semănau cu niște focuri de armă. Simțea ca și cum fiecare minut era și ultimul din viața ei.

Speram să se înșele.

După ce au terminat cu urările, Madeline, Charlotte și Laurel s-au uitat la poză pe ecranul aparatului foto.

— Madeline arată de parc-ar fi beată, a spus Charlotte.

— Iar eu par drogată, a spus Laurel dându-se puțin la o parte ca să vadă și Emma ecranul. Numai tu arăți normal. Dacă pui asta pe

Facebook, va trebui să ne scoți din poză în Photoshop.

Emma s-a îndepărtat încetișor de silueta musculoasă a lui Laurel, pentru că atunci când stătea aproape de ea simțea un ghem în stomac. O urmărise întreaga noapte pe Laurel. Stătuse aproape tot timpul pe ringul de dans, cerând dansuri ritmate, care să-i facă pe toți să se miște. Cu o oră înainte, o văzuse pe Emma lângă piscină și-i dăduse cadoul de ziua ei, două bilete pentru săptămâna următoare la un remake după Mizerabilii.

— Poți să mergi cu cine vrei, dar mi-ar plăcea și mie să-l văd, a spus Laurel sfioasă. Mai ții mine cum repetam scenele din carte? Ție îți plăcea întotdeauna s-o faci pe Cosette!

Îmi amintesc! Mi-a venit mie să țip. Nu că așa și era, dar voiam să pot să-mi amintesc. Ceva nu mersese deloc bine. Cum ajunsesem Laurel și cu mine, care jucam împreună scene din Mizerabilii, să ne urâm una pe cealaltă? Cum a putut sora mea să mă ucidă?

Dar Emma era convinsă că Laurel o făcuse – amintirea cu Laurel care încerca s-o sufoce, în dimineața aceea, îi stăruia vie în minte. Ceea ce nu putea înțelege era de ce! N-ar fi trebuit s-o lase pe ea în viață, astfel ca nimeni să nu afle că Sutton dispăruse? Poate că ea nu juca îndeajuns de bine rolul lui Sutton. Poate că punea prea multe întrebări, bântuind prin prea multe locuri.

Deodată, Emma a zărit pe cineva dincolo de verandă. Un tip înalt, cu părul tuns scurt, îmbrăcat într-o cămașă clasică neagră, strânsă pe corp și în blugi intrase pe poarta din spate. Sub braț ținea o cutie cu bomboane de ciocolată Godiva, iar fața îi era încordată. Căuta din ochi pe cineva. Emma a tresărit. Ethan.

I-a dat înapoi lui Madeline aparatul foto.

— Mă-ntorc imediat.

— Dar, Sutton, s-a plâns Charlotte, încă nu ți-am dat cadoul nostru!

— Un minut, a spus Emma peste umăr.

Trecând prin mulțimea de puști, a auzit-o pe Charlotte oftând:

— Ce-i cu ea?

Musafirii se strânseseră fie în jurul mesei cu mâncare, fie pe ringul de dans. Trecând printre ei fară să-l scape din ochi pe Ethan, Emma a simțit mirosul puternic de rom. Abia a reușit să se strecoare până la poartă. Văzându-l, Gabriella a râs arătând spre cutia cu bomboane de ciocolată:

— Se pare că cineva a făcut o pasiune mortală pentru sărbătorită!

Și a înghiontit-o.

Emma n-a băgat-o în seamă, ridicându-se pe vârfuri. Ethan era prins între Jennifer și Julia, singurul cuplu lesbian recunoscut – și popular – din școală, și trei băieți din echipa de fotbal care păreau să refacă o fază dintr-un meci recent. Emma a observat că Ethan începuse să-și piardă răbdarea, așa cum începe să se descarce bateria de la un telefon mobil.

Emma a făcut slalom printre fete, spre măsuță. Și, în sfârșit, a ajuns în fața lui, când Ethan tocmai lăsa cutia cu bomboane de ciocolată pe masa unde erau și celelalte cadouri, întorcându-se spre poartă. L-a prins de încheietură. Ethan s-a încordat, dar când a văzut-o, i-a zâmbit.

— Ai venit! a exclamat Emma.

Ethan a ridicat indiferent din umeri.

— Treceam prin preajmă. Nu pot să stau prea mult.

— Ah! a spus Emma, bosumflându-se.

Ethan și-a plimbat ochii lui cu gene lungi prin mulțime. Apoi a văzut cutia cu bomboane Godiva.

— Asta e pentru tine. La mulți ani! Sper că te distrezi bine.

S-a aplecat și s-a apropiat de ea.

— Am auzit că toate marile poete fac o obsesie pentru ciocolată.

— Mulțumesc! a spus Emma, pipăind capacul cutiei pătrate și aurii.

Ethan alesese bomboane de ciocolată neagră, preferatele ei.

— Chiar mă bucur că ai venit.

Pe fața lui Ethan a apărut un zâmbet. Dar apoi a dispărut la fel de repede, când s-a uitat în spatele ei. Emma s-a întors la timp ca să-l vadă pe Garrett făcându-și loc printr-un grup de puști. A ajuns lângă ea, a luat-o pe după mijloc, a răsucit-o și a sărutat-o lung și pasional.

Când a simțit buzele lui Garrett peste ale ei, Emma a început să dea neajutorată din mâini. Obrajii îi ardeau. Simțea cum toată lumea se uită țintă la ea.

— Hopa! a strigat o fată de lângă ea.

— Așa! a spus unul dintre băieții din echipa de fotbal.

— Luați-vă o cameră! a țipat Madeline din apropiere.

În cele din urmă, Garrett i-a dat drumul. Emma l-a căutat din ochi pe Ethan... dar acesta dispăruse!

28
Seducția și crima merg întotdeauna mână-n mână

Garrett o trăgea pe Emma forțând-o să intre în casă. Ea s-a oprit, refuzând să meargă mai departe.

— Ai fost din cale-afară de nepoliticos! Cum să mă întrerupi pur și simplu dintr-o discuție așa cum ai făcut-o? La urma urmei, eu sunt gazda!

Garrett s-a întors spre ea și a luat-o de mână.

— Dar te-am salvat, Sutton! Landry te prinsese acolo.

— Ba deloc! a pufnit Emma.

— Ba da!

Garrett vorbea pe un ton curtenitor, dar și ușor trufaș. Ca și cum ar fi fost cel care știa ce era mai bine de făcut.

Emma a rămas câteva clipe cu gura căscată. Muzica de afară răzbătea până acolo. Apoi s-a auzit un clanc! — cineva plonjase pe trambulina elastică.

— Nu sunt domnița ta atacată de zmeu, a spus ea în cele din urmă, cu obrajii în flăcări.

Pe fața lui Garrett a apărut o expresie de nedumerire.

— Îmi pare rău! a spus el luând-o din nou de mână. La naiba! Voiam doar să petrec ceva timp numai cu tine. Nu te-am văzut deloc în seara asta.

Emma s-a sprijinit de pendula bunicului, amintindu-și privirea sfioasă de pe chipul lui Ethan când îi întinsese cutia cu bomboane de ciocolată.

— Când o să-ți dau cadoul, o să uiți de incident, a zis Garrett sigur pe el. Îți promit!

Și spunând acestea, a tras-o în sus pe scări.

Emma l-a urmat, ocolind un teanc de tricouri împăturite pe care doamna Mercer le lăsase pe o treaptă. Ce să-i fi adus Garrett, de nu putea fi văzut jos?

— Am ajuns! a spus el gâfâind.

A deschis ușa de la dormitorul lui Sutton. De pe toate suprafețele posibile licăreau lumânări. Emma a simțit cum o învăluie mirosul uleiului aromat de levănțică. Din niște difuzoare stereo picura vocea lui Billie Holiday. Garrett trăsese complet draperiile și împrăștiase petale de trandafir pe podea și pe pat. Pe pernă se găsea o cutie de

bomboane Valrhona, iar pe noptieră, două pahare cu șampanie.
Emma a rămas cu gura căscată. I-a venit în minte discuția de la picnic. Îți amintești despre ce-am vorbit astă-vară? De planurile noastre?! Mă gândeam să fac asta chiar de ziua ta.
— O, Doamne! a spus ea apăsat.
După Billie Holiday, începuse o melodie de dragoste cântată la chitară de Jack Johnson. Garrett i-a zâmbit grav
Emmei. Apoi, ca și cum ar fi fost la un concurs „cine se dezbracă mai repede", și-a dat jos tricoul, aruncându-l pe podea. Apoi și-a aruncat pantofii din picioare și și-a deschis cureaua.
— O, Doamne, oprește-te! a strigat Emma.
Garrett a înghețat, îmbujorându-se. Mâinile îi tremurau un pic. Umbrele lumânărilor jucau pe pereți.
— Păi... a început Emma, chicotind nervos.
Ceva din scena asta părea ridicol de... ridicol! ÎI știa pe Garrett... de când... de două săptămâni? Iar acum trebuia să fie cu el?
— Îmi pare rău! Nu pot să fac... a spus Emma arătând spre pat, astal
Garrett s-a așezat stânjenit pe marginea patului, uitându-se la Emma ca și cum pielea i s-ar fi învinețit.
— Dar... am vorbit despre asta toată vara!
Emmei i-a căzut fața.
— Vreau să spun... m-am gândit la chestia asta, a continuat Garrett, trecându-și mâna prin părul țepos, și mi-am dat seama că aveai dreptate. N-avem de ce să așteptăm. Vreau ca prima oară să se întâmple cu tine. Nu vrei să fii cu mine, Sutton?
Emma se uita prin cameră, evitând să coboare spre marginea boxerilor lui Garrett, care se vedea deasupra blugilor. „Nu sunt Sutton", voia ea să strige.
— Păi e... cred că m-am răzgândit, a spus ea.
— Te-ai răzgândit?
Garrett i-a căutat disperat privirea. Apoi s-a sprijinit cu palmele de salteaua acoperită de petale.
— Ia stai puțin, a spus el cu o voce joasă, tremurătoare. Toate discuțiile noastre legate de sex au fost doar o farsă? Așa ai făcut și cu Thayer?
— Nu, sigur că nu! a clătinat Emma din cap, întrebându-se ce-i făcuse Sutton lui Thayer. Doar că... nu pot...
A făcut un pas mare înapoi. Parfumul de ulei aromat o cam

ameţise.
— Îmi pare rău, a spus ea din nou.
Apoi a deschis uşa şi a ieşit împiedicându-se. În loc să se repeadă pe scări în jos, la petrecere, s-a întors în direcţia opusă, năpustindu-se într-o cameră alăturată.
A închis uşa exact când Garrett ieşea pe hol.
— Sutton! a strigat el.
Emma s-a ghemuit sprijinită de uşă. Deşi mocheta îi înăbuşea paşii, îl auzea dând târcoale.
— Sutton! a strigat el din nou.
Emma a rămas nemişcată, silindu-se să respire încet şi rugându-se să nu intre peste ea.
După o clipă, Garrett a oftat. O uşă s-a trântit şi, în câteva secunde, s-a deschis din nou. Apoi Emma l-a auzit coborând scările şi oprindu-se în vestibul.
S-a ridicat şi s-a sprijinit cu spatele de uşă, oftând uşurată. Camera în care se afla avea două veioze în formă de diamante care luminau patul acoperit cu o cuvertură în dungi albe şi negre. În colţ se găsea un scaun-ou alb cu roz.
De fereastră atârna un tablou avangardist, iar pe pereţi erau înşirate milioane de poze cu fete. Emma a clipit des uitându-se în oglinda triplă agăţată pe peretele de lângă dulap. Văzând laptopul Mebook de pe birou şi plasma de pe comodă, s-a încruntat. Arătau exact ca cele din camera lui Sutton, dar în oglindă! Prin urmare… era camera lui Laurel?
Nu mai fusese în camera lui Laurel până atunci – ea îşi ţinea întotdeauna uşa încuiată. A aprins o veioză de pe birou şi s-a uitat la pozele de pe panouri. Fotografia cu Sutton şi prietenele ei în faţa cuştii cu maimuţe de la zoo îi părea ciudat de cunoscută. Ca şi cea cu Sutton, Madeline şi Charlotte duelându-se cu nişte linguri de lemn. Erau aceleaşi fotografii ca şi cele din camera lui Sutton – în majoritatea, Laurel nici măcar nu apărea.
Era ceva ciudat în faptul că Laurel reprodusese precis detaliile din camera surorii sale. Ca şi cum ar fi studiat-o pe Sutton, s-a gândit Emma, pregătindu-se să devină ea!
S-a apropiat pe vârfuri de patul lui Laurel şi a ridicat capătul cuverturii care cădea pe podea. În afară de o rachetă de tenis, nu mai erau acolo decât nişte şosete făcute ghem şi câteva elastice de păr. A căutat în dulap, unde se simţea un miros slab de parfum şi de

blugi. În vreme ce lucrurile din dulapul lui Sutton erau aranjate, în cel al lui Laurel bluzele și rochiile atârnau alandala, cu mânecile suflecate pe jumătate și curelele nedesfăcute, iar blugii și tricourile erau îngrămădite într-un colț. Pe podea erau împrăștiați o mulțime de pantofi.

Emma a închis dulapul și și-a frecat tâmplele. Trebuia să existe ceva aici! Vreo dovadă pentru ceea ce făcuse Laurel.

Eu speram să nu existe. Speram să n-o fi făcut ea.

Lumina albastră de pe monitorul laptopului lui Laurel se răspândea în toată camera. Înghițind în sec, Emma s-a apropiat de birou și s-a așezat. Screensaver-ul era un montaj cu Sutton, Laurel și restul găștii la dans, la restaurant și la petreceri în pijamale. Când Emma a atins mouse-ul, montajul a dispărut dintr-odată, lăsând loc unui desktop întunecat, plin de iconițe și dosare. Majoritatea aveau nume de genul Lucrare despre Shakespeare sau Petrecerea de la C.

De dincolo de ușă s-a auzit un țârâit. Emma a înlemnit și s-a uitat în sus. Imediat, s-a auzit un strigăt de la petrecerea de jos. O sonerie de telefon. Fiecare sunet apropiat o făcea să se încordeze speriată. Apoi, încet-încet, s-a mai liniștit.

Întorcându-se la computer, a dat căutare pentru cuvintele „Jocul Minciunii”. Rotița colorată a început să se învârtă. A apărut un dosar îngropat adânc într-un fișier provizoriu. Emma a dat clic pe el de câteva ori. Computerul a scos un mic sunet înfundat.

În dosar se aflau mai multe filmulețe. Emma l-a deschis pe primul și a apărut o imagine cu Madeline, care se prefacea că se îneacă în piscină. Era același filmuleț pe care Emma îl văzuse pe Facebook. Într-un alt clip apăreau Sutton, Charlotte și Madeline pe un teren verde de golf, noaptea, făcând graffiti pe o piatră.

— Pe o mie de dolari că Laurel nu apare, spunea Sutton.

Era un alt clip de pe pagina de Facebook a lui Sutton.

S-a uitat și la celelalte filmulețe: unul în care Sutton suna la poliție spunând că auzea un copil țipând într-un tomberon. Un altul în care Madeline îi fura mașina doamnei Mercer, care-și făcea cumpărăturile la AJ, restul fetelor stând ascunse în tufișuri cu aparatul de filmat și chicotind pe rupte când doamna Mercer, la ieșirea din magazin, intrase în panică. Un altul cu fetele întorcând pupitrele în fundul clasei și rotind drapelul american cu susu-n jos. Și așa curgeau farsele una după alta. Păreau să nu se mai termine.

Mă uitam și eu, deși mi-era din ce în ce mai rău. Fiecare farsă era

ingenioasă – dar și crudă. Făcusem rău multor oameni. Și poate că nu toți găseau că este amuzant.

Emma a dat clic chiar pe ultimul clip, denumit regina abdică. A apărut un ecran negru. Pentru câteva clipe, camera s-a mișcat repede, filmând copaci, tufișuri și luna, după care s-a fixat iar pe pământ. Cineva respira greu lângă microfon. S-a auzit o pârâitură, iar camera s-a echilibrat și s-a liniștit, ca și cum ar fi fost fixată pe un trepied. Se focalizase pe un prim-plan cu un scaun aflat în mijlocul unui câmp pustiu. Apoi, cu un vâjâit, pe scaun a aterizat o siluetă, de parcă ar fi fost împinsă acolo. Persoana avea o legătură pe ochi. La gât îi atârna un medalion rotund de argint. Emma și-a dus mâna la gură, îngrozită, dar și ușurată.

Acesta era clipul care declanșase totul. Clipul care-o adusese aici. Aceasta era dovada ei!

Pe ecran a apărut o altă siluetă. Când aceasta s-a aplecat spre cameră ca să potrivească obiectivul, Emma a scos un geamăt. Capul îi era învăluit într-o lumină ciudată, din cauza lunii de deasupra. Odată fixat obiectivul, figura a apărut clar. Emma și-a dus din nou mâna la gură. Se simțea ca într-un montagne russe care tocmai își începea coborârea abruptă! Laurel!

Am icnit și eu în tăcere. Așadar… era adevărat?

Ochii verzi și goi ai lui Laurel priveau pierduți în obiectiv. Pe chip îi era întipărit un surâs sinistru. În plan îndepărtat, Emma a auzit slab scâncetul lui Sutton. Când și-a dat seama că filmulețul avea și sonor, a făcut ochii mari. Mâinile îi tremurau. Inima îi bătea mai să-i sară din piept. Fiecare celulă din corp îi striga să fugă, dar nu-și putea dezlipi privirea de pe ecran.

— Șșt! a spus o voce din spatele camerei.

Sutton și-a întors capul în direcția sunetului. Deodată, pe ecran a apărut Charlotte! S-a apropiat de Sutton și i-a strâns mai bine legătura de pe ochi. Apoi a apărut și Madeline, trăgând-o pe Charlotte afară din cadru.

Emmei îi bătea atât de tare inima, încât o simțea bubuindu-i în spatele coastelor. Imposibil! Fuseseră toate acolo în seara aceea?

Laurel a apărut din nou în cadru și și-a tras pe față o mască de schi. A așteptat puțin până când camera s-a oprit din mișcare. După o clipă, cineva a șoptit din spatele obiectivului:

— Dă-i drumul!

Apoi Laurel a făcut semn din cap și s-a apropiat din spate de

scaunul lui Sutton. Calmă, a tras cu putere de colier, strangulând-o. De-aici clipul era cel pe care Emma îl văzuse cu aproape două săptămâni în urmă. Sutton dădea orbește din picioare. Umerii i se roteau în stânga și-n dreapta, încercând s-o îndepărteze pe Laurel. Dar Laurel trăgea în continuare.

Mă uitam îngrozită. Cum au putut să-mi facă toate așa ceva? Cum de s-au unit ca să mă ucidă?

— Mai tare! a auzit Emma o voce șoptind din afara cadrului.

Aducea cu vocea lui Madeline. Laurel a tras cu și mai multă forță.

— Un pic mai în sus! a șoptit Charlotte.

Și au urmat încă douăzeci de secunde de groază.

Fetele aflate în afara cadrului râdeau disprețuitor și chicoteau, în vreme ce Sutton dădea din picioare în toate părțile. Apoi Sutton s-a lăsat moale, iar capul i-a căzut în față. Emma și-a dus încă o dată mâna la gură.

Camera a trecut repede la Laurel. Stătea la câțiva pași de Sutton, privind-o cu groază. S-a apropiat și a atins-o pe sora ei, după care și-a retras tulburată mâna.

— Fetelor... a spus ea cu o voce spartă.

— Ce naiba! a spus Madeline panicată. Ce-ai făcut, Laurel?

— Ce vrei? a zis Laurel, cu bărbia tremurându-i. Am făcut exact ce mi-ai spus tu să fac!

Prin iarba uscată au foșnit pașii lui Charlotte.

— Sutton! N-o face pe nebuna cu noi!

Cum Sutton nu i-a răspuns, Charlotte a scos un fel de țipăt scheunat:

— Rahat, fetelor! Rahat!

Apoi, cineva din apropiere a țipat sfâșietor. Pentru o clipă, camera a pierdut imaginea. După un pocnet, obiectivul, trântit la pământ, filma silueta lui Sutton. Prin iarbă s-au auzit alți pași înăbușiți, tot mai ușori, până nu s-au mai auzit deloc.

Pe ecran a apărut aproape instantaneu o altă figură. Oricine ar fi fost, i-a tras lui Sutton legătura de pe ochi și i-a scos călușul din gură. Părul îi era ciufulit și asudat, iar fața își pierduse culoarea. După o clipă, Sutton a deschis ochii, cu o privire goală, spre obiectiv. Emma s-a uitat atentă la expresia abia conștientă a surorii ei.

Apoi, monitorul s-a întunecat. Emma a rămas nemișcată pe scaun.

— Erau toate acolo, a spus ea cu o voce tremurătoare. Toate au facut-o!

Dintr-odată, amintirea ultimelor două săptămâni i-a întors stomacul pe dos. Motivul pentru care nimeni nu trăsese alarma că, de fapt, ea nu putea fi Sutton era că toate știau adevărul – toate erau implicate. Madeline o răpise la Sabino Canyon și o luase la petrecerea Nishei. După petrecere,

Charlotte o adusese acasă la Sutton și tot ea o luase a doua zi la antrenamentul de tenis. Laurel o dusese și o adusese de la școală. Apoi, fuseseră toate la petrecerea în pijamale, iar Laurel și Charlotte își dăduseră seama că Emma era în stația de autobuz, așa că își puseseră în cap să n-o lase să fugă.

Ele aveau nevoie ca Emma să fie Sutton. La urma urmei, fără cadavru nu există crimă.

— Sutton! a strigat cineva de pe hol.

Emma a sărit ca arsă, lovindu-se cu genunchiul de muchia biroului. Era vocea lui Charlotte.

— Sutton! a strigat din nou Charlotte.

Emma a căutat disperată pe birou browserul Safari, ca să-și deschidă G-mailul. Trebuia să-și trimită filmulețul. Dar nu mai vedea clar. Iconițele arătau ca niște hieroglife.

— Hei! a strigat din nou Charlotte.

Și apoi, mult mai încet, către cineva din spatele ei:

— Să fie aici?

— Sutton! a strigat o a doua voce.

Garrett! A ciocănit la ușa camerei lui Laurel.

Emma s-a îndepărtat înnebunită de computer, lovindu-se din greșeală de scaunul de la birou. Pentru o clipă, s-a învârtit prin camera lui Laurel, gândindu-se încotro s-o ia. Sub pat? În dulap? A zbughit-o spre fereastră și s-a lipit cu spatele de perete.

O altă ciocănitură în ușă.

— Sutton! a strigat Garrett.

Clanța a început să se miște. Emma s-a aplecat pe fereastră și s-a uitat afară. Dădea spre un gard viu lung din curtea din spate. Puștimea dezlănțuită petrecea la doar câțiva metri mai încolo.

Tremurând, a ridicat mânerul ferestrei și a deschis-o. A simțit adierea aerului rece al nopții.

— Sutton! s-a auzit vocea lui Charlotte. Ești aici?

Emma s-a uitat peste umăr. Dunga de lumină care intra pe sub

ușă începuse să se lățească. Vedea acum părul blond al lui Garrett în pragul ușii. Gata! S-a gândit ea. S-a întors spre fereastră și a tras adânc aer în piept.
— Sutton! a răsunat o voce din camera lui Laurel.
Dar Emma era deja jos!

29
Marea evadare

Emma a aterizat direct în gardul viu, sfâșiindu-și tivul rochiei. S-a julit la mână într-o piatră și și-a scrântit gleznele din pricina tocurilor înalte. Scoțând un geamăt, și-a aruncat pantofii din picioare și i-a ascuns sub un cactus.
Apoi s-a uitat prin gard. Băieții erau prinși cu mașinuțele teleghidate. Fetele chicoteau, trecându-și de la una la alta un flacon. Gabriella și Lilianna erau la doar câțiva metri depărtare, cu spatele la ea, șușotind ceva supărate.
Ușa de sticlă a glisat pe șină. Garrett și Charlotte au ieșit din casă. Garrett a luat-o într-o parte, dar Charlotte a dat peste Madeline și Laurel și s-au strâns toate în dreptul tufișurilor. Emma s-a ghemuit în apropiere. Nu îndrăznea să facă nici cea mai mică mișcare.
Pe deasupra zgomotelor care răzbăteau de la petrecere, s-a auzit vocea lui Madeline:
— Era acolo?
— Am verificat și în camera lui Laurel, a spus Charlotte. A dispărut.
— N-are cum să dispară! s-a strâmbat Madeline.
Fetele s-au întors spre poartă. Emma s-a târât spre următorul tufiș, apoi spre următorul, lăsând dâre cu genunchii în pietriș. Odată ajunsă la zidul din jurul grădinii, s-a cățărat repede, zgâriindu-se pe mâini și pe coapse.
În sfârșit, a căzut de partea cealaltă a zidului, făcând pietrișul să scrâșnească sub tălpile ei goale. S-a uitat disperată în jur. Nu avea bani, nici telefon. Nici pantofi. Unde-ar fi putut merge?
În fața ei se găsea parcarea plină de mașini, blocându- i trecerea spre stradă. Cel mai aproape era un jeep Cherokee, la stânga era o Toyota, iar la dreapta i-a atras atenția un Subaru Impreza parcat de-a curmezișul. A zărit un loc de trecere dincolo de acesta, pe lângă

gardul care separa proprietatea familiei Mercer de cea a vecinilor. Nu mai avea decât să ocolească mașina, și era liberă! Ținându-și respira ția, a trecut pe lângă oglinda laterală a automobilului, rugându-se să nu pornească alarma.

Un sunet metalic a oprit-o la jumătatea drumului. La poarta din spate se aflau trei siluete. Una era înaltă și osoasă, cu păr negru și piele aurie. Alta era mai scundă și mai grasă, cu pielea palidă în lumina lunii. Cea de-a treia fată avea o coadă de cal cunoscută. Se uitau toate de jur împrejur. Laurel avea o lanternă. Emma a început să tremure și a în lemnit.

— Sutton! a strigat Madeline, cu o voce rece și urâcioasă.

Apoi s-a auzit icnetul lui Laurel.

— Uite-o!

A îndreptat raza lanternei spre locul unde se găsea Emma. Au alergat spre ea, călcând în picioare straturile de flori din jurul verandei. Emma a țâșnit pe lângă mașină, cu inima bubuindu-i în urechi.

— Sutton!

Charlotte, Madeline și Laurel căutau printre mașini.

— Vino aici!

Emma a luat-o la fugă, uitându-se spre strada aflată la doar câțiva metri distanță. Când a ajuns la capătul aleii, s-a lovit cu piciorul de ceva ascuțit și fierbinte. A urlat și a căzut în genunchi.

— Ridică-te, i-am strigat fără folos. Ridică-te!

Emma s-a ridicat cu greu. Fetele au ajuns în dreptul mașinii Subaru și s-au strecurat pe lângă ea. Emma a întâlnit privirea lui Laurel, schimonosită de furie. A gemut și a ajuns împleticindu-se pe stradă.

În acel moment, lampa cu senzori de la garaj s-a stins, lăsând aleea și strada într-o beznă totală. Emma a înghețat, simțindu-și inima în gât. A bâjbâit pe lângă gardul care înconjura locuința familiei Mercer și a reușit să se ascundă.

— Sutton! strigau fetele.

Tocurile lor înalte țăcăneau pe asfalt. Se apropiau tot mai mult prin întuneric. După câte își dădea seama, ajunseseră chiar lângă ea.

Ethan a privit-o fix, dând din cap. În ochi i se citea ceva ce Emma nu mai văzuse la el până atunci.

— Mașina mea e la câteva case mai încolo.

Mână-n mână, s-au strecurat în beznă.
Nu mai puteam decât să sper că o va lua de acolo, înainte ca fetele să pună mâna pe ea!

30
Cineva știe...

Ethan a condus-o pe Emma spre o Honda Civic cu portiere cenușii și o crăpătură în parbriz. Înăuntru mirosea a hamburgeri și a pantofi vechi, iar locul pasagerului era acoperit cu manuale și hârtii. Emma le-a dat la o parte și și-a pus centura. Ethan s-a așezat repede la volan. Întorcându-și capul, Emma a zărit-o pe Laurel la marginea aleii, uitându-se în stânga și-n dreapta.
Când Ethan a băgat cheia în contact, radioul a pornit automat. Era un cântec vesel, la modă, dar Ethan s-a repezit cu mâna la butonul de sonor și l-a închis. A învârtit de volan, s-a încadrat pe bandă și a țâșnit înainte. Emma și-a strâns coapsele între degete. Se uita în oglinda laterală la casa familiei Mercer, care s-a făcut tot mai mică, până a dispărut.
— Ce s-a-ntâmplat? a spart tăcerea Ethan, cu voce joasă.
— E greu de explicat, a răspuns Emma.
Au trecut pe lângă parcul în care jucaseră împreună tenis. Unul dintre terenuri era luminat de reflectoare, dar nu se vedea nimeni acolo. Apoi au trecut pe lângă complexul cu salonul de manichiură unde ea și Laurel fuseseră nu de mult. Apoi, La Encantada, unde-și făcuse cumpărăturile cu Madeline. Drumul spre liceu se făcea la stânga, străjuit de un cactus cu brațe mari.
— Încotro mergem? a întrebat Ethan.
Emma s-a lăsat pe spate în scaun. Unde ar fi putut merge? La poliție? Oare acum aveau s-o creadă? I-ar fi putut aduce să percheziționeze camera lui Laurel, ca să dea peste filmuleț?
Apoi a tras adânc aer în piept.
— Stația de autobuz din centru.
Ethan a ridicat din sprâncene.
— Cea de lângă hotelul Congress?
— Mda!
— Pleci într-o călătorie?

Emma și-a încrucișat brațele la piept.

— Ceva de genul ăsta.

El a dat din cap văzându-i picioarele.

— Fără încălțări?

— Mă descurc eu.

Ethan i-a aruncat o privire ciudată, apoi, la următoarea intersecție, a făcut la stânga și s-a înscris pe autostradă. La ora aceea din noapte, nu era trafic, iar benzile de circulație se întindeau pustii cât vedeai cu ochii. Drumul era luminat de panourile cu reclame, compania de transport grate dane. Motel 6. O pălărie înaltă de cowboy anunțând restaurantele

Arby. Pe munte sclipeau luminițe. Pe deasupra zumzăia un elicopter.

— Pot să te întreb de ce-ai fugit de la propria ta petrecere? a spus Ethan, virând spre o ieșire de pe autostradă.

Emma și-a sprijinit capul de tetieră.

— Pur și simplu... trebuie să plec. Explicația e nebunească.

Imediat ce semaforul s-a făcut verde, Ethan a luat-o la stânga în intersecție. O vreme, au mers în tăcere pe un drum întunecat, în pantă. Timp de câteva minute, nu s-a zărit nicio luminiță nicăieri. Din sensul opus nu venea nicio mașină. Nicio casă pe margine. Emma s-a încruntat, privind la autostrada care se îndepărta în spatele ei. Luminile orașului se aflau în cealaltă direcție.

— Cred că ai greșit drumul.

— Nu, nu l-am greșit.

Emma a continuat să privească în oglinda retrovizoare la orașul care se pierdea în depărtare. Strada urca și cobora. Ethan a virat din nou, dar drumul pe care au luat-o era și mai pustiu decât cel lăsat în urmă. Pietrișul prăfuit scrâșnea sub anvelope. Cactuși înalți defilau la câțiva centimetri de mașină. Deodată, Emmei a început să-i bată puternic inima.

— Ethan, nu ăsta e drumul, a insistat ea.

Ethan nu i-a răspuns. A început să urce o pantă ușoară, în zare luceau luminițe, la fel de îndepărtate ca și stelele. Emma și-a pipăit urmele de pe gât. Gura i s-a uscat instantaneu. S-a uitat la profilul lui Ethan. Ochii i se îngustaseră.

Falca îi era împinsă înainte. Mâinile îi erau încleștate pe volan.

— Emma, am strigat eu anemic.

Dintr-odată, ceva părea să nu fie în regulă.

Emma simțea un gol în stomac. A dus încet mâna la mânerul portierei și a început să tragă de el.

Clic! Micile butoane care blocau ușile au sărit. Emma a tras de butonul din dreptul ei, fără succes.

— Oprește mașina! a urlat ea, cuprinsă deodată de frică. Oprește mașina acum!

Ethan a pus o frână atât de bruscă, încât Emma s-a prăbușit în față, proptindu-și mâna în torpedou. Mașina și-a revenit. Motorul trăgea puternic. Emma a încercat să străpungă întunericul neclintit. După câte își putea da seama, se aflau în mijlocul unui pustiu dezolant. Nici măcar nu exista un drum.

— Ce e? a întrebat Ethan. Ce s-a-ntâmplat?

Emma s-a întors tremurând spre băiat. Pe obraji îi curgeau șiroaie de lacrimi.

— Vreau să cobor. Te rog, descuie portiera! Te rog!

— Stai liniștită, i-a spus cu blândețe Ethan.

Și-a dat jos centura și s-a întors ca s-o poată privi în ochi. Apoi i-a trecut o mână pe după mijloc. Nu foarte strâns, dar nici prea slab.

— Voiam doar să fim departe de oricine ne-ar putea vedea sau auzi.

— De ce? a gemut Emma.

Prin minte i-au trecut o mulțime de viziuni înspăimântătoare.

— Cred că am aflat ceva, a spus Ethan, și mai încet. Ceva ce nu cred că ai vrea să mai afle nimeni.

— Ce tot vorbești acolo?

Ethan a înghițit în sec.

— Tu nu ești cea care pretinzi că ești.

Emma a făcut ochii mari.

— Nu... nu înțeleg.

— Nu ești Sutton. Nu poți să fii ea.

Cuvintele i s-au înfipt Emmei în creier. A deschis gura, dar n-a scos niciun sunet. Cum putea el să știe asta? Încet, a pipăit mânerul portierei cu mâna liberă. Tot nu se deschidea.

— Sigur că sunt Sutton, a spus ea cu vocea tremurându-i.

Inima îi bătea să-i sară din piept.

— Nu te porți deloc ca ea.

Emma a înghițit în sec stânjenită. Începea să amețească.

— C... cum de știi?

Ethan s-a aplecat și mai mult spre ea.

— O vreme, am crezut că Sutton s-a schimbat – chiar din seara aceea când ai apărut pe aleea casei mele. Or, în seara asta te-ai purtat total diferit. Ești altcineva, a spus Ethan cu o voce tristă. Și toată chestia mă înspăimântă. Așa că mai bine mi-ai spune ce se petrece.

Emma îl privea cu trupul înțepenit de frică. Dar pe măsură ce Ethan vorbea, mie au început să-mi treacă tot felul de lucruri prin minte. Zâmbetul pierdut, obsedant al lui Ethan. Mirosul plantelor deșertice, praful. Cineva trăgându-mi ceva moale pe cap, strângându-mi ceva subțire și tăios în jurul gâtului. Un chicot.

Dintr-odată, toate au început să se lege. Lumini dând naștere la alte lumini. Imagini trecând în alte imagini. Și pur și simplu, în fața mea s-a desfășurat o nouă amintire lucidă, ca un covor roșu desfăcut pentru o regină. Tot ce aveam de făcut era s-o urmăresc neputincioasă…

31
Nu e amuzant, zgripțuroaicelor

Silueta cețoasă și întunecată mă apucă de umeri și mă trage afară din portbagaj. Mă lovesc la genunchi și, când pun piciorul pe pământul dur, îmi scrântesc glezna. Mâinile mă strâng tare și mă împing înainte. Mă uit în jos, încercând să zăresc pe unde merg, dar e prea întuneric. Simt mirosul unui foc în deșert, undeva, în depărtare, dar habar n-am unde mă aflu. Aș putea fi în Tucson. Aș putea fi pe Lună.

Aceleași mâini mă forțează să mă așez. Mă lovesc cu fundul de ceva ca un scaun pliant. Scot câteva țipete înăbușite, iar călușul se umple de salivă.

— Gura! șuieră cineva.

Încerc să lovesc cu piciorul pe oricine ar fi lângă mine, dar nu întâlnesc decât aerul. Se aud alte scrâșnete pe pietriș și apoi un clinchet. Prin legătura de la ochi disting o luminiță de la un led fixată spre fața mea. Mușc tare călușul.

— Dă-i drumul! șoptește o voce.

O fată. Alte scrâșnete pe pietriș. Apoi mâinile cuiva mă strâng de gât cu lanțul de la colierul pe care-l port mereu, trăgându-mi capul pe spate. Îmi răsucesc mâinile legate, dar nu pot să mi le eliberez.

Îmi agit picioarele goale, lovind pământul rece și dur.

— Mai tare! se aude o voce șoptită.

— Trage un pic mai în sus! spune o alta.

Lanțul îmi pătrunde în piele. Încerc să respir, dar nu pot să trag aer în piept. Tot trupul începe să mă ardă. Îmi împing capul înainte și îmi dau seama că luminița roșie încă mă urmărește. În spatele luminiței, plutesc două forme. Le văd albul dinților și strălucirea bijuteriilor. Cred că mor. Mă ucid.

Mi se încețoșează privirea. În fața ochilor îmi apar pete de lumină. Capul îmi pulsează, creierul are nevoie disperată de oxigen. Vreau să mă împotrivesc, dar dintr-odată sunt prea slăbită ca să mai lovesc cu piciorul sau să-mi răsucesc mâinile. Plămânii aproape că cedează. Poate ar fi mai ușor dacă renunț. Unul câte unul, mușchii se predau. E ca un abandon încântător, ca și cum te-ai trânti pe pat după un meci lung de tenis. Toate sunetele din jur se estompează. Vederea mi se îngustează până când devine un tunel de lumină. Nici chiar lanțul care mă strânge de gât nu-mi mai provoacă durere. Simt cum capul îmi cade în față. Iar gâtul nu-mi mai e înțepenit. Întunericul mă învăluie. Nu mai văd nimic. Încă mi-e teamă, dar o teamă înăbușită. E nevoie de prea mult efort ca să lupți.

Din adâncul capului aud niște șoapte ascuțite. Cineva îmi pronunță numele. Apoi un țipăt ascuțit și o mulțime de pași. Ceva greu lovește pământul cu un bufnet surd. Câteva secunde mai târziu, pielea mea înregistrează vag senzația cuiva care-mi scoate legătura de la ochi și călușul din gură.

— Sutton! șoptește o voce moale.

Vocea unui băiat. Vântul îmi adie pe față. Îmi simt părul gâdilându-mi fruntea.

— Sutton! mă strigă aceeași voce.

Încep să mă dezmeticesc. Vârfurile degetelor mă furnică. Plămânii se umflă. În fața ochilor îmi apare o pată, apoi alta. Mi se zbate o pleoapă. Mă uit amețită în jur, simțindu-mă la fel ca atunci când mă trezisem după o anestezie la operația de amigdalită. Unde mă aflu?

Vederea mi se limpezește și zăresc în fața mea un trepied gol. Pe iarbă zace răsturnată o cameră video, cu ledul roșu clipind. Sunt într-un soi de luminiș, deși nu văd nici mașini, nici lumini. Aerul miroase ușor a țigară. Apoi zăresc pe cineva care se ghemuiește chiar lângă mine. Tresar și înțepenesc.

— Ești teafără? strigă băiatul, atingând funia cu care-mi sunt

legate mâinile. Doamne! Șoptește apoi.

Sunt cumplit de dezorientată. Are părul tuns scurt, ochi albaștri, speriați, și poartă un tricou negru, șort verde și șlapi negri Converse. Ține în mâna stângă legătura care-mi acoperise ochii. Pentru o clipă, mă întreb dacă este cel care mi-a făcut-o, dar expresia de pe fața lui e un amestec de dezgust și îngrijorare, așa că renunț imediat la idee.

— Nu prea văd bine, spun cu o voce răgușită. Cine ești?

— Eu, Ethan, spune el. Ethan Landry.

Mijesc ochii. Ethan Landry. Îmi simt creierul de parcă ar înota în noroi. Pentru un minut, nu pot să-mi dau seama exact cine este. Îmi aduc aminte de un băiat mohorât care cutreiera holurile. De o față încrezătoare care mă privește dintr-o parcare.

— Ce... ce s-a-ntâmplat? Întreb eu sfârșită.

— Nu știu!

Ethan se apleacă și-mi dezleagă mâinile.

— Am văzut pe cineva care te strangula. Am alergat aici, în luminiș, dar au fugit.

— M-au aruncat într-un portbagaj, murmur eu. Cei care m-au adus aici.

— Ai văzut cine?

Clatin din cap. Apoi mă uit la Ethan, încercând să-mi amintesc ce știu despre el. De ce nu-l plac. Poate că nu e decât una din chestiile alea – nu-l plac de atât de mult timp, încât am uitat de la ce a pornit. Dar dintr-odată simt că ar putea fi singurul meu prieten pe lume.

Trosc! În spatele meu trosnesc crengi. Mă întorc. Dintre copaci apar trei siluete care aleargă spre mine.

— Ți-am făcut-o! strigă Charlotte, pășind în lumină.

O urmează Madeline. Apoi apare și Laurel, cu o mască de schi în mână. Arată de parcă ar fi plâns.

Ethan se holbează la ele.

— A fost o farsă?

— Păi da! spune Madeline ridicând camera video din iarbă. Sutton a știut tot timpul.

Ethan se așază protector în fața mea.

— Aproape că ați omorât-o.

Fetele tac și schimbă priviri. Laurel își linge buzele. Madeline își strecoară camera în sacoșă. În cele din urmă, Charlotte pufnește și-

și aruncă părul pe spate.
— Dar tu ce făceai aici, de ne urmăreai? Pândaciule! Pentru o clipă, Ethan se uită lung la mine. Îmi feresc ochii, simțindu-mă vulnerabilă și umilită deopotrivă. Dă din mână ca și cum ar alunga un gând și se retrage spre tufiș. Dar când Madeline se apleacă să-mi taie nodurile de la funie, îi surprind din nou privirea.
— Mulțumesc, mimez eu din buze, cu inima bătându-mi tare în piept.
Ethan dă din cap resemnat.
— Pentru puțin, mimează și el din buze drept răspuns. Și apoi, pur și simplu totul se estompează din nou. Memoria mea ajunge iar într-o fundătură!

32
Amarul adevăr

În mașină, Ethan o privea în continuare concentrat pe Emma.
— Ce se întâmplă? a spus el din nou.
— Eu sunt Sutton, a răspuns Emma, tremurând. Jur!
— Nu ești!
Pe chipul lui Ethan a apărut un surâs trist.
— Spune-mi adevărul.
Emma s-a uitat la albeața dinților lui, care ieșea în evidență în întuneric. Apoi s-a uitat în jur la deșertul întunecat care se întindea în fața lor. Un gând îngrozitor i-a trecut prin minte ca un fulger: Ethan părea foarte sigur. Dar cum ar fi putut să fie sigur? Doar dacă...
— Tu ai... ai omorât-o? De-asta știi?
Ethan s-a tras brusc în spate. A clipit de câteva ori, livid la față.
— S-o ucid? Sutton... este moartă?
Emma și-a mușcat buza. Ethan părea distrus.
— A fost ucisă, a confirmat ea cu o voce slabă. Cred că cineva a strangulat-o. Cineva cunoscut. Am văzut un filmuleț.
Ethan s-a încruntat.
— Strangulată?
— Cu lanțul acesta.
A ridicat medalionul ascuns sub rochie, ca să i-l arate.
— În crâng. Prietenele ei au filmat totul. Ba chiar au și postat

filmulețul online.
Ethan s-a uitat spre dreapta, cu o figură îngrozită. Înțelesese.
— O! O!
— Ce?
Ethan s-a lăsat pe spate, acoperindu-și fața cu mâinile.
— Apărea și legătura de la ochi în film?
— Da…
Emma a făcut ochii mari.
— Erai acolo?
— Mergeam cu bicicleta, când am fost depășit de o mașină cunoscută, i-a explicat el. O știam după stickerul de pe lunetă, mafia lacul lebedelor, Madeline și cu mine ne închinaserăm locuri de parcare alăturate anul trecut. Mi-a rămas în minte.
Emma a înghițit în sec.
— Nu știu de ce, dar ceva m-a făcut să le urmăresc dincolo de deal, într-un luminiș, a continuat Ethan. Când am ajuns acolo, camera video fusese pusă pe trepied și tocmai începuseră s-o stranguleze pe Sutton. Nu știam ce se întâmplă sau de ce făceau asta, dar arăta ca și cum ar fi vrut s-o ucidă.
În timp ce Ethan îi povestea ce se întâmplase, Emma a rămas nemișcată: Când a văzut că Sutton și-a pierdut cunoștința, a alergat în luminiș. Fetele au țipat și s-au ascuns, dărâmând camera de pe trepied. Apoi s-a apropiat de Sutton și a încercat să-i dezlege mâinile.
— Sutton încă respira, i-a spus el Emmei. Și-a revenit.
Emma se uita prin parbrizul întunecat.
— Așadar… tu erai persoana de la sfârșitul clipului, care i-a scos legătura de pe ochi? Tu ai salvat-o?
Ethan a ridicat din umeri.
— Așa cred.
Și-a dres glasul și a continuat:
— Dar vezi tu, după seara aceea, nu am mai auzit nimic de Sutton. Nu că aș fi socotit că-mi datora ceva, deși ar fi fost frumos să primesc… nu știu. Un mulțumesc sincer, poate. Așa că, atunci când te-ai apropiat de mine în seara petrecerii de la Nisha, mi-am închipuit că avea să se întâmple asta. Totuși, ceva părea schimbat în seara aceea. Diferit. Felul în care-ai vorbit despre Steaua Afurisitei… simțul umorului. Și de fiecare dată când te-am văzut după aceea, am avut același sentiment sâcâitor. Erai… dulce. Și haioasă. Și

interesantă. Și... compătimitoare. Lui Sutton pe care-o știam eu – pe care-o știau toți – nu i-ar fi părut rău de nimic, niciodată. Așa că am început să mă întreb dacă nu avea o personalitate multiplă. Sau dacă nu suferise un soi de trezire spirituală care-o făcuse să nu mai fie așa de... dură.

Și-a apăsat ochii cu degetele lui lungi.

— Oricare ar fi fost adevărul, am prins într-un fel... drag de ea.

— Eu eram, a spus încet Emma, țintuindu-și privirea în poală. Eu eram fata de la petrecerea Nishei. Și de fiecare dată după aceea. Nu Sutton.

Ethan și-a trecut limba peste dinți, dând ușor din cap.

— Prin urmare... cine ești tu?

În depărtare a pocnit o petardă. Emma a tras adânc aer în piept.

— Sunt sora geamănă a lui Sutton. Sora pierdută cu multă vreme în urmă. Nu ne-am cunoscut niciodată. Nici măcar nu am întâlnit-o vreodată.

Ethan o privea fară să clipească.

— Ia stai! Sora pierdută cu multă vreme în urmă? Pe bune? A spus el clătinând din cap. Începe cu începutul.

Și de undeva dinlăuntrul Emmei a izbucnit întreaga poveste, ca un zăgaz rupt.

— Am încercat să plec, a spus ea când a ajuns la episodul cu biletul pe care scria Sutton este moartă. Nu voiam să fiu țintuită în viața ei. Dar cred că ucigașul m-a văzut în stația de autobuz. M-au încolțit când am fost la Charlotte și mi-au spus că mă vor omorî dacă mai încerc să plec.

A închis ochii, pentru că senzația lanțului care o strângea de gât era la fel de proaspătă și de vie de parcă s-ar fi întâmplat doar cu câteva clipe în urmă.

— Prietenele lui Sutton și sora ei erau singurele persoane care știau că voi încerca să fug. Iar locuința lui Charlotte este închisă ca o fortăreață. Trebuia să fie cineva care se găsea înăuntru – una dintre prietenele lui Sutton. Au încercat să mă stranguleze așa cum o strangulaseră pe Sutton în seara aceea, în crâng. Seara în care au ucis-o?

Ethan a clătinat din cap.

— Nu spun că prietenele ei nu au ucis-o pe Sutton, dar dacă au făcut-o, lucrul nu s-a petrecut în seara când a fost făcut filmulețul. Incidentul a avut loc cu două săptămâni înainte să vii tu aici. Și au

plecat toate după intervenția mea. Inclusiv Sutton. Și era teafără.
— A plecat cu ele? a întrebat buimacă Emma.
Ethan s-a uitat la ea contrariat.
— Sutton și prietenele ei fac tot timpul porcării de genul ăsta.
— Știu, a spus Emma frecându-și tâmplele. Dar niciodată nu mi-am dat seama cât de periculoase pot deveni.
Dintr-odată a început să plouă. Picăturile care cădeau pe parbriz sunau ca niște mici bombe. Emma s-a uitat lung la Ethan.
— Trebuie să plec de aici.
Ethan s-a încruntat.
— Încotro?
— Oriunde! — pe obraji îi șiroiau lacrimile. Mă urc în primul autobuz. Nu mai pot rămâne. E o nebunie!
Ethan s-a lăsat pe spate în scaun, făcându-l să scârțâie ușor.
— Ești sigură că e o idee bună?
— Ce vrei să spui?
S-a întors spre ea, mușcându-și unghia de la degetul mare.
— Păi... ai mai încercat să pleci, și nu a mers. Cine te poate asigura că de data asta vei reuși?
— Dar... a început Emma uitându-se disperată pe geam la siluetele înalte ale cactușilor, e singura mea șansă.
Pentru o clipă au tăcut amândoi. Pe un drum din depărtare a trecut o mașină a poliției. Girofarul cu lumini albastre și roșii puncta noaptea de cărbune.
— Dar... a spus Ethan nesigur, dacă asta este chiar dorința ucigașului?
— Nu, a spus Emma încrucișându-și brațele la piept. Ucigașul vrea să stau aici și să fiu Sutton.
— Ascultă-mă până la capăt! Dacă Sutton este cu adevărat... moartă, oricine ar fi ucigașul, o să încerce să te implice în moartea ei. Ei știu că ești un copil adoptat. Știu că probabil ai avut o viață grea. Nu va fi nevoie de prea mult efort ca s-o dovedească. Dacă pleci, toți vor afla că Sutton a dispărut. Nu crezi că cine a făcut-o va informa poliția că tu i-ai furat personalitatea lui Sutton pentru două săptămâni? Și nu crezi că tu vei fi persoana pe care polițiștii o vor bănui imediat că a ucis-o pe Sutton?
Emma și-a lăsat mâinile moi în poală. Așa ar face?
— Sutton a avut o viață frumoasă, a spus Ethan încet, privind pe geam la semiluna de pe cer. Este populară, e bogată, primește tot ce

vrea. Și din tot ce mi-ai spus despre tine... ești exact opusul. În vreme ce Sutton are o locuință frumoasă în Scottsdale, tu ai nimerit în familii de adopție. Nu e deloc corect, Emma. O mulțime de oameni aflați în situația ta ar face orice să schimbe locul cu sora lor geamănă.

Emma s-a întristat.

— N-aș ucide-o niciodată!

Ethan și-a ridicat mâinile în semn de renunțare.

— Știu că n-ai face-o. Dar... unii oameni sunt îngrozitori. Unii oameni sunt înclinați să creadă ce-i mai rău. Ar putea să te judece, fără să țină seama de cine ești cu adevărat.

Emma a clipit. Simțea că nu mai are aer în mașină. Știa și ea de oamenii aceia îngrozitori care judecă. De exemplu Clarice – crezuse că Emma îi furase banii, și nu banditul de fiu-său, doar pentru că gândea că asta fac dintotdeauna copiii adoptați.

— O, Doamne! a șoptit ea acoperindu-și capul cu mâinile.

Ethan avea dreptate. S-a aplecat și, după o clipă de ezitare, a luat-o în brațe. A strâns-o cu putere, îngropându-și capul în cuibul gâtului ei. Emma se zguduia de suspine.

Îi priveam cum stăteau așa de minute bune, înlănțuiți. Voiam atât de mult să fiu în locul Emmei! Să îmbrățișez pe cineva – poate pe Ethan – chiar în clipa aceea!

Apoi, Ethan s-a retras, privind-o în continuare. În jurul ochilor lui luminoși au apărut cute de îngrijorare. Colțurile buzelor lui roz, numai bune de sărutat, s-au arcuit într-un zâmbet de compasiune. Pe obraz avea o pată de funingine pe care Emma a vrut s-o șteargă.

— Dumnezeule! a șoptit el. Arăți exact ca ea!

— Cam așa e cu gemenii, a spus Emma încet.

Gura i-a tremurat într-un surâs, dar un nou suspin l-a îndepărtat.

Ethan i-a atins bărbia.

— Rămâi! Dacă într-adevăr Sutton a fost ucisă, vom afla cine a făcut-o!

— Nu știu, a murmurat Emma.

— Nu-l poți lăsa pe ucigaș să scape așa ușor, a insistat Ethan. Te voi ajuta. Îți promit. Și când vom avea dovada, vom merge la poliție, și de data asta vor trebui să te creadă.

Ploaia s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Hăt departe, urla un coiot. Emma se simțea ca și cum și-ar fi ținut respirația ore întregi.

S-a uitat în albastrul profund al ochilor lui Ethan.

— Bine, a șoptit ea. Rămân.
— Bun!
Ethan s-a întins și a luat-o de gât. Emma a închis ochii, pentru că atingerea mâinilor lui pe piele îi trimitea scântei pe șira spinării. Spera că luase o decizie bună. Spera să nu fi făcut o greșeală enormă.
Și eu speram la fel.

33
Păzea, Sutton se întoarce!

Ceva mai târziu, Ethan o lăsa pe Emma la capătul aleii din fața casei lui Sutton. Cele mai multe lumini din casă nu fuseseră stinse, deși toate mașinile plecaseră. Când Emma a deschis ușa, Drake s-a năpustit spre ea, lingând-o pe mână. N-a mai simțit cum îi paralizează mușchii de frică. Probabil că se obișnuise cu el.
— Iată-te! a strigat Laurel intrând din sufragerie și îmbrățișând-o. Te-am căutat peste tot!
Apoi a făcut un pas în spate, măsurând-o pe Emma din cap până-n picioare.
— De ce ai fugit așa? Ai zbughit-o de lângă noi de parcă ar fi fost un incendiu!
— Voiam să fiu singură, a spus Emma, sperând ca minciuna pusă la cale în mașina lui Ethan să sune convingător. Eu… s-a întâmplat ceva ciudat cu Garrett.
Laurel a făcut ochii mari ca niște farfurii.
— Cum?
Emma s-a trântit pe canapeaua micuță, strângând o pernă la piept.
— E o poveste lungă.
S-a uitat spre scrinul din partea cealaltă a camerei. Cineva adusese înăuntru toate cadourile de pe verandă. S-a întrebat dacă dormitorul lui Sutton arăta în continuare ca un apartament nupțial.
— Te-ai distrat în seara asta? a întrebat Laurel, cu o figură îngrijorată.
Emma și-a ferit privirea.
— Da, da, absolut! a mințit ea.
Instructiv, da! Înspăimântător, absolut! Dar distracție? Nici

măcar pe-aproape.
— Nu te-a... scos nimic din minți? A spus Laurel, jucându-se cu ciucurii pernei. Charlotte zicea că ai intrat în camera mea. Și că ai... văzut ceva. După care ai tulit-o nebunește de lângă noi...
Emma s-a lăsat pe perne. Chiar dacă-i venea să confirme că văzuse filmulețul, chiar dacă voia să creadă că Laurel, sora lui Sutton, era nevinovată, era periculos să se încreadă în ea.
Emma își frământa creierul ce să facă mai departe. După cum spusese Ethan, filmulețul cu strangularea fusese făcut cu o lună în urmă, nu cu o zi înainte să vină ea. Ceea ce însemna că Sutton fusese prin preajmă săptămâni întregi după filmarea aceea, și înainte să moară. Emma știa bine că filmul cu strangularea dispăruse cu mult timp în urmă. Dar ce se întâmplase între timp?
Și-a ridicat ochii, aruncându-i lui Laurel o privire rece, cu fața împietrită. Dintr-odată, și-a dat seama ce avea de făcut în continuare.
— Am văzut ceva în camera ta, a spus ea cu o voce egală.
Laurel a pălit.
— Ce?
Emma s-a ridicat și s-a apropiat încet de Laurel. Și-a pus mâinile în jurul gâtului ei, făcând-o să scoată un geamăt. Ochii îi ieșeau din orbite.
— Sutton! a icnit ea.
Pentru o clipă îndelungată, Emma a înghețat, ținându-și mâinile în continuare pe gâtul lui Laurel. Apoi s-a îndepărtat, și-a dat ochii peste cap și i-a dat o palmă peste obraz, în joacă.
— Ți-am făcut-o, afurisito!
Laurel a avut nevoie de câteva secunde ca să-și recapete culoarea în obraji. S-a lăsat pe spate în scaun și și-a pipăit gâtul.
— Ești atât de malefică!
— Știu, dar acum suntem chit.
Emma s-a întors dezinvoltă la locul ei. Dar când a mutat o pernă mai încolo, a observat că-i tremurau mâinile. N-avea să fie deloc ușor. Se întorsese ca să regleze conturile – toți erau suspecți!
— Iat-o și pe sărbătorita noastră! s-a auzit vocea doamnei Mercer pe hol.
A dat buzna în sufragerie, urmată de domnul Mercer, care ducea patru felii de tort pe un platou roz. Din cea mai mare ieșea o lumânare. A lăsat tava pe măsuța de cafea, chiar în fața Emmei.

Tortul de catifea roșie! Preferatul ei!

Doamna Mercer s-a suit pe taburet, ridicându-și mâinile ca și cum ar fi urmat să dirijeze o orchestră.

— Gata cu toții?

Au început să cânte veseli „Mulți ani trăiască”. Domnul Mercer lua notele înalte, Laurel cânta tare și cu putere în falset. Era pentru prima oară când atât de mulți oameni îi cântau deodată „La mulți ani”.

Când cântecul s-a terminat, doamna Mercer a îmbrățișat-o. Apoi la fel au făcut domnul Mercer și Laurel.

— La mulți ani, fetițo, a spus doamna Mercer. Te iubim!

— Acum pune-ți o dorință, a îndemnat-o domnul Mercer.

Lumânarea de pe felia de tort s-a aprins. Emma s-a aplecat înainte și a închis ochii. Dorința pe care și-a pus-o de ziua ei a fost aceeași din ziua în care Becky dispăruse: o familie. Și acum, uluitor, privind înapoi, practic dorința i se împlinise, în sfârșit. Dar Emma își dorea ceva cu mult mai important: să-l găsească pe ucigașul surorii sale gemene, Sutton. O dată pentru totdeauna.

M-am apropiat și eu. Îmi doream același lucru. Chiar și fetele moarte au dreptul să-și pună dorințe de ziua lor de naștere.

Emma și-a repetat dorința în minte o dată, de două ori, de trei ori și a suflat zgomotos, de parcă și-ar fi îndepărtat trecutul. Lumânarea s-a stins. Ceilalți au aplaudat, iar Emma a zâmbit.

La fel și eu. Sora mea stinsese lumânarea dintr-o suflare. Ceea ce însemna că dorințele noastre aveau să se îndeplinească în mod sigur!

Epilog

Mă învârteam prin dormitor, în vreme ce ea se pregătea să se culce, așteptând, chinuită de gânduri. Mă uitam la lucrurile care fuseseră ale mele. Sperând să-mi revină amintirile. Dar nu reveneau.

Cele trei flashbackuri pe care le avusesem mi se învârteau continuu prin minte: chicotele crude ale prietenelor mele, colierul care-mi strangula gâtul, privirea disperată din ochii lui Ethan, așteptând să mă vadă respirând din nou. Dar ce se întâmplase după ce această amintire – și acel filmuleț – se terminase? Poate că

prietenele mele nu mă uciseseră în seara aceea, dar cineva o făcuse mai târziu. Putea fi Madeline, sau Charlotte, sau Laurel... cum putea la fel de bine să fi fost și altcineva.

Oricine dusese treaba la capăt trebuia să facă acum o muncă de actor. Existau încă atât de multe posibilități și întrebări. Ce făcusem ca să merit o farsă atât de oribilă din partea celor mai bune prietene ale mele? Jocul Minciunii însemna să fii cu un pas înaintea celuilalt – așadar, cum se justifica faptul că era să fiu strangulată? Și ce era cu bietele gemene Twitter, excluse din cercul sacru al Jocului Minciunii? Pretindeau că aveau în mânecă idei de farse ucigătoare – ucigător fiind cuvântul potrivit. Și mai era misterioasa dispariție a lui Thayer Vega. Vom mai auzi oare vreodată de el? Vom afla oare vreodată ce am făcut? Un băiat care dispare la scurt timp după ce este ucisă o fată pare al naibii de suspect...

O urmăream pe Emma cum încearcă să adoarmă, fața ei era destinsă și încrezătoare. Îmi doream să fi petrecut împreună o zi, o orăl îmi doream să-i fi șoptit la ureche ceea ce știam cu siguranță: Dormi întotdeauna iepurește. Nu te încrede în nimic. Cele mai bune prietene pot fi cele mai mari dușmance. Și, cel mai important, nu trebuia să creadă nimic din ce aflase despre mine. Nu eram sigură cum de știam lucrul ăsta, dar ceva dinăuntrul meu, ceva ce nu puteam înțelege pe deplin, îmi spunea că eu eram de departe cea mai vicleană membră a Jocului Minciunii.

Vise plăcute, surioară pierdută cu multă vreme în urmă! Ne vedem dis-de-dimineață... deși tu nu ai cum să mă vezi pe mine!